

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Burroughs_E_R-Tarzan-25.pdb

PDB Name: Tarzan 25
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan
Ztracené dobrodružství

Edgar Rice Burroughs
&
Joe R. Lansdale

Téměř padesát let ležel Burroughsův poslední rukopis v trezoru, nedotčený a nedokončený. Mezi autorovými fanoušky se stal takřka legendou, až konečně nedávno se tohoto pozoruhodného příběhu ujal známý spisovatel Joe R. Lansdale, který tak v duchu velkého vypravěče završil grandiózní ságu o Tarzanovi z rodu Opů.

Tarzan se setkává s půvabnou dívkou a jejím otcem, archeologem, který v Africe hledá tajemný Ur, ztracené město zlata. Za stejným cílem se však ubírá čtveřice dobrodruhů, kteří se ve své touze po bohatství nezastaví před ničím. Vládce džungle a jeho věrný lev Jad-bal-ja musí čelit nejrůznějším úkladům a na konci cesty je čeká překvapení ještě děsivější...

Předmluva

Příběh Tarzan - Ztracené dobrodružství je to, čemu se ve vydavatelském světě říká "událost". Více než třicet let nebylo publikováno jediné nové dobrodružství z pera Edgara Rice Burroughse. Po autorově smrti byl v jeho sejfu nalezen nedokončený a nepojmenovaný rukopis v rozsahu třiaosmdesáti stran, a když se tato informace dostala na veřejnost, zavládla atmosféra očekávání. Autorova popularita se po jeho smrti ještě zvětšila a vydavatelé pulp-magazínů, jako Ray Palmer z Other Worlds, začali volat po Burroughsově nástupci. Poté co se o nově objeveném Tarzanově příběhu dozvěděli fanouškové, začali spekulovat, kdo příběh dokončí a kdo vydá. Na světlo všeobecného zájmu byli vytaženi pravděpodobní kandidáti a postaveni proti sobě do arény veřejného mínění. Fanoušci volali po soutěži, v níž by byla cenou pro vítěze možnost dokončit příběh. Udělit ji měla porota vybraná rodinou zemřelého autora. Dohady se zvedaly a zase klesaly jako hukot vln na vzdálených pobřežích, ale více než třicet let se nic nestalo. Až comicsová společnost Dark Horse navrhla kandidáta a unikátní vydavatelský plán. Spisovatelem měl být Joe R. Lansdale a vydavatelským médiem pulpový* časopis, což bylo velmi případné, neboť pan Burroughs byl všeobecně znám jako "král pulpu". A jaký byl nakonec výsledek snažení společnosti Dark Horse? To, že držíte v rukou tuhle knihu, je důkazem, že čtyřdílná comicsová verze v sešitové podobě byla více než úspěšná. Velkou měrou k tomu přispěl i tým schopných tvůrců, jejichž kresby tak silně připomínají zlatou dobu pulpu: Thomas Yeates, Charles Vess, Gary Gianni a Michael Kaluta. Jejich ilustrace doprovázejí text a evokují tak vzhled a ducha literatury publikované v původních dobrodružných časopisech. Dalším faktorem, který hrál nemalou roli v úspěchu tohoto projektu, je bezpochyby Burroughsovo jméno. Nestalo se náhodou, že byl překřtěn na "otce americké vědeckofantastické literatury". Jedno z privilegií vládnoucího "krále pulpu" spočívalo v tom, že jeho jméno na přední straně kteréhokoliv časopisu zaručovalo zvýšený prodej.

Ale co vlastní zpracování? Není to dlouho, co byla v literární pozůstalosti po Marku Twainovi objevena jedna nikdy nepublikovaná kapitola z Dobrodružství Huckleberryho Finna, a okamžitě se na trhu objevilo nové vydání knihy, aby zveřejnilo tento nález. Možná že autor onu kapitolu vynechal z osobních důvodů, možná proto, aby nepřekročil požadovaný rozsah, ale není pochyb o tom, že šlo o dokončenou práci, ať už byla, nebo nebyla publikována. To se ovšem nedá říci o Burroughsově Ztraceném dobrodružství. To dokončeno nebylo, jednalo se pouze o jakýsi náznak příběhu a bylo by bláhové se domnívat, že na něj autor v tomto stadiu plýtl nápady a časem. Ten úkol tedy zbyl na pana Lansdalea, a on výzvu přijal a zvítězil. Bylo provedeno jen několik drobných změn, ale jeho text je plynulý a příběh teď má začátek, střed i konec, které udržují čtenářovu pozornost. Jsem si jist, že pan Burroughs by si nemohl přát víc. Jazyková skladba je upravena pro současné oko a ucho jako v následující ukázce ze začátku předposlední kapitoly: "Tarzan použil vlajkovou žerď jako skokanskou tyč." Vlajková žerď není skokanská tyč. Skutečný význam si musí doplnit sám čtenář, který podvědomě chápe, že Tarzan použil kulatinu, na níž byla zavěšena vlajka, jako tyč pro skok do výšky. Tento způsob psaní je jakýmsi adoptivním dítětem Virginie Woolfové zkříženým s dítkem moderní doby vychovaným televizí. Náš jazyk je živý, a proto se neustále mění. Víme, co ona věta znamená, a to by mělo stačit. Kromě toho, poslední Burroughsův "tarzanovský" příběh Tarzan a cizinecká legie naznačuje, že autor sám se vydal tímto směrem, přizpůsoboval se době a začínal v mnohem větší míře používat idiomy.

Děj má klasickou zápletku, plnou intrik a nebezpečí, v níž se archeolog a jeho safari pokoušejí odhalit tajemství zmizelého města Ur, což je jméno úmyslně vybrané právě proto, aby povzbudilo naši obrazotvornost. Všeobecně se věří, že starodávne sumerské spojení "cult of Ur" (kult Uru) dalo lidstvu etymologický základ slova "kultura". Tarzanovo druhé já, "lord Greystoke", se v první verzi Tarzana z rodu Opů jmenovalo "Bloomstoke" a "Ur" byl ve Ztraceném dobrodružství původně "Sadeville". Toto na první pohled nenápadité jméno Burroughs ve svém rukopise vyškrtl a nahradil názvem "Ur". To byla jediná podstatnější změna, kterou ve svém textu vyznačil.

Je pravda, že originální rukopis končí předtím, než jednotlivé skupiny dorazí do Uru, ale tam pan Lansdale dodal dokonale funkční vlastní příběh a my si myslíme, že se vám výsledek této velmi neobvyklé spolupráce z obou stran (abychom parafrázovali Jamese Ageeho) bude líbit. Toto vydání pro vás připravily Dark Horse a Del Rey Books, protože se domnívají, že žádná sbírka Burroughsových děl by bez tohoto příběhu nebyla kompletní. Uběhlo téměř půl století od chvíle, kdy Burroughs poslal Tarzana na odpočinek, takže příběh, který dostáváte do rukou, je něco jako poleva na dortu. Je-li to však vaše první setkání s Burroughsem, doufám, že ve vás vzbudí touhu vrátit se do autorova zlatého věku (1914-1949) a objevit vzrušující svět jeho původních příběhů - nejen tarzanovských, ale celé té velké rodiny hrdinů, které stvořil. Pan Burroughs zůstává jedním z největších vypravěčů, jaké Amerika kdy zrodila, a jeho výkon se s časem stává čím dál tím obdivuhodnějším.

George T. McWhorter,
správce Burroughsovy pozůstalosti,
vydavatel časopisu The Burroughs Bulletin
Kapitola I.

Numa, lev, kráčel tiše po stopě člověka, kterého sledoval. Numa stárnul. Jeho svaly ztrácely pružnost. Když se skokem vrhl na svou kořist, byl už příliš pomalý, a proto často zůstal hladový. Pacco, zebra, se mu snadno vyhnula, stejně jako Bara, jelen. Oběti jeho útoků už se stávala jen ta nejpomalejší a nejslabší stvoření. A tak se stal Numa lidojedem. Stále ještě však byl mocným nástrojem zkázy.

Muž oděný pouze bederní rouškou a vyzbrojený oštěpem, lukem a šípem, nožem a svítkem provazu se pralesem pohyboval stejně tiše jako lidožravá šelma za ním. Kráčel proti větru, takže výrazný pach dravce od něj vítr odnášel pryč. Jenže muž měl ještě další, neméně ostrý smysl, který byl neustále na stráži, aby ho varoval před blížícím se nebezpečím. Když jedna z měkkých lvích tlap přelomila slabou větévku, muž se otočil a stanul lvovi tváří v tvář. Z ramene shodil provaz, luk i toulec se šípy, oštěp upustil do trávy vedle stezky a vytáhl dlouhý nůž.

Postavil se králi zvířat jen s těžkou čepelí v ruce, a je třeba říci, že na tak krátkou vzdálenost dával tomuto způsobu boje přednost.

Když Numa zjistil, že je prozrazen, zařval a zaútočil. V okamžiku, kdy se lev zvedl na zadní tlapy, uskočil muž stranou, obrátil se a vyšvihl se mu na hřbet. Svalnatá paže objala krk šelmy a nohy se s rychlostí blesku sevřely kolem beder zvířete. Numa, řvoucí zuřivostí, se vztyčil na zadní, když se mu dlouhá čepel zabořila do těla pod levou lopatkou. Muž bodl znovu a znovu a slunce se odrazilo od Numovy rudé krve. Lev sebou zmítal ze strany na stranu a skákal sem a tam v marné snaze zbavit se stvoření na svých zádech. Nůž se však zvedal a dopadal bez přestání a muž se držel na Numově hřbetě jako klíště.

Šelma se vrhla na bok, válela se po zemi a přitom kolem sebe vířila oblak suchého listí i tlejících zbytků. Pokoušela se přitisknout nepřítele k zemi a rozmačkat ho, ale ten se nepouštěl a nůž dopadal dál.

Náhle lev ochabl a bezvládně klesl k zemi. Muž, zbrocený Numovou krví od hlavy k patě, se vzpřimil, položil jednu nohu na tělo své oběti, pozvedl tvář k obloze a vyrazil ze sebe dlouhý děsivý výkřik, při němž se opičky ve vrcholcích stromů roztřáslы strachem. Po pěti letech se Tarzan z rodu Opů vrátil do své džungle. Obcházel ono obrovské území, které bylo jeho domovem od dětství. Tady se toulal s kmenem Kerchakových opů. Tady byla zabita Kala, jeho adoptivní opí matka, kterou zasáhl šíp černého Kulongy, syna náčelníka Mbongy. A tady také Tarzan zabil Kulongu. Tyto a mnoho dalších vzpomínek, sladkých i trpkých, se honily Tarzanovi hlavou, když se zastavil, aby chomáčem listů setřel z těla a čepele nože krev.

Okolní kraj, vzdálený od vyšlapaných stezek, obývala jen nezkrotná zvířata a domorodé kmény, divoké a primitivní, které žily stejným způsobem jako jejich předkové před staletími. Divočina se hemžila zvířaty. V rovinách se pásla stáda býložravců a tam je také za nocí lovily šelmy, jak jim velel pradávňý zákon přírody.

Tarzan však zachytil pachovou stopu tvorů, kteří byli známi jako rušitelé míru a klidu, jediných živočichů zcela nesmyslně narušujících přírodní rovnováhu. Usha, vítr, donesl k jeho citlivým nozdrám pach člověka. A Tarzan se rozhodl vypátrat, co se děje.

Pán džungle vždycky podezíral lidi, kteří se objevili v této oblasti, už proto, že jinde existovala mnohem přístupnější loviště. Kromě toho, některé z místních kmenů byly nebezpečné, protože během předchozích setkání zjistily, že cizinci, nebo alespoň ti, kteří se zde v minulých letech vyskytli, nerespektují ani jejich způsob života, ani přirozené zákony džungle.

Tarzan si nedokázal představit žádného zkušeného průvodce, který by vystavil safari podobnému nebezpečí. Každý spolehlivý vůdce nebo lovec věděl, že cizinci si tady žádnou úctu domorodců nevysloužili a že přivést bělochy do zdejšího kraje znamená zahrávat si se smrtí.

Když pach vetřelců zesílil a signalizoval, že se cíl jeho cesty přiblížil, vyšvihl se Tarzan do větví a postupoval ve středních patrech pralesních velikánů. Pohyboval se mezi větvemi a lánami prastarého pralesa tak tiše a přirozeně, že nepoplašil ani ptáky. Když pronásledoval člověka, poskytoval mu takový tichý příchod korunami stromů značnou výhodu. Člověk totiž mnohem snáze odhalí nebezpečí, jež ho ohrožuje na jeho vlastní úrovni, než to, které se přibližuje shora.

Nakonec dorazil na místo, odkud spatřil, co hledal. Díval se na malé, uboze vybavené safari, jehož příslušníci se

utábořili na mýtině v džungli. Tarzanovy zkušené oči a bystrý mozek zaznamenaly každou důležitou podrobnost ležení a jeho obyvatel.

Táborem se pohybovali čtyři odpudivě vyhlížející muži s takovou sebejistotou, že nebylo pochyb, kdo jsou bwanové této výpravy. Dva z nich byli bílí, dva černí. Všichni vypadali drsně a nebezpečně a měli vzhled lidí, kteří si nepotrpí na žádné jemnosti. Každý měl na boku pistoli ráže 45. Oblečení byli do sepraných vojenských uniforem, jež pravděpodobně náležely francouzské cizinecké legii, ale byly v tak hrozném stavu, že se jejich původ na první pohled nedal odhadnout. Tarzan usoudil, že se nejspíše jedná o dezertéry. Zřejmě šlo o ubohou a špatně vybavenou výpravu, která těžce bojuje s džunglí na cestě k pobřeží. Kromě čtyř mužů v uniformách bylo v táboře deset nosičů a dva askariové, jejich předáci. Tarzan si zvláště všiml jedné věci - že v táboře není žádná slonovina. To muze zbavovalo podezření, že jsou pytláci a střílejí slony kvůli drahé surovině. Tomuto zločinu, který se neobešel bez krvavých masakrů ubohých zvířat, se Tarzan vždy snažil zabránit všemi prostředky a za jakoukoliv cenu.

Chvilku pozoroval pohyb v ležení, ale pak se tiše vzdálil. Umínil si však, že bude výpravu občas kontrolovat, a to alespoň do doby, než opustí jeho území.

Čtyři bwanové samozřejmě neměli nejmenší tušení, že Tarzan prošel kolem jejich tábora, natož že je nějakou dobu pozorně sledoval. Teď se chystali zrušit ležení a jeden z nich vytáhl zátku z polní láhve a podal ji kolem. Askariové a nosiči je upřeně pozorovali, připraveni chopit se při prvním povelu zavazadel. Když láhev dvakrát obešla kruh, jeden z bělochů, menší šlachovitý muž, jehož tvář vypadala jako tvář někoho, kdo hodně viděl a vůbec nic se mu nelíbilo, se obrátil k černochovi vedle sebe. "Jsou jenom dva, Wilsone. Dělají fotky a jeden z nich je ženská. Mají spoustu jídla a my nemáme žádný."

Druhý běloch, mohutný a upocený, kterému se pod oběma pažemi rýsovaly dva velké pŕlmesíce mokré látky, stejně jako tmavá skvrna na břiše, kde mu košile přiléhala k tělu, přikývl. "Gromvič má pravdu, Wilsone. A ještě jedna věc. Mají taky dostatek střeliva. A my ne. To by se nám mohlo hodit."

Wilson Jones, jehož černá tvář vypadala, jako když v minulosti nasbírala bezpočet ran, řekl: "Jasně, mají jídlo a munic, Cannone, ale mají taky věcičky, ze kterých se dá ta munice vystřelit. Dochází ti to?"

"Samozřejmě," odpověděl Cannon, "jenže když nedostaneme jejich zásoby, bude z nás hezky rychle žrádlo pro červy. Jestli chceme přežít, musíme dostat jejich náboje a potraviny."

Wilson se otočil k druhému černochovi, Charlesi Talentovi. Byl to vysoký muž v potřhané uniformě, jejíž rukávy i nohavice mu byly krátké. Švy vojenských bot mu na několika místech povolovaly. Stál hned vedle stezky a opíral se o kmen stromu. Na první pohled vypadal docela obyčejně, ale Wilson věděl, že je neuvěřitelně rychlý a mnohem silnější, než dávala tušit jeho štíhlá postava.

Jak bylo jeho zvykem, Talent se na Wilsona přímo nepodíval. Kdysi mu svěřil příčinu svého chování. Otec ho v mládí často strašlivě bil prutem z cukrové třtiny. Mladý Talent se mu při tom musel dívat přímo do očí a říkat, za co je bit, i když nevěděl, co provedl, a byl si jistý, že jediný důvod spočívá v tom, že to otcí dělá radost.

Zatímco Charles pomalu dospíval, starý Talent roztřepil celou řadu prutů, ale když si zase jednou uřízl nový, byla to poslední věc, kterou v životě udělal. Charles do něj vrazil nůž na cukrovou třtinu a rozpáral mu břicho, až se mu vysypaly vnitřnosti. Ty pak s chutí rozkopal po poli a bez jediného ohlédnutí odešel.

Od té chvíle se Charles nedokázal jinému člověku podívat přímo do očí. Jen když se ho rozhodl zabít.

Wilson přeletěl pohledem černochovu nahrbenou postavu, jeho sklopenou hlavu a zeptal se: "Chceš něco říct, Charlesi?"

Na odpověď museli chvilku čekat. "Nemám nic proti tomu udělat věci, který se udělat musej. Akorát se to mělo udělat hned, když jsme na ně narazili. Ale tehdy nebo teď, mně je to fuk. To si myslím já."

Wilson věděl, co to znamená. Charles rád zabíjel. Pro něho bylo zabíjení něco, co bylo vždycky třeba udělat. Jedině tehdy se cítil silný a měl dojem, že má věci pod kontrolou.

Druzi dva nebyli o mnoho lepší. Gromvič, i když surový, pravděpodobně nemiloval zabíjení jako Talent, ani s ním nesouhlasil tak rychle jako Cannon; jednoduše mu nevadilo. A Wilson věděl, že on sám je sotva o trochu lepší než oni. Těšil se myšlenkou, že tenhle, byť malý rozdíl mu dodává jistou nadřazenost, ale ve skutečnosti byl znechucen svým životem a většinou rozhodnutí, která v něm udělal.

Cannon řekl: "Kdybysme měli jejich střelivo, nepotřebovali bysme tolik ty potraviny. Zvěře je všude dost. Jestli munic nedostaneme, je konec. I kdyby nás vůbec někdo našel, nezbylo by z nás ani tolik, aby stálo za to šoupnout to do rakve. Pár ohlodanejch kostí. Já říkám, že nám nic jinýho nezbejvá, a není důležitý, jestli je to špatný nebo ne."

Wilson se pokřiveně usmál a v ústech mu bylo vidět několik ulomených zubů. "Zatraceně, hoši, vždyť my nikdy nic jinýho než špatný věci nedělali, ne?"

"To je pravda," přikývl Cannon, "ale teď musíme udělat něco dobrýho pro sebe, i když je to špatný pro ty druhý."

"Promluvili si s náma a pokračovali dál," uvažoval nahlas Gromvič. "Myslím, že neměli žádný podezření, a i kdyby, nebrali to nijak vážně. Byli akorát rádi, že se nás zbavili. Viděli jste, jak z nás byli nervózní? Zvlášť ta holka."

"Když maj pocit, že se nás zbavili, měli bysme s tím něco udělat," řekl Cannon. "Pořádně je překvapit. Snegli bysme se na ně jako jestřábi... nemluvě o tom, že já bych tu fešandu docela rád navštívil. Je moc pěkně uplácaná."

"Jo, já jsem pro," přikývl Gromvič a potřásl skoro prázdnou polní láhví. "A třeba budou mít někde nějakou whisky. Z vody už se mi dělá zle." Wilson se na okamžik zamyslel, prohlédl si své společníky a cítil, že je nenávidí víc než kdykoliv předtím. Nedokázal najednou pochopit, jak se vůbec dostal do takové kaše. Zatoužil po tom, aby neodešel z ringu. Ten úmyslně prohraný zápas změnil celý jeho život. Neměl to dělat. Ne za peníze. Z žádného důvodu. Měl bojovat nejlépe, jak uměl. Mohl se stát manažerem, nebo dokonce podílínkem. Mohl udělat spoustu věcí, ale neudělal jedinou.

Kdyby tak mohl vrátit čas a všechno změnit... Zarazil se. Jasně, kdyby. A kdyby každé přání bylo koněm, ani jeden

žebrák by nechodil pěšky.

Wilson se obrátil ke Gromvičovi. "Ty zůstaneš tady a my se tam vypravíme."

"Já?" zavrtil Gromvič hlavou. "Proč já?"

"Protože to říkám," odpověděl mu Wilson. "Možná že je ti to málo. Takže bych ti asi měl připomenout, kdo je tady šéfem. Beze mě bys byl pořád ještě legionářem a dusil by ses někde v poušti."

"Jo," odpověděl Gromvič, "to mi nemusíš připomínat. Ale ta holka..."

"To vypust' z hlavy," zarazil ho Wilson. "Na tyhle věci já nejsem. Jestli je máme zabít, uděláme to rychle a zmizíme. Uděláme to proto, že je to potřeba, ne pro tvou zábavu."

"No dobře," řekl Gromvič. "Tak aspoň tu whisky."

"Postarej se o tábor," zakončil Wilson a obrátil se ke svým společníkům. "A my jdeme."

Eugene Hanson vstal ze skládací táborové židle, upravil si kolem krku řemínek fotoaparátu, otřel si z obličeje pot, opřel ruce o stehna, protáhl si záda a rozhlédl se po okolní džungli. Byla temná, zelená a ozývala se zvuky početné zvěře a hmyzu. I odsud cítil, jak je vlhká a neschůdná. Nohy ho bolely. Téměř po celém těle měl kousance od komárů, byl celý rozlámaný a unavený. A přece džungli miloval. Jeho poslání a krása divočiny ho přivedly na tuhle fotografickou expedici. Chtěl udělat záběry, jaké ještě nikdo před ním neudělal. Snímky podivných, lidem podobných opů, o kterých se tvrdilo, že žijí v této části Afriky.

Když pominul různé pověsti, byly důkazy o jejich existenci téměř zanedbatelné, ale Hanson byl přesvědčen, že existují. Tyhle opice byly něco jako bratrance yetiho nebo sasquatche. Pátral po nich mnoho let. Udělal sádrové odlitky jejich stop. Mluvil s očitými svědky. Ale na téhle výpravě do Afriky byl pevně odhodlán jejich existenci dokázat. Rozhodl se proniknout do míst, kam noha bělocha nikdy nevstoupila, a pomocí svých fotoaparátů jednou provždy přinést důkaz, že lidem podobní afričtí opi jsou víc než pouhá legenda. A nejen to. Chtěl podat svědectví o tom, že žijí v okolí rozvalin pradávného města - pozůstatků kdysi slavného černého království jménem Ur.

Hanson se sám pro sebe usmál a pomyslel si: Je to po čertech lepší než učit. Stejně se nikdy necítil jako doktor filosofie. A protože se zajímal o takové věci, jako je sasquatch, yeti a lidem podobné africké opice, nebralo ho jako doktora filosofie vážně ani mnoho jeho kolegů z Texaské university. Dokonce tak ani nevypadal. Ve skutečnosti na to byl tajně pyšný. Ve svých čtyřiceti už sice nebyl v takové kondici jako před pěti lety, ale byl statný a silný a pořád v něm ještě zbývalo hodně z toho, co z něj udělalo skvělého obránce ve fotbalovém týmu Lumberjacků na Státní universitě Stephena F. Austina. A pořád ještě dovedl uštvout pořádný úder, jako když byl amatérským boxerem polotěžké váhy v San Antoniu.

Obrátil se, aby zjistil, co dělá jeho dcera. Nebyla daleko, vydávala právě pokyny čtyřem askariům a nosičům, jak a kde mají postavit tábor. To byla celá ona. Vždycky velela. Jeden z jejích profesorů antropologie - Hanson odmítl vzít dceru do své třídy - profesor Chad Oliver o ní říkal, že je tvrdohlavá jako mezek, pokud by měl ovšem mezek hlavu ze železa. Znovu si ji prohlédl - bože, jak se podobala své matce! Světlé vlasy, dlouhé k ramenům, měla ztmavlé potem a zadní díl košile se jí lepil k tělu. Široké khaki kalhoty byly poznamenány ohněm, trny i šťávou lepkavých rostlin. Z obnošeného pouzdra na nábojovém opasku, který nosila stejně nedbale jako Annie Oakleyová, jí vyčnívala pažba revolveru ráže 38. Přestože byla poněkud vysoká a teď mírně pohublá, byla velmi krásná.

Když vydala pokyny nosičům a oni se rozešli po přidělené práci, obrátila se a viděla, že se na ni Hanson usmívá. Přešla k němu a řekla: "Vypadáš šťastně, tati. Objala bych tě, ale jsem hrozně zpocená."

"Viš, to je tím, že jsi mi najednou velice připomněla tvou matku," odpověděl.

"Opravdu?"

"Jistě. Ale ty přiliš spokojeně nevypadáš. Lituješ, že jsi se mnou jela?"

"Ne, vůbec ne. To jen ti muži. Nelíbili se mi. Byla jsem z nich nervózní. Vypadali jako zločinci."

Hanson měl stejný pocit. Dokud byli nablízku, nespouštěl ruku z pažby své osmatřicítky. Slova, která si s nimi vyměnil, byla celkem přátelská, ale odpuzoval ho způsob, jakým si prohlíželi jeho, jejich zásoby, a zvláště to, jak si jeden z nich, ten tlustý, měřil Jean. Vypadal jako hladový vlk, který vidí tučnou kotletu.

"Byla to dost drsná společnost," přikývl. "Řekl bych, že dezertéři. Nejspíš z cizinecké legie."

"Přesně to mě napadlo."

"No, bylo od tebe moudré, že jsi jim nic neřekla," pokračoval Hanson. "Kdybys to udělala, mohly z toho být nepříjemnosti. Jenže jsou za námi a směřovali na jih."

"Já vím," souhlasila Jean, "ale znáš mě. Stejně si dělám starosti."

Poklepal ji po rameni. "Zbytečně."

V tom okamžiku zapraskalo houští na okraji mýtiny. Hanson se otočil. Z křovisek vystoupili oba černí zběhové a ten tlustý běloch. Každý měl v ruce armádní pistoli.

"Myslím, že nejjednodušší bude, když vám to řeknu rovnou," pravil Wilson. "Tohle je přepadení."

Štíhlý černoch přešel k nosičům. Namířil na ně zbraň, aniž se na ně přímo podíval. Měl zvyk držet hlavu zvláštním způsobem, jako pes, který naslouchá vzdáleným zvukům.

"Řekněte svým nosičům, aby se nedotýkali zbraní," pokračoval Wilson, "jinak je budem muset odprásknout."

Hanson promluvil na askarie, kteří uměli anglicky, a ti přeložili Wilsonův rozkaz do jazyka černochů. Hanson se obrátil zpět k Wilsonovi. "Jen klid, nestojíme o žádné nepříjemnosti."

"My taky ne," přikývl Wilson. "Potíže, to je to poslední, o co stojím. Seber jim zbraně, Cannone."

Cannon s úsměvem vykročil. "Ruce nad hlavu a žádný hlouposti." Odebral jim revolvery a rozepínání Jeanina nábojového pásu mu při tom trvalo mnohem déle, než bylo opravdu nutné.

"My dva bysme si spolu mohli hezky užít, holčičko," zašklebil se Cannon, položil Jean ruku kolem pasu a zašeptal jí

něco do ucha. Dala mu políček. Byl to rychlý, tvrdý úder, po kterém mu na tváři zůstal rudý otisk jejích prstů. "Ty mrcho," zasyčel a napráhl ruku, aby jí ránu vrátil. Hanson zapomněl na zbraně, které na něj mířily, a udeřil Cannona do brady krátkým hákem, kterým ho srazil k zemi. Při pádu vyklouzla bělochovi z ruky pistole. Cannon však rychle zašmátral po zbrani v koberci listů a namířil ji na Hansona.

"Tak sbohem, ty hrdino," zašklebil se. V tom okamžiku k němu přiskočil Wilson a kopancem mu srazil ruku stranou. Pistole spustila, kulka zasvištěla mezi větvemi a mosazná nábojnice zapadla do křoví. Opičky vysoko na stromech se rozkřičely a na zem se sesypala sprška barevného listí.

"Žádné zbytečné zabíjení," prohlásil Wilson. "Za vraždu je provaz, dokonce i v Africe."

Cannon pomalu vstal a třel si zápěstí. Pohled, který vrhl na Wilsona, byl odmítavý a zároveň udivený. "Proč ne? Jestli nás chytanou, pověsí nás už za to, co jsme udělali. O dva o tři víc, na tom vůbec nezáleží."

"Neuděláš to, protože to říkám," prohlásil Wilson. Pak se obrátil k Hansonovi a Jean. "Vezmeme si vaše nosiče a vaše zásoby, i ty fotoaparáty. Takové věci se snadno a dobře vymění nebo prodají. Nechám vám trochu vody a potravin."

"Měli bysme dokončit, co jsme začali, a toho ksindla vodkrouhnout," syčel Cannon a mával svou pětačtyřicítkou směrem k Hansonovi. "A ta holka by se nám taky hodila."

"Ne," zavrtěl Wilson hlavou. "Nech je být."

Pobaveně se ušklíbl na Hansona. "Řeknu vám jednu věc, nebyla to špatná rána. Svýho času jsem jich pár viděl, a tahle fakticky nebyla špatná."

"Díky, tak z toho jsem celý pryč," odsekl mu Hanson.

"Klidně se dál tvařte jako tvrdý chlap," odpověděl Wilson. "Mně je to jedno, ale ta rána byla pěkná."

Hanson nepotřeboval být doktorem filosofie na to, aby tyhle muže odhadl a věděl, že nic z toho, co by řekl, nemůže věci změnit. Jak se zdálo, nechtěl je Wilson zabít, ale když je ponechá uprostřed divoké džungle, bude to v jistém smyslu totéž. Na to, aby se z téhle části Afriky dostali do bezpečí, by potřebovali mnohem víc než jen trochu štěstí. Možná že by bylo lepší, kdyby to provedli podle Cannona. Tak by alespoň zemřeli okamžitě.

O několik minut později už stáli Hanson s Jean bok po boku s polní láhví vody a nevelkou bednou potravin u nohou a pozorovali, jak jejich ukradené safari mizí v džungli.

"Zvířata," ozvala se Jean.

"Křivdiš zvířatům," zabručel Hanson.

Po chvíli mlčení řekla Jean tiše: "V celé té ošklivé záležitosti byl jeden světlý okamžik."

Hanson k ní obrátil hlavu. "Který, prosím tě?"

"Ten velký černoch měl pravdu. Ubalils mu pěknou, tati."

Profesor si ohmatal odřené kotníky. "Taky z toho mám dobrý pocit," přiznal. "Ale musím uznat, že ta facka, kterou jsi mi dala ty, taky stála za to. Až mu při ní zachrastily zuby."

"Prima," přikývla Jean.

Kapitola II.

Uběhly čtyři dny. Hansonovým brzy došly jejich skrovné zásoby a museli se začít živit ovocem a ořechy, stejnými, jaké viděli bez následků pojídat malé opičky. Byli však napůl vyhladovělí. Jejich budoucnost vypadala velmi pochmurně. Vraceli se touže cestou, kterou přišli, ale byli stále víc a víc zesláblí. Každý večer si navíc museli vybudovat provizorní útulek ve větvích stromů jako ochranu proti lvům, lovcům hlavně v noci, a tak jim cesta ubíhala velmi pomalu. Hanson se nedokázal ubránit myšlence, že stačí, aby jednou vítr zanesl jejich pach dolů k zemi, a lev, který je ucítí, vyleze do jejich nepříliš vysoko položeného útočiště a dá si je k večeři. Nebylo pochyb, že pro leoparda by to nebylo nic těžkého. Takové myšlenky mu ovšem hluboký a klidný spánek nepřinášely.

Teď však byl den a Hansonova nálada se poněkud zlepšila, i když zase nebyl tak šťastný, aby stálo za to psát kvůli tomu domů. Seděl vedle Jean na vyvráceném kmenu stromu, s pleskáním zabíjel bodavý hmyz a promýšlel situaci. Zjistili, že potřebují odpočívat stále častěji, protože milí za milí se mnohem rychleji unavili.

"Udělal jsem pěknou hloupost, když jsem tě vzal s sebou," řekl nakonec. "Ta výprava by byla nebezpečná, i kdybychom se nepotkali s těmi hnusnými zloději. Možná se odsud nikdy nedostaneme."

"Ale dostaneme, uvidíš," odporovala mu Jean. "A neobviňuj se. Víš, že jsem tě mořila tak dlouho, až jsi to vzdal."

Věděla jsem stejně dobře jako ty, jak je to nebezpečné. A jsou tady Hunt se Smallem. Už brzy na ně musíme narazit."

Hunt se Smallem byli vůdcové výpravy, se kterou se doufali v nejbližších dnech setkat, ale pro tuhle chvíli jim byli platní, jako kdyby byli na druhém konci světa. Kromě toho bylo jasné, že Jean se jen pokouší pozvednout otci náladu. Ani Huntovi, ani Smallovi příliš nedůvěřovala, zvláště Huntovi ne, a to pravděpodobně z toho důvodu, že s ním vyrůstala od mládí a on do ní byl bláznivě zamilován. Hanson věděl, že Jean považuje jak Hunta, tak Smalla za neschopné, a když jsou spolu, pak za neschopné dvojnásob. Ve chvílích, kdy propadal depresi a beznaději, tomu Hanson skoro věřil. Uvědomoval si, že si měl volit své společníky spíše podle schopnosti přežít v džungli než podle jejich znalostí lidoopů a ztracených civilizací. Skutečností bylo, že alespoň jeden člověk, muž či žena, se zkušenostmi z džungle, zálesáckými dovednostmi a s orientačním smyslem by byl moudřejší volbou.

Ale na tom teď už nezáleželo. Nic se nedá změnit. Situace byla špatná, ať se to vzalo z kterékoliv strany. Hanson se pokusil na Jean usmát, ale ta upřela pohled kamsi za jeho rameno a zbledla.

Hanson se obrátil a uviděl, jak se k nim přibližuje téměř nahý obr. Na pravém rameni měl zavěšený luk a toulec se šípy, na boku mu visel nůž a v ruce nesl těžký oštěp s koženou smyčkou kolem opletení ve středu ratiště. Přes levé rameno a napříč přes hrud' měl ovínut svitek hrubě pleteného tenkého lana. Obleden byl do bederní roušky z vydlážděné antilopí kůže. Vlasy měl dlouhé a husté a do tmava opálenou kůži mu křížovaly desítky slabých bělavých jizev.

Hanson vstal a pokusil se zaujmout obrannou pozici před Jean. Muž ho pozoroval, ale nezpomalil krok ani nepromluvil. Nakonec se zastavil deset stop před nimi. Bystrým pohledem přeletěl Hansona a dívku. "Kde máte safari? Jak jste se

tady ocitli sami, bez potravin a zbraní?"

Hanson se poněkud uvolnil. Pomyslel si, že ten člověk má podivně velitelské a zároveň nezúčastněné vystupování. Ale jeho angličtina byla velmi dobrá. Nebyla ani americká, ani britská, ale formálně dokonalá a mírně škrobená. Možná že představuje přece jen nějakou pomoc. Je to někdo, kdo by je mohl dovést do bezpečí. Jeho způsoby, hlas, dokonce i zjev vzbuzovaly důvěru. A kromě toho, neměli co ztratit. Hanson se rozhodl cizinci důvěřovat, ale když vyprávěl, co je potkalo, byl v duchu stále ostražitý.

"Viděl jsem ty muže," přikývl obr. "Myslel jsem si, že by mohli být nebezpeční. Zůstaňte tady, opatřím vám nějakou potravu a pak se vydám za vašimi nosiči."

"Ti chlapi mají střelné zbraně," upozornil ho Hanson.

"Já vím," odpověděl klidně muž, vzal koženou smyčku svého oštěpu, navlékl si zbraň kolem krku, zachytil se nejvyšší větve blízkého stromu, vyšvihl se do hustého listoví a zmizel. Pak se slabě pohnulo několik haluzí o něco výš a dál od místa, kde Hanson a Jean stáli, a obra jako by pohltit prales. Byl pryč.

"No," zavrtěla hlavou Jean, "něco takového jsem neviděla celé dlouhé týdny."

Zcela užaslý Hanson přisvědčil. "Moc toho nenamluví, co říkáš?" "Myslíš, že se mu vážně podaří sehnat nějaké jídlo?" zeptala se Jean. "Nerad to říkám," odpověděl jí, "ale myslím si, že jsme ho viděli poprvé a naposled. Chlápek, který běhá po stromech jako on, se musel jednou nebo dvakrát pořádně uhodit do hlavy. Pravděpodobně je to jeden z těch trochu vyšinutých lidí, o kterých se občas dočteš - divoký muž z pralesa."

"A není to náhodou to, co tady hledáme?" podívala se na otce Jean. "Divoký muž z pralesa?"

"My hledáme ty porostlé srsti, Jean. Všimla sis, jak se podíval, když jsem se zmínil o tom, co tady děláme? Vypadal, jako by ho to pobavilo. Nebo překvapilo. Mám dojem, že nás považoval tak trochu za blázny."

"No," uvažovala Jean nahlas, "když si vezmeš, že jsme tady uprostřed neznámé džungle, bez safari, jen s tím, co máme na sobě, možná že není tak daleko od pravdy."

"Zásah."

"Všiml sis, jak se vyšvihl na ten strom?" pokračovala Jean. "Obratný jako opice... a každopádně krásný muž, a vůbec se mi nezdál vyšinutý. A jeho zbraně mi taky nepřípadaly jako nějaké divadelní rekvizity."

"Ani mně, to přiznávám," souhlasil Hanson. "Ale co teď? Máme mu věřit? Budeme pokračovat v cestě, nebo tady zůstaneme?"

"Já bych byla pro to, abychom si tady chvíli odpočinuli, a uvidíme, jestli se vrátí nebo ne," navrhla Jean. "Když se nevrátí, postavíme si plošinu na noc a zítra můžeme vyrazit dál."

"Nejsem si jistý, jestli mám dost sil na vybudování té plošiny," povzdychl si Hanson.

"Dokážeme to," usmála se na něj Jean, "ať s něčí pomocí, nebo sami."

Hanson objal dceru kolem ramen a usmál se. "Máš pravdu, dítě. Mě si nevšímej. Jsem jenom unavený. Buď silná. Dokážeme to."

Tarzan se pohyboval vysoko nad zemí, ale i tam zachytil pach Wappi, antilopy. Když ji nakonec zahlédl, zjistil, že zvíře stojí napjatě a ostražitě, a uviděl i důvod, proč tomu tak je. K antilopě se po břiše plížil leopard. Tarzan bleskově stáhl z ramene luk a nasadil šíp. Všechno se událo během několika vteřin - těžký šíp proletěl antilopím srdcem a opí muž seskočil na zem mezi svou, teď už mrtvou kořist a dravce, který by ho o ni jistě připravil.

Šelma s kašlavým řevem zaútočila. Tarzan jako blesk uskočil stranou, uchopil leoparda za kůži v zátylku a u kořene ocasu. Pak se zatočil a odhodil těžké zvíře, jako kdyby to byla plyšová hračka. Leopard vletěl do křovisek, dopadl na hřbet, překulil se, narazil do stromu a zmateně se postavil na nohy. Pak se přikrčil a pozoroval Tarzana. Člověk k němu stál bokem, skloněný hluboko k zemi, jako kdyby se to naučil od Histaha, hada.

Leopard nikdy neviděl nic, co by se pohybovalo tak rychle. A přitom to byl člověk, nejslabší stvoření džungle. Leopard vyrazil z hrdla zmatené zamručení a Tarzan se zasmál. "Utíkej, příteli," zavolal na číhající kočku jazykem velkých opů. "Ušetříš mi šíp. Tahle antilopa je moje."

Leopard se obrátil, vkročil do křoví a byl ten tam.

Tarzan vytáhl šíp z těla antilopy, přehodil si zvíře přes rameno a vyšvihl se do větví.

Hanson a Jean seděli na padlém kmeni stromu a čekali, i když příliš nevěřili, že se divý muž mluvící podivnou angličtinou vrátí.

"Jestli se vrátí," uvažovala Jean, "předpokládám, že nám donese ovoce a ořechy. Mám ovoce a ořechů až po krk, i když i těch jsme měli sotva tolik, aby stačily kanárovi."

"Když nám přinese ovoce a ořechy, budu jíst ovoce a ořechy. Ale osobně si myslím, že už na nás zapomněl."

"A možná že ne," odpověděla mu Jean.

Hanson zvedl pohled a uviděl, jak z větví stromu seskakuje Tarzan s tělem antilopy přes rameno a snáší se na zem sotva tři stopy od nich. Hanson a Jean vstali. "Netrvalo vám to dlouho," zavrtěl profesor udiveně hlavou.

Tarzan něco zabručel a shodil antilopu na zem. "Až ji stáhnete a odříznete to, co sníte dnes večer, vytáhněte maso nahoru na strom, aby se k němu nedostaly šelmy. Dokážete rozdělat oheň?"

"Zbylo mi ještě pár zápalek," přikývl Hanson.

"Ty si raději nechte," řekl Tarzan. Vytáhl z pouzdra lovecký nůž a antilopu vyvrhl. Pak se k nim obrátil s tázavým pohledem. "Kolik toho dnes večer sníte? Odřežu vám ten kus a pak rozdělám oheň."

"A co takhle celou?" nadhodila Jean. "Myslím, že bych ji dokázala sníst syrovou."

Na rtech opího muže se zachvěl náznak úsměvu, když odřízl velkou porci z boku. Pak sebral hrst suché trávy a listí, kus trouchnivého dřeva a několik silnějších suchých větví a odnesl celou hromádku dál od vnitřností.

"Dnes v noci musíte počítat s návštěvníky," vysvětloval, "ale ráno budou ty vnitřnosti pryč. To je zaměstná, a tak se nebudou zajímat o vás. Pravděpodobně vám nemusím připomínat, abyste se na stromy uchýlili brzy a zůstali tam celou noc."

Tarzan navrhl listí, trávu a ztrouchnivělé dřevo a rozdělal oheň způsobem domorodců. Pak vstal.

"Teď se vydám za vašim safari," řekl. "Zůstaňte tady, dokud se nevrátím."

"Proč tohle všechno děláte?" zeptala se Jean. "Ne že bych vám to chtěla rozmlouvat, ale proč?"

"Protože je třeba to udělat," odvětil Tarzan. "Tu máte, vezměte si to, než se uvidíme příště," dodal a podal jí svůj těžký nůž. Pak se vyšvihl do větvi a zmizel.

"Jak to, u všech čertů, dělá?" divil se Hanson. "Já bych na ten strom nedokázal vylézt se žebříkem, natož abych z něj přeskakoval někam jinam."

"Kdo to může být?" uvažovala Jean.

"To nevím," odpověděl jí otec, "ale musel nám ho poslat sám pánbůh."

"Jak by mohl sám znovu získat naše safari?"

Hanson zavrtěl hlavou. "Těžko."

"To jsme si ale mysleli, už když se vydal pro jídlo," pravila Jean.

"Dohadovat se s těmi muži, to je něco jiného. Ale mám vážnou obavu, že by se o to mohl doopravdy pokusit. Jestli se mu něco stane, budu se cítit zodpovědný."

"No, s tím už stejně nemůžeme nic dělat," řekla Jean. "Najezme se. Mám takový hlad, že si můj žaludek musí myslet, že mě někdo podfílil."

"Ty upeč maso, já postavím plošinu," navrhl Hanson.

Maso bylo napůl spálené a napůl syrové, ale zhltili ho s chutí. Když Jean zvedla obličej k otcovi a usmála se, měla prsty i tvář umazány připálenou pečinkou a tukem. "Jsme jako lvi v zoo v době krmení," řekla a utřela si ústa do rukávu.

"Tedy na tebe je ale pohled," usmál se i Hanson. "Naposled jsi měla takhle zmazaný obličej, když ti bylo dvanáct nebo třináct a ukradla jsi ze spíže džem."

"Vím jedno - nic lepšího jsem v životě nejedla."

Slunce už stálo nízko a Hanson věděl, že krátký rovníkový soumrak skončí s neuvěřitelnou rychlostí. Pečlivě zahrnul oheň v naději, že by se mohlo několik uhlíků udržet až do rána. Někde v dálce zařval lev.

Vylezli na strom, v jehož koruně Hanson udělal jakousi hrubou plošinu z větví spojených liánami a propletených širokými listy. Teď seděli na jejím okraji, kývali nohama a dívali se dolů do houstnoucí temnoty. Vál lehký vlahý vánek a přinášel s sebou vůni džungle a slabý pach hnijícího listí.

Znovu zařval lev, tentokrát mnohem blíže.

"Kde myslíš, že žije?" zeptala se dívka.

"Kdo? Ten lev?" nechápal otec.

Jean se zasmála. "Ne, ty hloupý," potřásla hlavou, "ten náš divý muž."

"Oh, pravděpodobně v nějaké jeskyni se svou družkou, půltuctem špinavých nahých děcek a starým nevrlym jednohým psem."

"Proč by měl mít jednohého psa?"

"Protože mu ty ostatní tři nohy snědl."

"To nebylo moc hezké, tati."

"Přestaň se už v duchu zabývat tou jeho bederní rouškou, děvče."

"Tati!"

"Dobrou noc, miláčku. Pokus se na svého pralesního muže příliš nemyslet."

"Byla jsem prostě zvědavá, to je všechno."

"Jistě," přikývl a uložil se na plošinu. "Dobrou noc."

Najednou se setmělo a z temnoty pod jejich nohama se ozývala změť zvuků - šustot, vrčení a pak strašidelný, neskutecný chechtot hyen.

"Perou se o vnitřnosti té antilopy," poznamenal Hanson.

"Je to příjemné, být tady nahoře v bezpečí," odpověděla Jean.

Profesor pomyslel na velké hady a leopardy, ale neřekl nic. Znovu se ozval lví řev. Teď už byl velmi blízko, skoro přímo pod nimi. Bylo zřejmé, že se velká šelma s tichým vrčením přibližuje. Hanson slyšel, jak se hyeny daly na ústup. Přišel král.

Kapitola III.

Tarzan se vrátil na místo, kde se poprvé setkal s Wilsonem a jeho výpravou. Odsud už dokázal snadno sledovat cestu safari, i když se pohyboval vysoko v korunách stromů. Teď právě zachytil zápach lva a o několik okamžiků později už zahlédl velkou šelmu pod sebou na stezce - bylo to obrovské zvíře s temnou hřívou.

Tarzan seskočil na zem kousek za lvem, a když ho šelma zaslechla, se zuřivým zavrčením se otočila. Muž zůstal nehybně stát a na rtech se mu chvěl slabý úsměv.

Dravec se k němu pomalu přiblížil, zvedl se na zadní a položil přední tlapy na ramena opího muže. Byl to Jad-bal-ja, Zlatý lev, kterého pán džungle našel jako malé kotě a jehož vychoval a vycvičil.

Tarzan mu zakroutil ušima a obrovská kočka mu přitiskla čenich na krk. Po chvíli shodil lva z ramen. "Pojď," řekl. "My dva máme něco na práci."

Čtyři zběhové se rozhodli, že se po dlouhém a namáhavém pochodu konečně utáboří. Vybrali místo u stezky, kde stromy tvořily jakousi mýtinu. Nosiči právě začínali stavět tábor a Cannon s bičem v ruce poháněl ranami bez rozdílu

jak nosiče vlastní, tak ty z Hansonova safari.

"Mrskněte sebou, vy líný hovada," řval Cannon. "Přestaňte se flákat! Když řeknu hop, tak se zeptáte jak vysoko, jasný? Teď pracujete pro skutečný chlapy." Udeřil přes záda dalšího černocho, který podle jeho mínění nepracoval dost rychle, a zasmál se, když viděl, jak sebou nešťastník trhl.

To ho na chvíli uspokojilo, a navíc už ho bolela ruka. Cannon si udělal přestávku a mohutné břicho pod propocenou košili se mu těžce zvedalo. Měl radost, když mohl někoho bičovat. Vždycky si připomněl rány, které dostal u kůlu v legii. A za nic - ukradl jen nějaké to jídlo. Bože, jak on rád jedl, a tam se nikdy nenajedl dosyta. A to vedro! A neustálé pochody a výcvik! Co ho to vůbec posedlo, že se dal naverbovat do cizinecké legie?

Právě když Cannon naposledy máchl bičem, vrátil se Wilson z džungle, kde ukrýval několik přebytných zbraní, munice a trochu zásob. Zvykl si to dělat večer co večer pro případ, že by se nosiči rozhodli v noci utéct i s potravinami. Teď, když viděl, co dělá Cannon, byl si skoro jist, že je to nevyhnutelné. Askariové a nosiči byli zamlklí a zamračení - v jejich tvářích bylo vidět nenávist a nepřátelství. Zavolal si k sobě Cannona.

"Dej těm lidem pokoj," řekl mu, "nebo se jednoho krásného rána probudíme s podřezanými krky nebo, v lepším případě, bez zásob. Kromě toho mám dojem, že máš příliš velkou radost z toho, když můžeš zpráskat černou kůži."

"Tak to není," odporoval Cannon.

"Je mi dost jedno, jak to je," zabručel Wilson, "ale dej si pohov."

Cannon se už už chystal něco odpovědět, když mu najednou spadla brada. "A kdo je, k sakru, tohle?"

Wilson se otočil a při pohledu, který se mu naskytl, užasl. K táboru se blížil Tarzan s Jad-bal-jou v patách. Vypadali jako dvojice, která si vyšla na odpolední procházku.

"Pozor, člověče!" vykřikl Wilson. "Lev! Za vámi!"

Tarzan klidně kráčel dál k táboru. Když se přiblížil, lev ho dohonil, přitiskl se mu k levému boku a Tarzanovy prsty se ponořily do tmavé hřívy. Člověk a šelma se zastavili před čtveřicí mužů, kteří v hrůze ustoupili.

"To je váš lev?" zeptal se Wilson.

"Jo," vydechl Gromvič, "a kouše?"

"Je to přítel," odpověděl Tarzan. "A kouše, ano. Řeknu vám to krátce a rovnou. Chci zpět to safari, které jste ukradli."

Cannon opatrně pokročil kupředu a oči při tom nespouštěl ze lva. "Cože chceš?"

"Nemám náladu na otázky," odvětil Tarzan. "A přiznám se vám, že patřím spíš k těm, co se rychle rozzlobí. Slyšeli jste."

"Tak to jsi se, kámo, pěkně spletl," odpověděl mu Cannon. "To, že si sem přitáhneš v podvlíkačkách a se lvem, ještě neznamena, že se tě lekne. Tobě zakroutím ten tvůj zatracený krk, lva zastřelím a nacpu mu tě do chřtánu."

"Má pravdu," přidal se Wilson. "Máte dvě minuty na to, abyste zmizel a tu kočku si vezměte s sebou. Když to uděláte, nikomu se nic nestane."

"A sežeň si nějaký kalhoty," uchechtl se Cannon. "Nesnáším chlápky bez gatí. Je to necivilizovaný."

Tarzan se nepohnul.

"Ty dvě minuty ti utíkají," upozornil Gromvič a rozeplnul si klopou pouzdra na opasku.

Talent, přestože se na Tarzana zatím přímo nepodíval, se pomalu sunul kupředu a ruka se mu vznášela nad rukojetí pistole. Pán džungle okamžitě vycítil, že i když jsou všichni čtyři muži bez jakýchkoliv skrupulí, Talent je z nich nejnebezpečnější, a navíc miluje zabíjení. Setkal se s podobnými lidmi už předtím a znal řeč jejich těla. Věděl, že se jim nesmí poskytnout sebestačí šance.

"Jak jsme na tom s časem?" zeptal se Tarzan.

Cannon vybuchl: "Čas vypršel!" Vytrhl svou pětačtyřicítku z pouzdra a namířil ji na hrud' pána džungle.

Nepostřehnutelná - to byl jeden způsob, jak popsat rychlost, s jakou se Tarzan pohnul. Říci, že udeřil jako Ara, blesk, byla druhá možnost. Ale ani jeden, ani druhý způsob to nepostihoval přesně. Ve chvíli, kdy se pohnul, zvolal na Jad-bal-ju několik slov v řeči, které lev rozuměl, a zatímco on uchopil Cannona za ruku s pistolí a za krk, vrhl se Jad-bal-ja na Gromviče.

Tarzan odhodil Cannona stejně snadno, jako nedlouho předtím odhodil leoparda, i když zdaleka ne tak jemně. Cannon odletěl pozpátku vysokým obloukem a dopadl hlavou na kmen stromu se zvukem připomínajícím dopad ztrouchnivělého dřeva do bahniska. Narazil na strom, svezl se k zemi a zůstal nehybně ležet.

V témže okamžiku se dali do pohybu i Wilson s Talentem, přesunuli se k opímu muži ze dvou stran a sáhli po pistolích. Byli rychlí. Skutečně rychlí. Ale Tarzan byl rychlejší. Jeho pravá noha vyletěla vzhůru a zasáhla Talenta do žaludku.

Když se Talent zlomil v pase, vyrazil mu Tarzan z ruky pětačtyřicítku stejně snadno, jako útočící kobra zadává ochromeného hlodavce. Pak se otočil k Wilsonovi a uštědřil mu ránu zprava do hlavy, těsně za ucho. Byl to děsivý úder, zasazený mírně sevřenou dlaní, což byla technika, kterou se Tarzan naučil v Orientu. Srazil Wilsona na kolena.

Mezitím se Talent vzpamatoval natolik, že vytáhl z boty nůž a s napřaženou čepelí se vrhl na Tarzana. Ten bleskově uhnul, zachytil ho za ruku a zkroutil mu ji za záda. Přehmátl a ustoupil od Talenta, aniž jeho dlaň pustil. Pak za ni prudce trhl, jako by chtěl Talentovi jeho vlastní končetinu hodit přes rameno. Pohyb byl tak prudký a silný, že ruka praskla v lokti, paže vyskočila z ramenního kloubu a klíční kost se zlomila. Tarzan ji pustil právě včas, aby patou stačil kopnout do obličeje Wilsona, který se pokoušel vstát. Talent ležel na zemi a ruka se mu křečovitě stahovala jako had zasazený oštěpem. Ještě než křeče pominuly, zemřel Talent v důsledku šoku a Wilson ležel v bezvědomí po kopnutí do obličeje. Tarzan se obrátil k Jad-bal-jovi, který stál předními tlapami ležícímu Gromvičovi na ramenou. Zděšený muž se třásl a upíral pohled přímo do otevřené lví tlamy, z níž odkapávaly sliny a třísnily bělochovi tvář. "Nedovolte mu, aby mě kousl," sténal Gromvič.

Tarzan se rozhlédl po mužích safari, kteří ho v šoku pozorovali. Všechno se odehrálo mnohem rychleji, než by kdo považoval za možné. Když bylo po všem a Tarzan se obrátil k nim a jeho lev si prohlížel svou kořist, jako by si rozmýšlel, který kus si uhryzne první, nabyli dojmu, že teď je řada na nich, a bylo vidět, že se chystají k útěku.

"Zůstaňte, kde jste," přikázal Tarzan. "Nejsem váš nepřítel. Jsem tady kvůli Hansonovi a jeho dceři Jean." Nosiči se zastavili, ale bylo vidět, že jsou připraveni rozběhnout se při sebemenším náznaku nebezpečí. "Hanson," řekl jeden z askariů.

"Ano," přikývl Tarzan. "Hanson."

Pán džungle se sehnul a vytáhl z Gromvičových prstů pistoli. Jad-bal-ja dosud stál ležícímu na ramenou, takže Gromvič zbraň nemohl použít. Tarzan se znovu obrátil k askariům a nosičům a tentokrát promluvil jejich jazykem.

"Hansonovi nosiči sbalí všechno, co patří k jejich safari, a já je odvedu zpět do tábora. Jeho askariové zatím budou hlídat tyhle dva muže."

Bylo vidět, že nosiči jeho příkaz plní s radostí, ale čtyři Hansonovi předáci se přibližovali jen váhavě, protože měli strach ze lva. Tarzan je chápal a promluvil na Jad-bal-ju. Lev o kus poodešel, sedl si, pozoroval tábor a čekal na rozkazy svého pána.

Tarzan předal Gromviče jednomu z askariů, drobnému chlapíkovi, kterému kdysi kdosi zlomil čelist a ta mu pak srostla nakřivo. Na pravé straně tváře mu zůstala boule, jež vypadala jako žába ukrytá pod pokrývkou. "Kdyby dělal potíže nebo se pokusil o útěk, zabij ho," řekl mu Tarzan.

"Doufám, že se o něco pokusí," prohlásil askarí. "Nejdřív ho zbičuju, pak mu ustřelím prsty na nohou, pomalu mu uříznu ruce, a až skoro vykrvácí, podřežu mu krk."

Tarzan přistoupil k místu, kde ležel Cannon. Muž ještě dýchal. Bude chvíli trvat, než se probere z bezvědomí. "Tohohle svažte," obrátil se Tarzan znovu k askariovi s boulí na tváři. "Ujistěte se, že u sebe nemá žádnou jinou zbraň." Pak mávl rukou směrem k Wilsonovi. "A tamhletoho taky svažte. Rychle, mám dojem, že se každou chvíli probere."

"A co tamten?" zeptal se jiný z askariů.

Tarzan se podíval směrem, kde ležel Talent. "Tomu už je jedno, jestli je nebo není svázaný."

"Máme ho pohřbit?"

"Zvířata se mu o pohřební průvod postarají," zavrtěl Tarzan hlavou.

Askariovi po tváři přeběhl úsměv, ale když se otočil a viděl, že k němu Jad-bal-ja obrátil hlavu, spokojený výraz mu z obličeje rychle zmizel.

"Toho lva se neboj," uklidňoval ho Tarzan. "Neublíží nikomu v táboře, dokud mu to nepřikážu. Seberte těm mužům všechny zbraně, i ty, které patří safari. Jejich nosičům a askariům řekni, že mohou jít s námi nebo zůstat tady. Řekni jim také, že jestli se rozhodnou tady zůstat, protože cítí závazek k oněm mužům, je to v pořádku. Ale kdyby se nás pokusili sledovat, zabiju je."

"O každého, kdo cítí závazek k těm... mužům, se můžeme postarat hned," prohlásil askarí.

"Udělej to, jak říkám," zavrtěl Tarzan hlavou.

Zklamaný askarí přikývl a šel vykonat Tarzanovy příkazy. Hansonovi nosiči rychle přebalili všechny věci a pobrali zbraně a střelivo Wilsonovy výpravy, ale když bylo vše hotovo a oni se seřadili do dlouhého zástupu, připraveni na cestu, stálo už slunce poměrně nízko. Ani jeden z Wilsonových mužů se nerozhodl zůstat.

"Musíme jít celou noc," řekl Tarzan. "Půjdu se lvem v čele. Hansonovi askariové s puškami budou uzavírat řadu."

Žádné spory, žádné hádky. Dejte se na cestu, zakrátko vás dohoním."

Hansonovi černoši byli šťastní. Hovořili mezi sebou, žertovali a smáli se. Chvillemi dokonce zpívali. Když nakonec Wilsonovi nosiči pochopili, že nebudou pozabíjeni, přidali se k nim. Trpěli příliš dlouho pod Cannonovým bičem, a proto dokázali dvojnásobně ocenit lidské jednání, kterého se jim dostalo z Tarzanových rukou - z rukou živoucí legendy pralesa. Safari spokojeně zmizelo v džungli.

Wilson, Cannon a Gromvič měli spoutané ruce a nohy a seděli na zemi uprostřed stezky. Wilson a Cannon nabyli vědomí, ale jejich pohledy byly stále ještě poněkud zmatené.

Tarzan přidřepel vedle nich. Stáhl si ze zad ostěp a jeho čepelí jim přeřezal pouta. "Vydejte se k pobřeží a zmizte z Afriky," řekl. "A už nikdy se nevracejte."

"Ale naše safari je pryč," prohlásil Gromvič. "Musíte nám nechat nějaké zbraně a potravu."

"Ne, to tedy nemusím," zavrtěl Tarzan hlavou.

"Příště," zavrčel Wilson a třel si ruce a nohy, aby si obnovil krevní oběh, "bude ten taneček trochu delší. Zatím si budu myslet, že jste měl štěstí."

"Myslete si, co chcete," odpověděl Tarzan. "Ale dejte si pozor, abyste mi znovu nezkřížili cestu, jinak vás zabiju."

Po těch slovech se opí muž otočil a vyrazil za safari.

Cannon si chvíli masíroval týl hlavy, která ho strašlivě bolela, a pak vstal. "Člověče, mně to připadá, jako kdyby mi hodil na hlavu celej strom... Víš, jsou lidi, který má člověk rád, a takový, který rád nemá. Tenhle chlápek je mi protivnější než ti nejprotivnější z nich."

"Jo," přikývl Gromvič, a když se vztyčil, protahoval si nohy. "Mně taky. Jak pohřbíme Talenta? Nemáme rýč ani nic takového."

"Slyšel jsi toho lesního muže," ušklíbl se Wilson a vykročil směrem k džungli. "Zvěř se o něj postará. Ale ze všeho nejdřív musíme vyzvednout ty zbraně, co jsem zašil v džungli. A dostat zpět naše safari."

"No tohle," usmál se nadšeně Cannon. "Wilson, já před tebou smekám. Je vidět, že myslíš dopředu... Ten divoch není tak bystřej, jak si sám o sobě myslí, co?"

Kmen velkých opů v čele s králem Zu-yadem se časně ráno pohyboval po mýtině a jeho příslušníci hledali potravu. Kořinky, ořechy, bobule - cokoli našli. Tiše procházeli džunglí a prohlíželi dutiny stromů, převraceli padlé kmeny a pátrali po ptačích hnízdech s vejci.

Zu-yad si právě pochutnával na vajíčku, které mu donesla jedna samice, když ucítil pach Tarmangani. Ploché nozdry se

mu rozšířily. Ano, cítil Tarmangani - samce a samici. Olízl si žloutkem umazané rty, vyrazil krátký výkřik, kterým upozorňoval kmen, a všichni ztichli. Všichni až na Go-lota. Go-lot, mladý samec, úmyslně ještě chvíli hlučel a teprve pak utichl. Zu-yad na něj vrhl dlouhý zlý pohled.

Go-lot byl den ode dne troufalejší a Zu-yad věděl, že si to s ním bude muset už brzy vyřídit, jinak ho mladý op sesadí z místa krále. Na to, jak si vyřídí účty s Go-lotem, myslel Zu-yad jen velmi nerad. Go-lot byl mladší než on a silný. A v soubojích o to, kdo bude králem, nakonec nerozhodovala moudrost, ale síla. Prozatím však byl králem pořád ještě Zu-yad.

Zu-yad se pohyboval podrostem jako stín, pak vylezl do koruny stromu a pozoroval oba Tarmangani dole pod sebou. Zu-yadův kmen se ukryl v okolním houští a se zájmem přihlížel.

Hanson znovu rozdělával oheň. Jean odřezávala z těla antilopy další kusy masa nožem, který jí Tarzan zanechal. Odvracela tvář a snažila se držet od masa co nejdále. "Ta věc už páchne jako tvoje ponožky," řekla. "Ale co vím, ty jsi měl maso vždycky rád uleželé, že, tati?"

"Uleželé ano," souhlasil Hanson a přihodil na oheň několik slabých větví. "Ne přezrálé. Jestli se ten tvůj opi muž brzy neobjeví, budeme se muset vrátit ke kořinkům a ořechům."

"No, už by mi to ani nevadilo," uvažovala Jean. "Ještě jeden den budeme jíst tohle a otrávíme se."

"Už je pryč celý týden," přikývl Hanson. "Ti lumpové ho pravděpodobně zabili."

Jean odřízla z antilopy dlouhý pás masa a pokračovala: "Já si myslím, že by pro ně mohl být nebezpečnějším protivníkem, než bys řekl. Cestoval po stromech velmi rychle. Jako opice. Jestli se safari vrací po zemi, tak putuje mnohem pomaleji a mohlo by to nějakou dobu trvat."

"To je pravda," přikývl po chvíli Hanson a rozkašlal se kouřem. "Ale osobně o tom pochybuju. Já si myslím, že když jsme teď znovu nabrali síly díky tomu masu, které nám tady nechal, měli bychom uvažovat o tom, jestli nějaké nevyudit, a pak se vydat na další cestu."

"Už nám téměř došla voda," upozornila ho Jean.

"Přesto bychom to měli risknout a zároveň začít nějakou vodu hledat. Jestli tady zůstaneme, může se všechno jenom zhoršit. Nemyslím, že by voda přišla za námi."

Zu-yad je sledoval z koruny stromu a odhadoval je. Zavětril. Byli sami a on necítil hole, které plivaly kouř, hřměly a nosily smrt. Zu-yadovi opové nebyli naivní. Už se s Tarmangani setkali dříve.

I Go-lot ze svého úkrytu Tarmangani zvědavě pozoroval. Viděl už tyhle podivné tvory, ale vždycky jen ze značné dálky. Byla by to velká věc a symbol vznešenosti, mít za otroka Tarmanganiho. Několikrát už se to stalo - Zu-yad měl dva a samozřejmě že bílí otroci dlouho nevydrželi, ale šlo především o prestiž a Go-lot chtěl za otroka tuhle bílou samici.

Otrokyně - Tarmangani - mu dodá vážnosti a jistě mu pomůže i ve chvíli, kdy se pokusí získat hodnost krále. Jenže on se pořád ještě mocného Zu-yada trochu bál. Cítil, že mládí mu dává nad starým králem slabou převahu, ale stále se nedokázal odhodlat k tomu, aby Zu-yada vyzval k boji. Možná že když počká, naskytne se nějaký vhodnější okamžik. I tak už k němu mnozí příslušníci kmene vzhlíželi a poslouchali jeho rozkazy a jednou, až získá jejich naprostou důvěru, udeří na Zu-yada a dobude si postavení vůdce smečky.

Go-lot popošel kupředu, a jako kdyby to byl smluvený signál, ostatní opové ho následovali. Poprvé způsobili nějaký hluk - podrost, kterým se prodírali, zapraskal. Ten zvuk přilákal Jeaninu pozornost přesně ve chvíli, kdy Zu-yad vrhl na Go-lota a ostatní příslušníky kmene zuřivý pohled. Zvedla hlavu v naději, že uvidí Tarzana. Namísto něj spatřila, jak se křovím blíží Go-lot a za ním celý Zu-yadův kmen.

"Proboha," vydechla Jean. "A my nemáme jediný fotoaparát."

Ale když viděla, jak rychle se opové pohybují, pomyslela si něco jiného.

"Proboha, a my nemáme jedinou zbraň."

Kapitola IV.

V okamžiku, kdy opové vyrazili z pralesa a Jean promluvila, zvedl Hanson hlavu od ohniště a spatřil to, co už tak dlouho hledal. Lidem podobné africké opice. Byla to obrovská zvířata, spíše gorily než lidé, i když se příliš nepodobala jedněm ani druhým. Jestliže kdy existoval spojovací článek mezi opicí a člověkem, byl tady. Díky svému antropologickému vzdělání to Hanson poznal na první pohled. Vypovídalo o tom mnoho věcí, od způsobu, jak se část z nich pohybovala po zadních nohou, až k velikosti mozkové schránky, a desítky dalších podrobností.

Teď je viděl na vlastní oči a uvědomil si, kým ve skutečnosti jsou. Bohužel vzhledem k okolnostem z něj nadšení z tohoto objevu najednou rychle vyprchalo. Většina samců se zvedla na zadní končetiny, zvířata pokročila dopředu a bila se zaťatými pěstmi do hrudí. Avšak jakmile Hanson chytil Jean za zápěstí, odtrhl ji od mrtvé antilopy, ze které ještě před okamžikem odřezávala kusy masa, a dal se s ní na útěk, spustili se opi na všechny čtyři a vrhli se za nimi.

Go-lot předběhl své druhy a byl pevně rozhodnutý, že Jean je ta, kterou chce. Snad ho k tomu přimělo něco na způsobu, jakým se její vlasy zaleskly na slunci, a skutečnost, že byla přece jen o něco blíže než Hanson.

Hanson se ohlédl, a když viděl, že Go-lot napřahuje ruku po Jean, prudkým pohybem ji přitáhl k sobě, sám zůstal o něco pozadu, zastavil se a udeřil mladého opa do brady. Byl to dobrý úder a Go-lot ho ucítil, ale neznamenal pro něj víc než bodnutí vosy. Ohnal se tlapou, zasáhl Hansona hřbetem ruky a muž odletěl do křovisek u cesty jako odpálený špaček. V tom okamžiku se obrátila Jean a na tváři měla výraz štvaného zvířete. Stále ještě v ruce svírala Tarzanův těžký nůž a tím teď zaútočila na Go-lota. Jenže opičák se právě otočil a čepel ho zasáhla do svalnatého, silnou kůží chráněného břicha. Vytryskla krev, rána však byla sotva povrchní a zvíře jen rozzuřila. Samec vyrazil Jean nůž z ruky a uchvátil ji. Hodil si ji přes rameno jako pytel mouky a vyrazil do džungle.

Za Go-lotem se stejnou cestou rozběhl i celý Zu-yadův kmen, jehož členové se nemohli dočkat toho, až prozkoumají Go-lotovu kořist. Zuřící a pomalejší Zu-yad je následoval. Minul místo, kde ležel Hanson, vrhl po něm zlý pohled, ale nechal ho ležet. Jestliže tahle kořist nebyla dost dobrá pro Go-lota, on, Zu-yad, si jí teprve nevšimne. Aby si pojistil své

postavení v čele kmene, bude muset vzít bílou Tarmangani Go-lotovi. Jestliže se mu to nepodaří, jsou jeho dny jako krále sečteny. A stejně tak jeho život.

Hanson se pracně zvedl na nohy. Úder, jež mu uštědřil Go-lot, ho málem zabil. Hlava se mu točila a on znovu upadl, tentokrát na břicho. Podíval se směrem, kterým prchali opové, a stačil zahlédnout, že ten s Jean přes rameno právě mizí v křovinách a ostatní se ženou za ním, přičemž jeden pomalejší zůstává o něco pozadu. Vzápětí opové i s Jean zmizeli. Hansonovi se téměř zastavilo srdce. Zoufale se rozhlížel kolem po nějaké zbrani, ale nakonec sebral ze země silný úlomek větve a vydal se po Go-lotových stopách.

Bylo ještě časně ráno, když Tarzan v čele nosičů dorazil na místo, kde opustil Hansona a jeho dceru. Zatímco Jad-bal-ja vzrušeně pobíhal kolem a čenichal, Tarzan četl jitrní příběh jak čichem, tak očima. Stopy po Hansonovi a jeho dceři byly zcela jasné a do nich se mísil pach velkých opů.

Nedaleko stezky našel Tarzan svůj nůž, ležící těsně vedle šlépějí velkých opů, dívky a jejího otce. Na čepeli byla zaschlá krev. Tarzan ji očichal. Byla opičí. Protože na zemi ani na okolním listí nebylo větší množství krve, došel k přesvědčení, že zranění bylo lehké, a podle toho, jak vypadaly stopy, zasadila ji jednomu ze zvířat Jean.

Chvilku procházel kolem, až narazil na místo, kam Go-lot odhodil Hansona. Zjistil, že se Hanson vydal za opy, zcela jasně se je snažil pronásledovat ve snaze zachránit svou dceru. Tarzan zabručel: "Správný chlap." Jenže civilizovaný muž měl proti velkému opovi stejnou naději jako dítě, které by se pustilo do zápasu s krokodýlem.

Tarzan zasunul těžkou čepel do pochvy u pasu a vzal si stranou jednoho z askarů - toho s boulí na tváři. Onen muž si říkal Billy, protože zjistil, že jeho skutečné jméno se cizincům velmi obtížně vyslovuje. A protože si vydělával na živobytí tím, že sloužil jako průvodce a askarí, chtěl, aby si ho lidé pamatovali, i když to znamenalo změnit si kvůli tomu jméno.

Tarzan mu důvěřoval. Jeho důvěra byla zčásti založena na tom, jak Billy vykonával cestou a v táborech své povinnosti, ale z větší části na Tarzanových instinktech. Pán džungle, který žil mnohem déle mezi zvířaty než mezi lidmi, se naučil lidi velmi důkladně pozorovat a odhadovat, a proto jim rozuměl lépe, než si oni rozuměli mezi sebou.

"Zůstaňte tady a rozbijte tábor," řekl Billymu. "Nejsem si tak docela jistý, kdy se vrátím. Jestliže se neobjevím během několika dnů, vydejte se na cestu domů. Zásoby, výstroj a výzbroj si rozdělte jako odměnu za svoje služby - stejným dílem mezi Hansonovy a ty druhé nosiče. Jestli se ale rozhodnete odejít, sotva zmizím v pralese, dohoním vás, a pak to pro vás bude velmi nepříjemný zážitek."

"To já nedělám," zavrtěl Billy hlavou.

"Ano, myslím, že něco takového bys opravdu neudělal," přikývl Tarzan. "A omluv mou upřímnost. Pobývám zřídka mezi lidmi, a když už mezi nimi jsem, vždycky se mi zdá, že to trvá zbytečně dlouho."

"Já chápu. Dokud jsi nevešel tam do toho tábora, myslel jsem, že ty jen legenda. Ale v okamžiku, kdy já tě spatřil se lvem po boku, já vím, kdo jsi. Známu muže, co oni tvrdili, že tě potkali, ale já myslel, že oni lháři. Teď lidé budou myslet, že já lžár."

Tarzanovi přeběhl po tváři náznak úsměvu. "Buď opatrný, Billy."

Pak se otočil a s Jad-bal-jou v patách vyrazil po stopách profesora, Jean a velkých opů.

Jak se Hansonovi zdálo, džungle, ostnatá křoviska, liány, to všechno se proti němu spiklo. Trny mu rvaly šaty i kůži, dlouhé stonky ho omotávaly a podrážely mu nohy a větve ho šlehalý do tváří. Pak měl najednou pocit, že ho někdo zezadu upřeně pozoruje. S holí připravenou k úderu se otočil a zažil nesmírný šok, když kousek za sebou na stezce uviděl obrovského lva. Nemenší otřes však zažil, když těsně za ním zahlédl Tarzana.

Hanson se nejprve podíval na šelmu a pak na opiho muže. Tarzan řekl: "Nebojte se ho. Je to přítel. Jsme tady, abychom našli vaši dceru."

"Díky bohu," vydechl profesor.

"Vraťte se do tábora..."

"Ne!" odmítl Hanson.

"Musíte se vrátit," trval Tarzan na svém. "Jsem mnohem rychlejší než vy. Hrozně mě zpomalíte. Běžte zpátky. Je tam váš askarí Billy a všichni ostatní. Vraťte se do ležení a já vám Jean brzy přivedu zpět."

"Ale..."

Tarzan považoval za zbytečné dále se o této věci dohadovat. Prošel rychle kolem Hansona a lev se mu držel v patách. Profesor vykročil stejným směrem s pevným úmyslem je následovat, ale opi muž a šelma se pohybovali tak hbitě, že už mu zmizeli z očí.

Hanson se na okamžik zamyslel. Zatím divý muž vždycky splnil všechno, co slíbil. Neexistoval způsob, jak by s ním a se lvem dokázal držet krok. Neměl v zásadě na vybranou, musel se vrátit k nosičům a čekat.

Ostatní opi dohonili Go-lota na okraji malé mýtiny, kde se zastavil k odpočinku. Jeden po druhém natahovali tlapy a dotýkali se Jean, aby zjistili, jestli je ta skoro holá Tarmangani skutečná. Zápasila a bránila se ze všech sil, ale proti síle velkých opů neměla nejmenší naději. Ve své zvědavosti byli tak neodbytní, že ji nakonec Go-lot musel položit na zem, postavit se nad ni a odhánět své druhy. Vrčel na ně, bil se pěstmi do hrudi a proklínal je v jazyce velkých opů. Obracel se hned na tu, hned na onu stranu, chňapal do vzduchu a od tlamy mu odstříkovala pěna.

Jenže ani Go-lot se nedokázal dívat na všechny strany najednou. Na mýtinu dorazil Zu-yad. Přiblížil se ke Go-lotovi odzadu, chytil Jean za nohu, vytáhl dívku zpod Go-lotova trupu a odhodil ji za sebe. Zabušil se do hrudi a zamručel.

Mladá žena ležela tiše na zemi a čekala na okamžik, kdy by se mohla pokusit o útěk.

Dívala se, jak na sebe opi samci vrčí, a nevěděla, že je to vlastně jejich řeč.

"Já jsem král," říkal právě Zu-yad. "Kořist je má."

Go-lot opět zavrčel a odhalil mohutné tesáky. "Ty jsi slabý. Já budu král. Bílá Tarmangani je moje."

"Pojď a vezmi si ji," odpověděl Zu-yad.

Go-lot zaútočil. Oba samci proti sobě zprvu stáli s hlasitým řevem a bušili se do prsou, ale pak se vzájemně sevřeli do drtivého objetí a začali se válet po zemi plné zetlelého listí. Ostatní příslušníci kmene kolem nich utvořili kruh a čekali, který z nich vyjde z boje jako vítěz.

Go-lot byl silný, ale Zu-yad byl mnohem zkušenější. Bylo to poprvé, kdy musel bránit své královské postavení. Věděl lépe, jak v pravý okamžik zachytit Go-lota a stlačit mu hlavu dolů, aby se mu mohl zakousnout do zátylku.

Go-lot na okamžik propadl panice. Cítil se ztracený. Krk měl potrháný od Zu-yadových čelistí. Uvažoval o tom, že se vzdá, a doufal v milost. Pak ale ucítil, že jeho soupeř slábne, a uvědomil si sílu vlastních čelistí a svého těla, a to stačilo. Prudce se sehnul, zachytil jednu Zu-yadovu nohu, druhou kosmatou paží svého nepřítele uchopil kolem krku, pozvedl ho nad hlavu a udeřil mu břichem o své nastavené koleno. V Zu-yadově hrudi něco zapraskalo. Go-lot udeřil protivníka předloktím přes krk. Jednou. Podruhé. Tentokrát byl praskavý zvuk hlasitější. Zu-yad sklouzl Go-lotovi z kolene a padl na zem. Několikrát trhl nohama a z tlamy mu začala vytékat krev. Všechno na okamžik znehybnělo. Pak z džungle přiletěla moucha a usedla Zu-yadovi přímo na otevřené oko. Op se nepohnul.

Go-lot najednou vyskočil vysoko do vzduchu, dopadl na zadní nohy, zabušil se pěstmi do hrudi a zařval: "Já, Go-lot, já král!"

Ostatní opové přikyvovali a tleskali do dlaní.

"Já, Go-lot," pokračoval vítězný samec a znovu se postavil nad Jean, "jsem nejsilnější. Nejlepší."

"Měl jsi štěstí."

Go-lot se obrátil jako blesk. Z křoví vystoupil mohutný, do bronzova opálený muž, po jehož boku kráčel obrovský lev. Jean se otočila tímž směrem a viděla, že je to jejich divý přítel, ale tomu se teď z hrdla dralo stejné vrčení a podivný štěkot jako ostatním opům. Pomyslela si, že by bylo nejlepší, kdyby se opatrně pokusila odplazit do křoví a na všechno co nejrychleji zapomněla. Svět se prostě zbláznil.

Go-lot nevěřil vlastním očím. Kdo je ten Tarmangani, který mluví řečí velkých opic? Kdo je ten Tarmangani, který kráčí džunglí s nejstrašnějším dravcem po boku? Go-lot nevěděl, který pocit je silnější. Zda úžas nad bílým mužem, nebo strach z obrovské šelmy. Nakonec překvapení zvítězilo, ale rychle se změnilo ve zlost, když Tarzan, znovu v jazyku velkých opů, řekl: "Měl jsi štěstí, že jsi přemohl starého samce. Stejně už by dlouho nežil. Jsem překvapen, že ti nezemřel v pažích dříve, než jsi mu zasadil první úder."

Go-lotovi poklesla čelist. "Kdo jsi? Jak je možné, že Tarmangani hovoří řečí mého kmene?"

"Jsem Tarzan. Tarzan z rodu Opů."

Go-lot vycenil tesáky. "Slyšel jsem o tobě. Myslel jsem, že jsi jenom výmyslem starých."

"Pocházím z kmene, jako je tvůj," odpověděl Tarzan. "A říkám, pusť bílou ženu, nebo tě zabiju."

Go-lot zavrčel. "Chceš říci, já a mé zvíře tě zabijeme."

"Ne," odvětil Tarzan. "To potěšení si nechám jen pro sebe. Zůstaň, Jad-bal-jo."

Tarzan vytáhl těžký nůž a vešel do kruhu velkých opů. Jad-bal-ja si sedl na zadní a čekal. Přemýšlel, jestli ho jeho přítel nechá sníst mrtvého samce, který leží opodál, nebo toho, kterého teď zabije. Doufal, že ano. Maso velkých opů bylo velmi chutné.

Tarzan najednou zaútočil. "Kree-gah!" vykřikl. "Tarzan zabije." Nahrbil se a popošel kupředu. Při tom se kotníky rukou opíral o zem, vrčel, prskal a ze rtů se mu draly neartikulované výkřiky opiho samce.

Jean byla celou scénou doslova ochromena. Ten muž se podobal spíš zvířeti než člověku. Nevěděla, co si má myslet.

Znovu ji napadlo, jestli by se neměla odplížit do houští. Ale bohužel, uvědomila si, že by se jí to těžko podařilo.

Neexistoval způsob, jak proklouznout kruhem opů, aniž by si jí některý z nich všiml. Nemohla dělat nic jiného než fascinovaně přihlížet.

Go-lot si znovu pyšně zabušil do hrudi, pak spustil klouby rukou na zem a zaútočil. Byl úžasně rychlý. Vrhł se kupředu jako leopard, jeho dlouhé paže se pozvedly a prsty se už už svíraly na Tarzanově krku.

Jenže Tarzan tam nebyl. Sehnul se hluboko k zemi, zasáhl Go-lota ramenem do žeber a současně mu vrazil nůž do břicha. Poraněný opí samec proběhl kolem, otočil se a znovu se vrhl na Tarzana. Ten ustoupil a čepel se opět zableskla na slunci. Go-lot udělal dva dlouhé kroky, zapotácel se, pak se narovnal a otočil. Břicho měl otevřené a z rány se mu pomalu začaly řínout páchnoucí tělesné orgány.

Go-lot se podíval na svá střeva a instinktivně si je pokusil nacpat zpět. Pak se podíval na Tarzana, naklonil hlavu jakoby tázavě na jednu stranu a sesul se s tichým začvachtáním na hromádku svých vlastních zakrvácených vnitřností. Velcí opové seděli naprosto nehnutě, ochromeni úžasem. Dívali se na Go-lota ležícího v obsahu vlastního břicha. Pak se jejich pohledy obrátily k Tarzanovi, který stál v příkřečené póze, připravený k boji, v ruce ten podivný dlouhý zub, zbrocený krví od špičky až k mužovu zápěstí.

Zatímco se opí snažili pochopit, co se právě stalo, Tarzan rychle zasunul nůž zpět k pasu, přiskočil k Jean a zvedl ji na nohy. "Pojďte, rychle."

Oba se sotva stačili otočit směrem k džungli, když se opové vzpamatovali. Kruhem se rozlehl vzteklý řev a chlupatá masa se vrhla za nimi. Když Tarzan proběhl kolem Jad-bal-ji, lev zavrčel.

"Mangani příliš mnoho," oznámil mu Tarzan v řeči opů, které rozuměla většina zvířat. Sevřel rukou pevněji Jeanin pas a vyšvihl se na nejbližší strom. "Držte se!"

Tenhle rozkaz Jean ani nepotřebovala. Pověsila se mu na krk a držela se ze všech sil. Když se vznesli do korun stromů a ona věděla, že její život závisí jen na Tarzanově síle, vykřikla, ale vzápětí ji strach připravil o řeč. Srdce jí téměř přestalo bít. Byla tak vyděšená, že ze sebe nedokázala vyrazit ani hlásek.

Kolem se míhalo zelené moře a Tarzan se přehupoval z jedné větve na druhou s neuvěřitelnou lehkostí. V některých chvílích se zdálo, že se už už zřítí na zem hluboko pod nimi, ale vždy se jako zázrakem objevila další větev, které se zachytil. Pohyboval se chvíli až ve vrcholcích stromů, padesát i více stop vysoko, pak jako bleskem klesal dolů a přesmykával se ze stromu na strom tak, že se jednou rukou zachytil větve, zhoupl se a druhou rukou uchopil haluz o kus dál. Zem se vždycky o něco přiblížila, ale vzápětí se vzdálila a kolem se znovu zamíhalo husté listoví. V okolních stromech štěbetaly malé opičky a vyděšeně se tiskly jedna ke druhé. Jednou Jean zahlédla obrovskou krajt, obtočenou kolem větve, která zvedla hlavu a pozorovala je chladnými temnými očima.

Hluboko dole viděla dívka velkého lva, jenž se jim držel v patách a hbitě se proplétal mezi stromy. Když se před chvílí odvážíla podívat přes rameno, zahlédla o kus dál na zemi i velké opy, kteří je pronásledovali a pokoušeli se udržet v dohledu. Teď už i oni vylezli na stromy a hnali se za prchajícími po větvích, ale přestože se v džungli narodili a byli jí přizpůsobeni, nedokázali lesního muže dohonit.

Po nějaké chvíli Jeanina důvěra v Tarzanovy schopnosti vzrostla natolik, že začala podivné dobrodružství vychutnávat. Nebylo to sice přesně ono, co by si v tomhle krásném slunečném ránu přála dělat, ale byla si jistá, že je to mnohem lepší než být unesena opicí. A proč ji vlastně ten opičák unesl? Měla z něj snad být celá pryč?

Pomyslela si, jak je to zvláštní. Ještě před týdnem byl její život docela poklidný.

Pak dole zahlédla otce a safari. Tarzan pustil liánu, která je přenášela na další strom, a padal dolů. Jean cítila, jak ji bičují drobné větévky, šaty se jí trhaly a ve chvíli, kdy se zdálo, že se už už zřítí na zem Hansonovi k nohám, zachytil se Tarzan mohutné větve, zbrzdil jejich pád, houpnutím se přenesl na další haluz a lehce seskočil na zem přímo před Jeanina otce.

Když se objevili, Hanson uskočil a pozvedl obě ruce, připraven k boji. Teprve pak poznal, o koho jde. Jean se mu vrhla do náruče a on ji šťastně objal. Přes její rameno se obrátil k Tarzanovi. "Děkuji vám... at' už jste kdokoliv."

"Říkají mi Tarzan," odpověděl opí muž.

"Můj bože," vydechl Hanson, "myslel jsem si, že jste jen taková legenda."

Jean se odvrátila od otce a usmála se na svého zachránce. "Děkuji, Tarzane."

"Věřila bys tomu, Jean?" jásal její otec. "Přišel jsem do Afriky dokázat existenci lidem podobných opic, a ony tě unesly. Pak tě zachránil člověk legenda, na kterého jsem nevěřil, Tarzan - opí muž."

"Nebudou nás pronásledovat až sem?" zeptala se Jean.

"Ne," zavrtěl Tarzan hlavou. "V táboře jsou pušky. Oni vědí, co pušky dokážou. A kromě toho jim zájem o jednu věc nikdy nevydrží příliš dlouho. Budou asi bojovat mezi sebou o to, kdo bude novým králem."

Jean přemýšlela o tom, co Tarzan řekl. Začala konečně chápat, o co v boji mezi opími samci šlo. Jeden vládce byl sesazen jen proto, aby Tarzan vzápětí zabil vítěze.

V tom okamžiku do tábora dorazil Jad-bal-ja. Tiše došel k Tarzanovi, lehl si mu k nohám a hlavu si položil na přední tlapy.

"Vypadá nespokojeně," ozvala se Jean.

"Chtěl bojovat s velkými opy," odpověděl Tarzan. "A pak jednoho sníst. Má hlad."

"Takže by to nebyl nejlepší nápad, chtít se s ním teď pomazlit, že?" pokračovala dívka.

"To není nikdy dobrý nápad," zavrtěl Tarzan hlavou. "Je to lev, a lev zůstane lvem."

"Něco takového jsem nikdy neviděla," pravila Jean. "Vy jste s těmi opicemi skutečně hovořil, že?"

"Jistě," přisvědčil Tarzan. "Byl jsem vychován u podobného kmene."

"Žertujete," podíval se na něj nedůvěřivě Hanson.

"Ne," zavrtěl Tarzan hlavou, "nežertuji."

Hanson ho chvilku pozoroval. "Asi ne. Vidím, že skutečně mluvíte vážně."

"Ale dohodnete se i s tím lvem, že?" zajímala se Jean dále. "Myslíte, že vám opravdu rozumí?"

"Vím, že ano," přikývl Tarzan. "Mluví s ním jazykem velkých opů, svým prvním jazykem."

Hanson si pomyslel, že to vysvětluje jistou tuhost Tarzanovy angličtiny a ten podivný přízvuk, který nedokázal zařadit. Přízvuk zvířat.

Jean, jak se zdálo, celá věc zajímala víc a víc. "A co ostatní zvířata? S těmi se také dohodnete? Jsou to... přátelé?"

"Zvířata si ve svém přirozeném prostředí mezi sebou dělají jen málokdy přátele v lidském slova smyslu. Ale já mezi nimi nějaké přátele mám." Tarzan mávl rukou ke zlatému lvu. "Jad-bal-ja by byl ochoten položit život, aby mě zachránil. A já bych totéž udělal pro něj. Tantor, slon, je také můj přítel, stejně jako Nkima."

"Nkima?" podívala se na něj Jean tázavě.

"Malá opička, vlastně opičák, který se mnou většinou cestuje," vysvětlil. "Kde je teď, nevím. Často se zatoulá. Ale když se dostane do potíží nebo má strach, většinou příběhne a hledá u mě ochranu. Je zbabělý a dokáže se neuvěřitelně chvástat, ale já ho mám rád."

"Jak se zdá, dáváte zvířatům přednost před lidmi," podívala se na něj Jean.

"To je pravda."

"Ale to proto, že máte s lidmi nepříjemné zkušenosti," podotkl Hanson, "nemám pravdu?"

"Máte," souhlasil Tarzan. "Ale dovolu, abych vám připomněl, že vy sami máte z nedávna podobnou nepříjemnou zkušenost."

"To je pravda," přikývla Jean, "ale svůj zážitek s opicemi bych taky nenazvala piknikem."

Tarzan se usmál. "Jak vidíte, nakonec dojdeme k závěru, že lidé a zvířata se od sebe zase tak příliš neliší."

Hanson zavrtěl hlavou. "Je to neuvěřitelné. Všechno, co jsem o vás slyšel vyprávět... ty legendy... to všechno je pravda."

Tarzan se znovu usmál a tentokrát to byl skutečný, lidský úsměv. "Legendy nikdy nejsou úplně pravdivé," odpověděl.

Kapitola V.

Wilson položil balík před Gromviče a Cannona a opatrně stáhl naolejované plátno z pušek, munice a zásob. V balíku byly čtyři pušky, omezená zásoba střeliva, několik železných dávek potravin a kanystř s vodou.

"Budeme lovit, nějakou vodu taky najdeme a tohle střelivo by nám mělo vystačit až na pobřeží," řekl Gromvič.

"Já nejdu k pobřeží," zavrtil hlavou Wilson. "Vy si dělejte, co chcete. Já jdu za tím chlápem, co mě nakopal do zadku. To nemám rád. Bojoval jsem v těžké váze. Myslím, že bych si mohl přistě trochu přijít na svý."

"No, nevím," zapochyboval Gromvič. "Podle mě, co na tom záleží? Čert to vzal. Máme pušky, máme potraviny. Nezdřhlí jsme z pevnosti proto, abysme se potulovali džunglí."

Wilson ho zarazil. "Chtěli jsme si ověřit tu historku, co nám vyprávěl Blomberg, vzpomínáš? Trochu si nahrabat, získat nějaké kapitál. Pak bysme odjížděli z Afriky a měli něco víc než otrhaný uniformy."

"Jo," souhlasil Cannon, "a navíc bysme se už nemuseli dělit s Talentem."

Wilson na něj vrhl ošklivý pohled. "Jak se zdá, jseš z toho celej šťastnej."

"No, prostě bysme se s ním nemuseli dělit. Já ho nezabil. Je mrtvej a my shrábnem i jeho díl. Rozdělíme to natřikrát. Stejně jsem ho neměl v lásce. Ten způsob, jak pořád naklání hlavu a nedíval se vám do očí, měl jsem z toho husí kůži."

"A já říkám, že si nerozdělíme nic," odsekl Gromvič. "Nemáme v rukou nic, co by dokázalo, že si Blomberg celou tu historku nevymyslel. Ty jeho řeči se moc pěkně poslouchaly v pevnosti legie, ale teď, když je mrtvej, jsme uprostřed džungle a známe jen orientační údaje - no nevím."

"Je mrtvej, protože byl hlupák," zabručel Cannon.

"Je mrtvej, protože ho zabil Talent," opravil jej Gromvič. "Vykuchal ho jako krocana."

"To byla směla," přikývl Wilson. "Ale já tý jeho historce věřím."

A skutečně jí věřil. Wilson v pevnosti pozorně poslouchal vyprávění o ztraceném městě. Blomberg tvrdil, že se tam dostal docela náhodou ještě před tím, než vstoupil do legie. Byl rozhodnutý dezertovat, město znovu najít, vyplnit je a zbohatnout. Přisahal, že tam žijí lidé, dolují zlato a stovky let zvětšují své bohatství.

Tvrdil, že byl s pytláckým safari, které lovilo slony pro jejich vzácné kly, ztratil se a náhodou na město narazil. Místní obyvatelé ho zajali, ale jemu se podařilo uprchnout. Ukázal Wilsonovi hrst zlatých nuggetů, kterými svou historku dokládal.

Proto byl Wilson více než ochotný opustit posádku legie. Blomberg slíbil, že je do města doveče a že všichni společně zbohatnou. Ale pak se Talent s Blombergem pohádali o konzervu fazolí - o plechovku fazolí! - a Talent v okamžiku nekontrolovatelně zuřivosti rozpáral Blomberga jako tresku. Jejich živá mapa vykrvácela a její vědomosti se spolu s krví vsákly v džungli do koberce zetlelého listí.

"Měli byste se nad tou jeho historkou zamyslet," pokračoval Gromvič. "Ztracené město, kde domorodci těží zlato!

Kolikrát už jste něco podobného slyšeli? Jak jsme mu vůbec mohli takhle skočit na špek? Blomberg mi rozhodně nepřipadal jako někdo, kdo by si lámal hlavu s tím, že zrovna nemluví pravdu."

"A co ty nuggety?" bránil Blomberga Cannon.

"Chlap může přijít ke zlatu všelijak," mávl Gromvič rukou.

"Já mu věřím," trval na svém Wilson. "Mně může bejt ukradené celej svět, jestli si tady nepomůžu k nějakým penězům. Když nenajdu to město, pokusím se ulovit pár slonů a získat nějaké ten kel. Vydělat aspoň na cestu do Států a trochu peněz do začátku. Když potáhnu k pobřeží teď, nemám nic než tuhle prašivou uniformu. To bych se klidně mohl vrátit zpátky do legie."

"Protože si myslím, že by nás pověsili, kdybysme se vrátili, tak tuhle možnost odmítám," ušklíbl se Gromvič. "Ale jak to vidím já, tak nemáme nic. Myslím si, že ta jeho historka byla vymyšlená a že bysme tam taky nenašli nic. Když se tam vypravíme, přijdem o všechno. Nic rozdělený na tři díly je zase nic. A nic a nic, třeba třikrát, je zase nic. Teď máme aspoň trochu jídla a pušky, abysme si obstarali další, a já říkám, že bysme měli vyrazit k pobřeží."

"Nejde jen o to zlato," trval na svém Wilson. "Já chci toho chlapa, kterej se na nás tak vytahoval. Rozbil mi hubu. Teď chci rozbít ksicht já jemu. A ještě mu do něj šlápnout."

"Bez urážky," poznamenal Gromvič, "ale protože jsem u toho byl, řeknu ti, že už bych ho potkat nechtěl. Spořádal nás všechny a podle mě se při tom ani nerozčilil, natož zadejchal."

"Já jdu s Wilsonem," prohlásil Cannon. "Ten podělaný lesní muž a jeho lev. Co si o sobě, sakra, myslí? Jak si může dovolit vyhánět nás z Afriky, jako kdyby mu patřila? Kromě toho nemám rád, když se na mě vytahuje nějaký chlápek v podvlikačkách. To prostě tak nějak není slušný, rozumíš?"

Wilson vybral z balíku kus sušeného masa a rozdělil ho na tři díly. Pak řekl: "Vím tohle. Všechny ty orientační body, o kterých Blomberg mluvil... ty, co si pamatuju... na všechny už jsme narazili. A kraj, kterej neustále klesá, přesně jak říkal. Klesá tak mírně, že kdybyste o tom nevěděli, nemuseli byste si toho vůbec všimnout. Je to opravdu tak, jak Blomberg tvrdil."

"Možná," zabručel Gromvič.

"Včera odpoledne," pokračoval Wilson, "jsem vylezl na strom a rozhlídnul se a říkám vám, že kraj skutečně neustále klesá. Klesá k severu. Proto začínám věřit, že Blomberg mluvil pravdu."

"No, já nevím," pochyboval Gromvič.

"Tak já ti něco navrhnu," obrátil se k němu Wilson. "Ale to je jediný, co pro tebe můžu udělat, a dál se nedohadujem. Ty chceš jít svou vlastní cestou, Gromviči. My ti dáme bouchačku, nějaký střelivo, ale větší část munice a všechno jídlo si necháme. Teď tě nakrmíme, ty si vezmeš svoji pušku a půjdeš. A hodně štěstí."

Gromvič o nabídce uvažoval. Nebyl si jistý, jestli to Wilson myslí vážně. A jestliže ano, zda by podmínky takové dohody dodržel i Cannon. Co když se rozhodne vyrazit na vlastní pěst a Cannon stejně dojde k názoru, že to společně nic děleno dvěma je lepší než děleno třemi?

Ne. Gromvič si řekl, že by to neměl riskovat. Wilson měl nakonec pravdu. I kdyby se sám dostal k pobřeží, co by ho tam čekalo? A nebyl si tak docela jistý, že by to dokázal. Když nic, byl Wilson alespoň dobrý vůdce.

"Zůstanu s váma," odpověděl nakonec. Wilson přikývl a stejně tak Cannon, ale Gromvič měl pocit, že v Cannonových očích zahlédl zklamání.

Nedlouho poté, co se Tarzan s Jean vrátili k safari, se celá společnost vydala na další cestu. Postupovali rychlým pochodem k severu a jejich čas byl velmi dobrý. Tarzan se rozhodl, že s nimi zůstane, dokud nebude jisté, že kmen velkých opů zůstal v bezpečné vzdálenosti. Nemyslel si sice, že by opové mohli safari pronásledovat, rozhodně ne, když cítili pušky, ale jistota je jistota.

Po nějaké době se zastavili k odpočinku. Tarzan usedl na paty a po chvíli se k němu připojila Jean. "Kde je váš lev?" zeptala se.

"Je svým vlastním pánem. Vyrazil na lov. Tentokrát bude asi lovit velkého opa. Už dlouho na ně má chuť. Miluje jejich maso. Říká, že je velmi šťavnaté."

"Oh," vydechla Jean.

"Odchází a přichází podle vlastní vůle. Někdy ho nevidím celé měsíce. Tentokrát odešel, protože nesouhlasil s tím, že jsem se připojil k cizincům. Jad-bal-ja je tak trochu snob."

"Možná díky své královské krvi," přitakala Jean. A pak pokračovala: "Nezlobte se, ale myslím, že jsem vám stále ještě dostatečně nepoděkovala. Bez vás a Jad-bal-ji... vyslovuji to dobře?"

"Skoro dobře," přikývl Tarzan.

"Bez vás a jeho... no, mohla ze mě být nějaká opičí družka."

Tarzan se pobaveně usmál. "Spíš otrokyně. Sbírala byste pro kmen červy."

"Oni mají otroky?"

"Chovají se spíše jako lidé než jako opice. Mají mnoho špatných zvyků. Jsou například otrokáři."

"Nemyslím, že by se mi líbilo, kdybych musela sbírat a jíst červy," oťásla se Jean.

"Jsou vlastně docela chutní," vysvětloval Tarzan. "Plní bílkovin. Ale vy byste je stejně nejedla. Přinutili by vás, abyste je dala králi, a vy byste musela jíst listí. Můžete nějakou dobu žít z listí, některé listy jsou šťavnaté, ale je to mizerný život. Velcí opové lidem nerozumějí. Občas si berou lidské otroky, ale lidé dlouho nevydrží. Nechápu, co se od nich čeká, mají prašpatnou stravu, a jestliže nezemřou podvýživou, některý z opů se dříve nebo později rozzuří a zabije je."

"Pak myslím, že bych vám měla poděkovat dvojnásob," pravila Jean.

"To nestojí za řeč. Ale musím se zeptat na jednu věc. Proč jste přišli právě do téhle části Afriky? A kam máte namířeno?"

"Je to, jak vám otec řekl. Pokouší se dokázat existenci něčeho, o čem už teď ví, že skutečně existuje. Jsou to lidem podobné opice."

"My se od nich ale vzdalujeme."

"To je pravda, ale jen proto, že se má otec brzy spojit s další částí expedice, která sem míří z opačné strany Afriky. Má se s námi setkat na místě, kde se údajně nachází jakési staré, dávno zapomenuté město. Pak bychom se měli vrátit stejnou cestou, kterou jsme přišli, a udělat fotografie velkých opů - nebo tedy lidem podobných opic. Ať už se jim bude říkat jakkoliv."

"Nevím o žádném městě, které by bylo v okolí," zavrtěl Tarzan hlavou.

Připojil se k nim Hanson, žvýkající kus sušeného masa. Tarzan se k němu obrátil. "Jean mi právě vysvětlovala, jaké máte plány."

"A co si o tom myslíte?"

"Myslím, že když přinesete důkazy o existenci velkých opů, fotografie, nebo dokonce nějaké pozůstatky, začnou sem putovat lovci a budou je zabíjet," odpověděl Tarzan. "To si myslím já. A něco takového nechci. S tím nechci mít nic společného."

"My jsme vědecká expedice," bránil se profesor.

"To na věci nic nemění," odtušil Tarzan.

Hanson chvíli mlčel. Pak začal z jiné strany. "Řekla vám Jean o tom ztraceném městě? Legendy o něm hovoří jako o městě Ur. Jestli skutečně existuje, byl by to úžasný objev."

"Slyšel jsem legendu o Uru," přikývl Tarzan, "ale jak říkám, neznám žádné staré město v téhle části džungle."

"Na universitě mám jednoho kolegu," dal se do vyprávění Hanson, "jmenuje se Barrett. Profesor Barrett. Za války sloužil jako navigátor na těžkém bombardéru, který několikrát přelétával nad touhle částí Afriky. Dvakrát zahlédl zříceniny, které vypadaly jako pozůstatky prastarého města. Později, když se vrátil do Států, vystudoval archeologii a udělal si doktorát, ale nemohl se zbavit myšlenky na ono prastaré město. Začal tuhle oblast zkoumat a zjistil, že se tady vyprávějí pověsti o tajemném starém městě. Mělo se jmenovat Ur. Prý město zlata. Jenže v legendách jsou to vždycky zlatá města, že?"

"Po celé Africe se vyprávějí pověsti o ztracených městech," pokýval hlavou Tarzan. "A některé z nich jsou dokonce pravdivé."

Při svých slovech si vzpomněl na Opar. Na zemi Onthar a dvojici měst Cathne a Athne - město zlata a město slonové kosti. Na ztracenou říši Římanů, kterou objevil. Myslel na ně a na mnohé další, ale na tváři se mu nepohnul ani sval.

"O důvod víc, proč se pokusit prozkoumat tohle," rozzářil se Hanson. "Můj kolega, profesor Barrett, je už příliš starý na to, aby podnikl takovou cestu, ale já byl jeho student a rád bych to město objevil nejen pro ukojení vlastní zvědavosti, ale protože bych chtěl zhodnotit celoživotní práci svého učitele. Velcí opové, to je můj osobní zájem. Z opačného směru se k městu blíží další expedice. Máme v plánu se setkat přímo uprostřed. Tenhle způsob znásobí

pravděpodobnost, že alespoň jedna výprava dorazí na místo určení."

"Ne, když druhou výpravu vede Hunt," vskočila mu do řeči Jean.

"Hunt je správný mládenec," odbyl ji Hanson.

"To je možné," připustila, "ale nedokáže se zorientovat ani v plánu podzemky, natož v mapě."

"Je s ním Small," připomenul jí otec.

"Small se sice v mapě vyzná," přikývla, "ale zato nepozná jih od severu."

Hanson se obrátil k Tarzanovi. "Hunt je můj asistent na Texaské universitě. Small je velmi talentovaný student. Oba ti mládenci jsou velice schopní. Hunt je tak trochu zamilovaný do Jean, řekl bych."

"Trochu?" ušklíbla se Jean.

"A ona do něj."

"Ale proboha, tati, Hunt mě zajímá asi stejně jako integrální počty, a víš, jakou známku jsem z nich měla."

"Znají se už dlouho," pokračoval nevzrušeně Hanson, "a je mezi nimi ten klasický vztah láska - nenávist. Ještě pár měsíců, a ta nenávist se z toho podle mě vytratí. Teď, když už jsou oba skoro dospělí a nabití hormony."

"Tati, ty mě přivádíš do rozpaků."

"Promiň," omluvil se Hanson, ale nevypadal, jako kdyby něčeho litoval.

"A jaký zisk vám má vaše expedice přinést?" zeptal se Tarzan. "Čekáte, že tam najdete zlato?"

Hanson se usmál. "Možná že se vám to bude zdát směšné, ale tahle expedice je přesně taková, jaká říkám, že je. Čistě vědecká. Až se vrátíme do Texasu, budeme chudší, než když jsme se na cestu vydali - chudší, co se týče peněz, ale bohatší co do znalostí a zkušeností."

Tarzan nechoval žádné sympatie k lidem příjždějícím do Afriky z jiných částí světa, aby zabíjeli zvířata, která miloval, ani k těm, kdo chtěli plinit bohatství, jež Afrika ukrývala. Jak se zdálo, Hanson nepatřil ani do jedné z těchto skupin.

"Říkal jste, že máte nějakou mapu?"

"Ano. Můj profesor, doktor Barrett, ji nakreslil už před lety po paměti. Možná že není docela přesná, ale on věří, že v hrubých rysech zachycuje skutečnost."

"V Africe může i malá odchylka znamenat velký rozdíl."

"Donesu ji," řekl profesor a vydal se ke svému stanu.

Najednou se ve větvích ozval hlasitý křik opic. Jean a Tarzan zvedli hlavy a po nějaké chvíli se mezi haluzemi objevila malá opička, které se v patách hnala mnohem větší, očividně velmi rozzuřená opice.

"Nkima," řekl Tarzan. "Zase má nějaké potíže. Jako obvykle." Opička seskočila ze stromu, přistála Tarzanovi na rameni, potřásla s úlevou tlapkami a začala výsměšně štěkat na svou pronásledovatelku. Ta spatřila Jean a Tarzana, zastavila se na konci převislé větve, a když zjistila, že její kořist našla bezpečné útočiště, zuřivě se rozječela.

Po chvíli divokého křiku se druhá opice obrátila a odsákala do pralesa.

Hanson se vrátil s mapou a spatřil, jak Tarzanovi po rameni vzrušeně poskakuje malá opička a štěbetá mu do ucha.

"Copak to tady máme?" zažertoval.

"To je Nkima," představil svého malého společníka Tarzan. "Právě mi říká, že se ho ta druhá opice strašně bála, což vysvětluje, proč Nkima utekl. Nechtěl té druhé ublížit."

Jean se zasmála. "Je hrozně milý."

"Není v něm pravdy, ani co by se za nehet vešlo," usmál se Tarzan a pohládl Nkimu po hlavičce. "Šťěstí, že není tak silný, jak silné má řeči. A jak si myslí, že silný je... Ale bavili jsme se o vaší mapě."

Hanson si sedl na zem a rozložil před Tarzanem mapu. Ten si ji chvíli prohlížel a nakonec řekl: "Není to moc přesná mapa. Znáám dost dobře některé části okolního území." Pak položil prst na papír. "Tady je hora. Vyhaslý vulkán. Nikdy jsem v něm nebyl, ale několikrát jsem ho zahlédl z dálky." Potom se dotkl mapy na jiném místě. "Tady ten prales je strašně hustý. Téměř neprostupný."

"Tím pravděpodobnější ovšem je, že by to město mohlo být právě v těch místech," řekla Jean. "Ukryté v jakési kapse neprostupného pralesa."

Tarzan se na okamžik upřeně zadíval na Hansona. "Zajímalo by mě, jestli si uvědomujete, do čeho se použít. I kdyby tam žádné město neexistovalo, žije tam obrovské množství divoké zvěře, šelem a ještě divočejších domorodců. Ten prales, sama krajina, vás stačí zahubit. Nezdá se mi, že by na takové věci byl některý z vás alespoň částečně připravený."

"Už jsem v Africe jednou byl," odpověděl mu Hanson. "Tentokrát jsme prostě měli smůlu, to je všechno."

Tarzan ukázal rukou k severu. "Jestli půjdete dál tím směrem, budete ji mít znovu."

Hanson složil mapu. Byl velmi slušný a uctivý, ale Tarzan cítil, že je také rozzlobený. "Možná máte pravdu, ale my jdeme dál. Nemůžeme zklamat naše přátele."

Pak však jeho hlas náhle změkl. "Ale mohl byste mi prokázat jednu velkou službu. Nemám právo po vás chtít něco takového. Rozhodně ne po tom všem, co jste už pro nás udělal. A navíc nevím, jak bych se s vámi vyrovnal. Ale přesto... mohl byste vzít Jean zpět do civilizace?"

"Tati! Nezacházej se mnou jako s malou holčičkou. Jsem dospělá žena!"

"Jsi moje dcera."

"To je možné, ale už jsem vyrostla a dokážu se rozhodovat sama. Bez ohledu na to, co říkáš ty nebo Tarzan, jdu s tebou."

Hanson si povzdychl. Věděl, že by bylo zbytečné ji dále přesvědčovat. Jakmile si Jean jednou vzala něco do hlavy, tak to udělala a neohlížela se při tom nalevo ani napravo a nezabránil by jí v tom ani sám ďábel. Jak říkal profesor Oliver, byla tvrdohlavá jako mezek, kdyby měl mezek hlavu ze železa.

"Půjdu s vámi," řekl Tarzan.

"Nemůžu vám zaplatit," zavrtil Hanson hlavou.

"Já nejsem k pronajmutí za peníze," odvětil Tarzan. "Neurážejte mě."

"Promiňte," omlouval se Hanson, "ale proč ta náhlá změna názorů?"

"Obávám se, že jsem se už příliš dlouho pohyboval mezi lidmi," odpověděl Tarzan. "Vypěstoval jsem si sentimentální náklonnost k hloupým a špatně připraveným."

Hanson i jeho dcera se zadívali do tváře opího muže, aby zjistili, jestli si dělá legraci. Nezdálo se.

"Jestli budete pokračovat v cestě na sever bez vůdce, zemřete," prohlásil Tarzan. "Nepřipadáte mi jako muž, který by měl v úmyslu udělat něco, co by mohlo škodit zvířatům. Jak se zdá, zajímáte se skutečně jen o své město a další vědecké objevy. Já ne. Zato se díky jisté slabosti zajímám o slušné lidi."

"Předpokládám," usmál se Hanson, "že tohle mohu považovat za kompliment. Hloupý, ale slušný."

Kapitola VI.

Zatímco dojívali večeri, odháněli Hunt a Small moskyty. Hunt měl bílou jemnou kůži, na krku a předloktích do ruda spálenou, a kousnutí moskytů ho přiváděla k zuřivosti. Small, černoch, sice nebyl připálený, ale jak se zdálo, ani jeho neměli moskyti v lásce. Už dávno přestal dělat vtipy o tom, že je černé maso sladké. Po několika dnech přestane být bodání krvelačného hmyzu legrací.

Hunt dojedl lodní suchary a maso z konzervy, vstal ze skládací stoličky a omluvil se s tím, že musí z tábora za potřebou. Zašel do stanu, připnul si pás s pistolí ráže 45 a prošel kolem nosičů, kteří seděli v úzkém kroužku a jedli. Nezúčastněně ho pozorovali. Když viděl, jak se na něj dívají, pocítil kyselou chuť v ústech. Ne že by ho nenáviděli, oni ho prostě a jednoduše nerespektovali. A on jim to ani nemohl mít za zlé.

Hunt vešel do houští. Když měl dojem, že se dostatečně vzdálil od tábora, opřel se o strom a rozplakal se. Nebyl to žádný patetický hlasitý pláč, ale tiché horké slzy, které zadržoval celé dny.

Bloudil jako pověstný Ahasver. Ukázalo se, že on a Small nejsou, co se vedení expedice týče, lepší, než by na jejich místech byli Laurel s Hardym, i když ani jeden z nich proslulé komiky nepřipomínal. Hunt si pomyslel, že když budou ještě chvíli bloudit, mohli by se ocitnout zpátky na Texaské universitě, kde celý ten zmatek začal. On vlastně do džungle vůbec nechtěl. Bylo tam horko. Ale chtěl být blízko Jean, a teprve pak se dozvěděl, že profesor Hanson chce výpravu rozdělit na dvě části, protože nebylo jisté, zda je možné dosáhnout onoho údolí, kde se ukrývá ztracené město, z obou stran. Profesor si myslel, že bude lepší, když město najde alespoň jedna malá skupina a vědecky ho prozkoumá, než aby ho jedna velká skupina nedosáhla vůbec. Hunt se dobrovolně přihlásil jako vůdce druhé skupiny a Hanson nadšeně souhlasil.

Mladý muž si teprve teď uvědomil, že profesorova víra v jeho, Huntovu osobu, byla silně přehnaná, protože bylo jasné, že v džungli není k ničemu. Byl skoro rozhodnut všechno vzdát a vrátit se. Jak se ukázalo, mapa byla holý nesmysl. Nic na ní nesouhlasilo se skutečností. To nebylo jako ve městě. Žádné ukazatele. A Small se sice v mapě docela dobře vyznal, ale nedokázal se podle ní orientovat v krajině. Ani jednomu z nich se v džungli nelíbilo a on si teď uvědomil, že Jean měla celou tu dobu pravdu. Byl idiot. A on měl zase pravdu v tom, co si myslel o Smallově. Small byl taky idiot. Oba byli idioti. A ještě k tomu se ztratili.

Hunt si otřel oči, našel stezku a právě se chystal vykročit zpět do tábora, když zahlédl, že se k němu přibližují tři muži s puškami.

Jeden z nich, velký černoch, jehož tvář vypadala, jako kdyby ji někdo sežvýkal a pak zase s nechutí vyplivl, řekl:

"Tohle je džungle a ne hlavní nádraží... Co jste zač?"

"A kdo jste vy?" otázal se Hunt.

Wilson si Hunta prohlédl. Viděl před sebou středně vysokého muže mezi dvacítkou a třicítkou, s velmi světlými vlasy a hladce oholenou mladistvou tváří, silně připálenou sluncem.

"Naše safari nás nechalo na holičkách," řekl Wilson. "Pár askariů přesvědčilo naše muže, aby nás okradli. Teď je pronásledujeme."

"Abyste je postříleli?" zeptal se Hunt. Tato vyhlídka ho vzrušila a zároveň poděsila.

"Ne, když to nebude nutné," odpověděl Wilson. "Chceme své věci zpět. Jsme lovci."

"Já nelovím zvěř," zavrtil Hunt hlavou. "Jen pro potravu, a té máme dost."

"Máme?" nadhodil Gromvič.

Hunt si Gromviče prohlédl. Najednou si přál, aby byl nic neřekl. Gromvič byl drobný muž s tváří lasičky, a jak se zdálo, zmínka o potravě ho vzrušila. Mohlo to být pochopitelně tím, že byl hladový. Ale na druhé straně ani jeden z těch mužů nevypadal tak, že by mu člověk dal pohlídat svou peněženku. A ten tlustý, ten se Huntovi už vůbec nelíbil. Nevypadal sice tak tvrdě a sebevědomě jako ten velký černoch s pomačkaným obličejem, ale bylo na něm něco, co způsobilo, že Huntovi naskočila husí kůže.

Pak si ale pomyslel: No tak, mladíku, máš moc bujnou fantazii. Vzpomeň si, co vždycky říkala učitelka v nedělní škole. Knihu nemůžeš soudit podle přebalu a člověka podle toho, jak vypadá. Tihle muži se ztratili v džungli, mají hlad, a proto vypadají tak divoce.

"Tím jsem měl na mysli svého společníka Elberta Smalla a našich deset nosičů," odpověděl nakonec.

"Máte askarie?" zajímal se Wilson. "Průvodce?"

"Ti nás tak nějak opustili," přiznal Hunt.

"Tak nějak opustili?"

"No, nelíbilo se jim, jak vedeme výpravu, a tak nám prostě utekli."

Wilson se na okamžik zamyslel a došel k názoru, že tenhle muž je pravděpodobně hlupák. Ztratil se, ale odmítá to připustit. Jeho nosiči by ho dokázali vyvést z džungle, kdyby chtěli, ale nejspíš to pro ně byla skvělá zábava, chodit s tím moulou sem a tam. Po nějaké době, až se zásoby ztenčí, utečou a vezmou s sebou všechno, co zbylo, nebo toho

blázna s obrovskou slávou přivedou do své vesnice a budou požadovat tučnou odměnu za to, že mu zachránili život. Podobné věci zažil Wilson několikrát v době, kdy lovil velkou zvěř. Ještě předtím, než se dal naverbovat do cizinecké legie.

"Když nejste lovecká výprava, tak co tady děláte?" zeptal se Cannon.

"My jsme výprava vědecká," odpověděl mu Hunt. "Máme se zanedlouho sejít se svými společníky." Začal si pomalu přiznávat, že se ztratili, ale nechával si to pro sebe.

"A co tady děláte sám, proč nejste u svého safari?" zamračil se Cannon.

"Musel jsem vyhovět volání přírody," odvětil Hunt.

"Máme hlad," řekl Wilson. "Od rána jsme neměli v ústech, a pokud něco brzo neulovíme, budeme ještě hladovější.

Nerad bych to ponechával náhodě, takže kdybyste mohli postrádat trochu jídla..."

Hunt si nebyl jistý, jestli může vůbec něco postrádat. Nevěděl, jak se dostanou z džungle ani jak daleko je pobřeží.

Poušť. Civilizace. Kdyby mu zavázali oči a vyhodili ho nad džunglí s padákem z letadla, nebyl by na tom o nic hůř než teď. Nakonec však řekl: "Pojďte se mnou do tábora, něco k jídlu se tam najde."

Small seděl na táborové stoličce, nakláněl se nad skládacím stolem a obracel mapu hned na tu a hned na onu stranu.

Tak dobrá, pomyslel si. Sever je na mapě vždycky nahoře, takže dole musí být jih. Ale kde jsem na té mapě já, a i kdybych to věděl, jak poznám, jestli mířím nahoru nebo dolů? Nebo někam vlevo či vpravo? Může člověk projít středem mapy?

Přivezl si s sebou svou Skautskou příručku. Zopakoval si tu část, kde se psalo, že slunce zapadá na západě, vychází na východě a v poledne ho má člověk téměř přímo nad hlavou. Ale už se tam nepsalo o tom, co dělat, když slunce zapadá někde za džunglí, kam není vidět, nebo když člověk pochoduje podle svého nejlepšího přesvědčení přímo kupředu, a nakonec zjistí, že je na téměř místě, odkud včera nebo přede dvěma dny vyšel. O tom se příručka nezmiňovala. Bylo to jedno z mnoha tajemství, která si nechávala pro sebe. Zvláště tu část o chození v kruzích.

Zatím se jim to podařilo asi šestkrát. Small se pořád nedokázal rozhodnout, jestli se blíží ke svému cíli, či k místu, odkud vyrazili, zda jsou někde zhruba mezi nimi, nebo je to všechno ošklivý sen.

Jedno bylo jisté. Měli velké zásoby potravin, vody a střeliva, ale askariové utekli s některými zavazadly a zanechali v táboře jen nosiče, kteří téměř nerozuměli anglicky. Small nevěděl, jak se s nimi domluvit. Dokázal je přinutit k pochodu, ale oni se pak seřadili do zástupu, chopili se balíků a slepě následovali jeho a Hunta.

Small odložil příručku a složil mapu. Vzal si suchar a kus masa z konzervy, ale rychle zjistil, že nemá ani hlad, ani chuť na jídlo. Vytáhl balíček karet. V pasiánsu byl opravdu dobrý. To se mu líbilo. Byla to jedna z onoho mála věcí, o které se kdy v životě pokusil a ve kterých vyhrával. Alespoň občas. A jak se na to Small díval, vzato kol a kolem, občas bylo docela dobré skóre.

Právě si na stůl rozložil první řadu karet, když zaslechl, jak se vrací Hunt. Viděl, že s ním jdou tři muži, a v prvním okamžiku si pomyslel, že je to Hanson a jeho lidé, ale jeho naděje se zbrtily, když zjistil, že tomu tak není.

Pomaloučku si prohlížel si tři muže, kteří přicházeli s Huntem. Nevypadali jako přátelská společnost.

"Našel jsem tyhle lidi v džungli," oznámil mu Hunt.

"Ale neříkej," usklíbl se Small. "Ten svět je ale malý, co?"

"No bodejť," uchechtl se jeden z trojice, nepříjemný tlustý běloch.

Hunt ve zkratce vylíčil Smallově, co se od mužů dozvěděl.

Wilson se rozhlédl po táboře. "Zdá se, že jste se, hoši, tak trochu ztratili."

"Jen jsme poněkud sešli z cesty," odporoval Hunt.

"Ztratili," přikývl Small. "Vy se tady v okolí náhodou nevyznáte, pánové?"

Wilson se natáhl, sebral ze stolu zbytek sucharu, namočil ho do otevřené konzervy s masem a hladově ho zhltnul. "Co kdybyste nám dali nějaký to sousto, mládenci?"

"No dobrá," přikývl Hunt. "Asi bychom měli."

Hunt zašel do stanu a vynesl ven velký balík. Otevřel ho a vytáhl potraviny. Wilson si vzal Huntovu táborovou stoličku a posadil se ke stolu, aby se najedl. Gromvič a Cannon si přidřepili na paty nedaleko něj, nabírali maso prsty přímo z konzerv a s hlasitým mlaskáním žvýkali.

"Tak vyznáte se tady, nebo ne?" opakoval svou otázku Small.

"Jo." Wilson při své odpovědi ani nezaváhal. "Vyznáme se tady. Trochu. Jenže nemáme žádné zásoby. Chápete, co tím myslím?"

"Asi ano," přitakal Hunt.

"Myslím si, že to, co bysme měli udělat, je dát se dohromady," pokračoval Wilson. "Rozdělíme si zásoby a střelivo a my vás nasměrujeme. Kam máte namířeno? K pobřeží?"

"Ne," zavrtěl Hunt hlavou. "Vlastně ne. Jak jsem řekl, jsme vědecká expedice. Máme se sejít s druhou částí výpravy a - no víte, jednou jsme asi chodili v kruhu."

"Možná víckrát než jednou, co?" usklíbl se Gromvič.

Hunt se pokusil usmát, ale dokázal zvednout jen koutky rtů. "Abych řekl pravdu, tak několikrát," připustil.

Gromvič se pobaveně zasmál.

"Nemáte náhodou něco ke kouření?" zeptal se Cannon. "Cigára? Doutníky? Dýmku?"

"Ne," potřásl hlavou Hunt. "My nekouříme."

"Ani nežvejkáte?" zkoušel to dál Cannon.

"Ne," odpověděl Hunt, "ani nežvýkáme."

"A co takhle kafe?" nedal se odbýt Cannon. "To pijete, ne?"

"To ano," připustil Hunt, "to pijeme... Ale počkejte, váš tón se mi nelíbí. My pro vás nepracujeme, pánové."

Wilson najednou velmi rychle vstal a v ruce se mu objevila pětačtyřicítka. Ani Hunt, ani Small neviděli, že by po zbrani sáhl. Máchl paží, zasáhl Hunt hlavní pistole přímo za ucho a pod mladíkem se podlomila kolena. Small vstal. Tak trochu si přál, aby měl u boku svou zbraň, ale z větší části byl šťastný, že ji nemá. Kdyby se ji pokusil použít, ti muži by ho bez milosti zabili. Na rameni ucítil ruku. Když se obrátil, uviděl za sebou tlustého bělocha, který se usmíval tak, že Small rozeznával zbytky konzervovaného masa mezi jeho zuby.

"Proč si támhle hezky v klidu nesedneš?" řekl Cannon. "Jenom pro své vlastní pohodlí. Došlo?"

Small si sedl. Wilson mezitím vytáhl pistoli, kterou měl Hunt v pouzdře po boku, a nezdálo se, že by s tím nějak spěchal. Úder Hunt téměř omráčil. Mladík klečel na kolenou a hlavou se opíral o zem. Mezi vlasy mu prosakovala krev a po tváři mu stékal červený pramének.

Gromvič přešel k nosičům, kteří vypadali, jako že se při prvním prudším pohybu dají na útěk. Namířil na ně pušku a oznámil jim něco v jejich jazyce. Usedli zpátky do kruhu na zem.

Gromvič se vrátil. "Ti černí mládenci se na to dívají stejně jako my. Taky jsem jim nabídnul pěkný peníze, a to se jim líbilo. Ne že by tak velký peníze dostali. Asi nedostanou vůbec žádný. Ale myslel jsem si, že to ode mě bude pěkný gesto, a je taky vidět, že co se věrnosti týče, jsou na tom hůř než kočky."

"Naši lidi, to je jasný," přikývl spokojeně Wilson. Pak se obrátil k Smallově. "Možná že byste měl svému kamarádovi obvázat hlavu. Ale je to jedno. Ono to stejně přestane rychle krváčet, když tu ránu takhle vyvále v prachu. Prach docela dobře staví krev, věděli jste to? A teď, o čem jsme to mluvili? Jo, tvůj kámoš říkal, že pro nás nepracujete. Ale víte co? Docela si vás v té roli dokážu představit. Mohl by to být začátek pěkný spolupráce. Alespoň z naší strany. A co se týká té vědecké expedice, o který jste mluvili - o co se jedná? Chytáte nějaký vzácný motýly nebo co? Lovíte červy?"

Small zavrtěl hlavou, ale neodpověděl.

Hunt, který se zatím poněkud vzpamatoval, si pomyslel: Já se z toho dostanu. Vráťm se do civilizovaného světa. Najdu svou učitelku z nedělní školy a vysvětlím jí, že někdy můžete lidi soudit podle toho, jak vypadají, a pak jí ubalím jednu do nosu.

Wilson se natáhl a vzal do ruky mapu, kterou předtím Small složil a odhodil na stolek. Rozložil ji, chvíli si ji prohlížel a pak řekl: "A teď ať mi nikdo netvrdí, že neexistuje něco jako náhoda."

"Co je to?" zajímal se Gromvič.

"Tuhleti hoši, co nám zabloudili, mají mapu, která určuje, kde je tajemný město Ur."

"Ale jdi."

"To taky půjdu," přikývl Wilson. "Ta mapa vážně ukazuje, kde by mělo ležet to zlaté město."

Wilson prostudoval čáry, které na papíře vyznačovaly předpokládané trasy, po nichž se Small s Huntem měli přiblížit k městu. Okamžitě viděl, kdy a jak minuli svůj cíl.

"Ti hlupáci byli celou tu dobu jednou nohou ve městě a nevěděli o tom. Myslím, že celej ten čas chodí těsně kolem něj."

"Je blízko?" zeptal se Cannon.

"Budu si to muset ještě prostudovat a pohrát si s kompasem," odpověděl Wilson. "Takže jsme získali nejen safari, ale navíc ještě i mapu, podle které se dostaneme tam, kam jsme se chtěli dostat. Tím pádem nám zbývá jenom vyřídít si účty s tím opičákem."

"Mně může být ukradeně," poznamenal Gromvič.

"To říkáš pořád," utrl se na něj Wilson. "Ale už toho nech. Podle toho, jak to vidím já, tak ten opí muž a ten chlápek s dcerou jsou před námi. Jistě je ani nenapadne, že by nás měli v patách, když mají zbraně a tak dále. Ale my teď máme bouchačky i vybavení taky. Mám takovej dojem, že ti dva jsou ta druhá část výpravy, se kterou se mají tihle klauni sejít. Je to pravda?"

Otázka byla určena Smallově. Ten chvíli uvažoval. Cannon mu přitiskl hlaveň pistole k uchu. "Co kdybych ti poslal do ucha brouka, vědecká výpravo? Chlap a ženská - moc hezká ženská. To jsou ti, se kterými se máte setkat?"

Small neodpověděl a Cannon ho udeřil pistolí z boku do hlavy. Nebyla to příliš tvrdá rána, ale stačila proseknout kůži.

Smallově začala po tváři stékat krev.

"Možná bych ti to měl říct jinak," naklonil se k němu Cannon. "Mám ti prostřelit hlavu?"

Small se vzdal. "Zdá se, že by to mohli být oni... ano, to budou oni."

"A ten lesní muž bude s nima," přikývl spokojeně Wilson. "Takovej dáreček by měl mít nahoře ozdobnou mašli."

Hunt a Small museli jít v čele safari a nést svůj díl zavazadel. Wilson, který ještě nedávno se svými i s Hansonovými nosiči zacházel celkem benevolentně, ztratil dobrou náladu a choval se teď k černochům velmi tvrdě. Jediné, na co dokázal myslet, byl podivný lesní muž. Bylo pro něho velmi těžké si připustit, že ho někdo přemohl v zápase, ale dostat výprask před Cannonem a Gromvičem, to bylo něco, co ho přivádělo k nepříčetnosti. Pozdě odpoledne, když konečně narazili na stopu Hansonova safari, Wilson vydal příkaz, aby výprava zastavila.

"Uděláme to takhle," vysvětloval. "Já si vezmu tady ty dva trouby a Cannona. Gromviči, ty zůstaneš tady a pohlídáš jak nosiče, tak zásoby. Ať postaví tábor. Nic víc, rozumíš? Kdyby se chtěli bouřit, jednoho z nich trochu navrtáš - prostřelíš mu nohu, obě, nebo spácháš něco podobného. Nezabiješ ho. Uděláš to prostě tak, aby ti ostatní pochopili, že to myslíme vážně, jasný?"

Wilson věděl, že Gromvič by nic takového neudělal. To nebyl jeho způsob. Cannon, ten ano, ten by to učinil s potěšením, ale Gromvič ne. Kdyby to jinak nešlo, dokázal by některého z nosičů zastřelit, ale na krutosti a mučení neměl žaludek. Jenže Wilson chtěl, aby si Gromvič uvědomil, že je potřeba brát věci vážně. Nechtěl žádné fňukání ani uhýbání.

Wilson naložil Huntovi a Smallovi na záda balíky s menším množstvím zásob a pak je spolu s Cannonem vyhnal na stezku, aby se všichni čtyři vydali po stopách Hansonova safari.

Bylo časné odpoledne a Wilson usoudil podle stop, které našli, že Hansonovu výpravu dohoní za nějakých patnáct minut. Wilson měl v plánu uhnout do džungle, udělat velký oblouk a počkat si na Hansona a jeho společníky v záloze. Byl rozhodnut, že lesního divocha okamžitě zastřelí, protože v duchu připouštěl, že kdyby se s ním pustil do zápasu muže proti muži, i když po tom velmi toužil, nemusel by se stát vítězem. Dále se rozhodl, že zabije i Hansona a tu ženu dá Gromvičovi a Cannonovi. Tohle předsevzetí sice nebylo příliš podle jeho chuti, ale jestli chtěl ty dva udržet v klidu a na své straně, musel jim dát nějakou hračku, a ta žena byla to pravě.

Tohle všechno táhlo Wilsonovi hlavou, když najednou nedaleko před nimi skočila na stezku antilopa. On i muži za ním se překvapeně zastavili, protože uslyšeli v křoví tichý praskot. Vzápětí se na stezce objevil Tarzan s malým Nkimou na rameni. Lesní muž, luk a šíp v rukou, se soustředil na rychlé pronásledování antilopy, kterou chtěl ulovit pro Hansonovo safari k večeri, a protože vítr vál od něj k Wilsonovi, ani on, ani Nkima své nepřátele neucítily včas. Tarzan nechal Hansonovu výpravu čekat o deset minut dále na stezce a pustil se do pronásledování potavy, kterou právě teď dostihl a měl na jistý dostřel.

Zastavil se uprostřed stezky a plynulým pohybem natáhl tětivu. V okamžiku, kdy chtěl vypustit šíp a střelit antilopu, která už už mizela v houštích, se vítr obrátil.

Tarzanovy nozdry naplnil pach bílých mužů, ve kterém zřetelně rozeznával pach Wilsonův. Avšak dříve než je Tarzan ucítil, vyletěla Wilsonova puška k rameni, mířila se ustálila na hlavě opiho muže a Wilson stiskl spoušť.

Přesně v tom zlomku vteřiny se Tarzan otočil. Kulka jej škrábala do čela a srazila ho v bezvědomí k zemi, ale ještě předtím díky svým neuvěřitelně rychlým reflexům zachytil záblesk pušky a vypustil oním směrem šíp. Nkima, poslušný své přirozenosti, se mu bleskurychle svezl z ramene a se zděšeným vřiskem zmizel v lese.

Wilson viděl, jak divý muž padá k zemi, a když sklonil pušku, zjistil, že v její hlavní trči až po koncová pera šíp. V tom jediném okamžiku, kdy Tarzan zachytil Wilsonův pach, stačil zamířit na záblesk ručnice a vystřelit. Wilson ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Byl zázrak, že se šíp ve vzduchu nesrazil s kulkou. Kdyby byl ten podivný divoch objevil svůj cíl jen o zlomek vteřiny dříve nebo kdyby minul záblesk pušky, na který mířil, byla by teď střela trčela Wilsonovi z obličeje.

Dokonce i Cannon dal najevo svůj úžas. "Tenhle chlápek není žádné obyčejnej hej počkej," prohlásil.

"Ale je," odbyl ho Wilson a vytáhl šíp z hlavní. "Teď už jo." Hunt a Small, kteří mlčky přihlíželi smutnému divadlu, byli postrčení k místu, kde Tarzan ležel. Cannon přiložil ústí ručnice Tarzanovi na čelo. "Já mu trochu rozhrábnu mozek," prohlásil.

"Ne, to by bylo moc snadné," zavrtěl Wilson hlavou. Namířil na Hunta a Smalla. "Vy dva. Seberte mu ty jeho zbraně a hoďte je támhle do křoví. A pak... ani nevím, jak se vlastně jmenujete... se ho chopte."

Hunt a Small, kteří se potáceli pod vahou opiho muže, vykročili za Wilsonem. Cannon uzavíral malý průvod a pošťuchoval je hlavní pušky. Nějakou chvíli se prodírali houštím, až nakonec vyšli na větší planinu porostlou hustou zelenou travou. Kousek od okraje pralesa stál mohutný osamělý strom. Byl suchý, udeřil do něj zřejmě blesk, ale zbylý kmen stále ještě vzdoroval živlům. Wilson pobídl oba mladíky, aby přinesli nehybné Tarzanovo tělo k úpatí stromu a položili ho tam na zem. Pak otevřel svůj batoh a vytáhl z něj kožený nábojový pás. Vyňal ze smyček náboje, vzal nůž a nařezal z pásu několik slabších řemenů, načež přikázal Smallovi a Huntovi, aby podrželi Tarzana zády ke kmeni.

Koženými řemeny spoutal Tarzanovi ruce za zády, a navíc mu je ještě přivázal ke stromu. Stejně tak mu svázal nohy a nakonec použil nejdelší pás kůže, který přetáhl zajatci kolem krku a bezpečně upevnil za kmenem.

"O co ti jde?" zeptal se Cannon. "Proč ho jednoduše neodpráskneš?"

"Bude se ti to líbit," usklíbl se Wilson. "Chci, aby opravdu trpěl."

"Teď mluvíš jako skutečnej chlap," přikývl Cannon spokojeně.

Wilson otevřel polní láhev a polil vodou řemeny na Tarzanových nohou, rukou a nakonec ten na krku. Pak je opatrně přitáhl.

"Ta voda kůže promočila a řemeny povolily. Až začnou vysychat, budou se zkracovat. Sleduješ mě, Cannone?"

"Jo," přitakal Cannon. "Zatím tě sleduju."

"Přeruší mu krevní oběh a nakonec ho uškrtí," pokračoval Wilson. "Dělá mi radost, když si to tak představuju. Řeknu ti, Cannone, věci se začínají hejbat. Už jsem nějak ztrácel elán, ale tohle je můj šťastnej den, to ti povím. Máme safari, mapu a tenhle divoch mně vlezl rovnou do rukou. Kdo říká, že něco takového jako náhoda neexistuje? Že není žádná spravedlnost?"

Wilson se postavil před bezvědomého opiho muže, rozpráhl se a zasadil mu těžký úder do brady. Byla to dokonale umístěná rána a Tarzanova hlava se zhoupala tak daleko, jak jí to namočený kožený popruh kolem krku dovolil. Kdyby stejný úder dostal kdokoliv jiný, měl by asi přeraženou čelist. V Tarzanově případě posloužila rána jako budiček.

První, co Tarzan spatřil, když otevřel oči, byla rozšklebená Wilsonova tvář.

"Nazdárek," řekl Wilson. "Pamatuješ si na mě?"

Tarzan neodpověděl. Jediným pohledem zhodnotil celou situaci. Wilson a Cannon. Hunt a Small - podle chování a toho, že byli beze zbraní, mu bylo jasné, že ti dva jsou zajatci.

"Chtěl jsem ti jenom popřát upřímně sbohem," pokračoval Wilson. Tarzanův výraz se nezměnil, a to Wilsona poněkud popudilo. Ale jen na okamžik. Pak se mu dobrá nálada vrátila. S úsměvem si hodil na záda tornu a vykročil podrostem zpět ke stezce.

"Smůla, že s sebou nemáš tu svoji velkou kočičku," usklíbl se na Tarzana Cannon a pak pobídl Smalla a Hunta hlavní pušky. "A vy dva troubové, pohněte se."

Oba zajatci vrhli na Tarzana bezmocné pohledy, a poháněni ústím Cannonovy pušky, vykročili se svěšenými hlavami směrem ke stezce.

Ani pozdní odpoledne není v Africe čas, kdy by se nějak ochladilo. Teplota stoupá skoro až do západu slunce a Tarzan cítil, jak se kožené řemeny na jeho těle pomalu napínají. Pouta byla už tak dost pevná, a teď, jak kůže vysychala, začaly se řemeny stahovat. Do setmění zbývaly ještě dvě hodiny a do té doby se zkrátí téměř na polovinu a doslova se mu zařezou do masa.

Tarzan měl sám na sebe zlost. Byl velmi nepozorný. Možná byl příliš dlouho mimo džungli. Natolik se soustředil na antilopu, že nebyl tak ostražitý, jak bývalo jeho zvykem. Zdálo se, že už nebude mít příležitost, aby se ze své chyby poučil. Ale takový byl zákon džungle. Chyby se neodpouštěly.

Uběhla další hodina a Tarzan neustále napínal své síly a pokoušel se zbavit pout. Podařilo se mu zapřít se patami o kmen stromu a přetrhnout řemen na nohou, ale k přetržení pout na zápěstích mu chyběla potřebná páka. Wilson přinutil Hunta a Smalla, aby mu ruce přitáhli hodně dozadu a svázali je velmi pevně. Bojovat s řemenem, který mu svíral hrdlo, bylo zbytečné. Při každém pohybu hlavou se začínal dusit.

Tarzan se rozhlédl po planině a uviděl stádo buvolů, kteří se pásli opodál a pomalu se k němu přibližovali. Doufal, že se k němu nedostanou moc blízko. Gorgo, vodní buvol, byl pravděpodobně nejnebezpečnějším zvířetem Afriky. Byl naprosto nevyzpytatelný a člověka smrtelně nenáviděl.

Tarzan pozoroval, jak se ze stáda oddělil obrovský býk a zamířil k osamělému stromu. Najednou se však zastavil, zneklidněl a začal věřit. Pán džungle poznal, že Usha, vítr, donesl k nozdram zvířete nenáviděný pach člověka.

Gorgo zafíkal a začal přední nohou hrabat zem. Jeho oči zatím Tarzana neobjevily, ale opí muž věděl, že zvíře má skvělý čich, který je nakonec k němu zavede.

Viděl, že je to starý zkušený býk, jenž má za sebou mnoho divokých bojů. Na bocích měl jizvy po drápech lvů a rozích jiných býků. Tarzan musel bezděky obdivovat Gorgovu sílu a majestátnost. Býk skutečně představoval vznešeného reprezentanta svého rodu.

Gorgo pomalu klusal kupředu a nozdry se mu chvěly. Zaběhl kousek sem, vrátil se a vyběhl kousek tam, obracel hlavu hned vlevo, hned vpravo a nasával vzduch. Orientoval se podle Tarzanova pachu, protože jeho čich byl mnohem lepší než jeho zrak.

Najednou se býk zastavil. Konečně Tarzana objevil, a ten si pomyslel: Alespoň to bude rychlá smrt.

Gorgo sklonil obrovskou hlavu. Znovu zuřivě rozhrábl zem přední nohou. Na hrotech jeho rohů se odrazilo slunce a paprsky se vrátily zpátky do nebe.

Pak obrovský býk s divokým řevem zaútočil.

Kapitola VII.

V okamžiku, kdy byl Tarzan zaskočen na stezce, dal se malý Nkima na útěk a hledal pomoc. Nejprve pomyslel na Hansona a Jean, ale Nkima neměl prázdnou důvěru k Tarmangani, kteří byli tak hloupí, že mu ani nerozuměli. Hledal tedy pomoc jinde a nakonec ji skutečně našel. Uviděl obrovského lva, který ležel ve stínu stromů na okraji malé mýtiny a spal. Byl to Jad-bal-ja.

S rozčileným štěbetáním se Nkima svezl z větvi na zem vedle mohutné hlavy a s křikem poskakoval sem a tam. Lev otevřel jedno oko, upřel ho na Nkima a pokoušel se najít důvod, proč by k němu mělo jít dobrovolně, ale pak si uvědomil, že tahle malá opice vůbec není jídlo, ale někdo, koho zná. Někdo, kdo stejně jako on miluje Tarzana. Nebýt toho, byl by Nkimu sežral, a to velmi rychle. Opičí maso bylo skutečně chutné.

Nkima nepřestával štěbetat, mával tlapkami a mrskal ocáskem, až lev porozuměl a s tichým zavrčením se zvedl na nohy.

Opičák mu vyskočil na hřbet, pevně se zachytil černé hřívý, a když se dal lev do klusu, výkřiky mu udával směr.

Jad-bal-ja neběžel. Věděl, že velkou rychlostí dokáže urazit jen krátké vzdálenosti. To mu říkaly jeho instinkty a zkušenosti.

Ale toto všechno už se stalo pozdě. Ve chvíli, kdy se Nkima s Jad-bal-jou vydali svému příteli na pomoc, drama na planině vyvrcholilo. Vodní buvol se skloněnou hlavou a rohy namířenými na Tarzana zaútočil.

Opí muž se díval na celou situaci nevzrušeným pohledem realisty. Všiml si každé sebemenší podrobnosti - pěny, která býkovi odstříkovala od tlamy, hlíny, jež mu vyletovala zpod kopyt, každého napjatého svalu v obrovském buvolím těle. Zbývaly jen vteřiny, než k němu Gorgo doběhne, a Tarzan už dobře věděl, že další zápas s pouty je zcela zbytečný.

Buď by se udusil, nebo by si zlomil vaz.

I kdyby býčí rohy minuly jeho tělo, mohutná hlava do něj narazí takovou silou, že ho o kmen rozmáčkne jako mouchu.

Byla tady jediná naděje, a ta byla velmi slabá.

Když byl Gorgo od něho vzdálen sotva několik stop, Tarzan zhluboka vydechl, přitiskl se zády co nejtěsněji ke kmeni a švihl nohama nahoru, tak aby byly výše než Gorgova útočící hlava. Kožený řemen kolem krku se mu při tom zaříz tak hluboko do masa, že mu po ramenou a hrudi začala stékat krev. Ve chvíli, kdy Tarzanovy paty vyletěly do výše, narazil Gorgo do kmene mohutným čelem a strom se zatřásl. Býk omámeně odstoupil o krok zpět. Mužovy nohy dopadly mezi rohy zvířete, a pevně se za ně zahákly.

Tarzan, jehož sténání bylo skoro stejně hlasité jako ryk zmateného býka, začal pomalu stáčet lýtka a vložil do tohoto pohybu veškerou svou vůli a sílu. Obrovské svaly pána džungle se napínaly a tuhly. Opí muž měl pocit, že se jeho tělo každou chvíli přetrhne v půli.

Tarzan zmobilizoval každou uncii síly, kterou v sobě našel. Vlastní tělo, připevněné pouty k mohutnému kmeni, použil jako páku k tomu, aby zkroutil Gorgovu hlavu. Hlava mohutného zvířete, se stáčela k jedné straně tak dlouho, až pod ním povolily nohy a býk se zřítíl bokem na zem.

Hlava však na zem nepadla. Tu držel Tarzan dál v sevření lýtek, která fungovala jako obří kleště. Vložil všechno do

posledního náporu a svaly opálených mocných nohou se napínaly a kroutily jako klubka lodních lan. Planinou se rozlehl praskot Gorgova krku a skupinka hyen, číhajících opodál ve vysoké trávě, se dala na útěk. Zbabělá zvířata si myslela, že udeřil blesk, který s sebou mohl přinést to, čeho se obyvatelé džungle bojí ze všeho nejvíce - oheň. Gorgo se pokusil zabučet, ale z hrdla se mu vydralo jen chraptivé zakašlání. Tarzan zkroutil nohy ještě o několik palců. Pak se ozval další praskavý zvuk, buvolom zaznívaly smrtelné křeče a zakrátko ležela pánu džungle u nohou jen mohutná zdechlina.

Tarzan sípavě zasténal a zalapal po vzduchu v marné snaze dostat do plic trochu kyslíku. Život momentálně ohrožovaný buvolom si sice zachránil, ale prudké pohyby způsobily, že se málem uškrtil. Ani teď, když byl Gorgo mrtev, nebyl na tom vládce džungle nijak lépe, spíš naopak. Kožený řemen kolem krku byl těsnější než předtím, a až nazítří vyjde slunce, stáhne se ještě více, stejně jako ten, který mu poutal ruce. Možná že by byl udělal lépe, kdyby dovolil Gorgovi, aby vše rychle ukončil, ale to by bylo proti přirozenosti divokého tvora, kterým Tarzan ve svém nitru byl. Nikdy se nevzdával, ani když se zdálo, že nemá sebemenší naději. Ne, dokud žil.

O chvíli později se mu naskytl komický a velmi vítaný pohled. Z džungle vyklusal na planinu obrovský Jad-bal-ja, kterému v hřivě seděl Nkima. Malý opičák vřeštěl a poháněl velikého lva jako nějaký žokej.

Když lev zahlédl Tarzana, vrhl se kupředu, skočil na ležící tělo buvola a udeřil do něho tlapou tak silně, že mohutnou hlavu na poškozeném krku otočil téměř o sto osmdesát stupňů.

Úder byl tak prudký, že Nkima ztratil rovnováhu a spadl Jad-bal-jovi ze hřbetu. Vztekla začal pobíhat kolem a neustále křičel.

"To je v pořádku," oznámil svým přátelům Tarzan jazykem džungle, i když jeho hlas byl slabý a sípavý. "Teď mě tady drží ta kůže, Jad-bal-jo. Odstraň ji. Pusť mě. Už skoro nemohu dýchat."

Lev se zvedl na zadní nohy a přední tlapy opřel o kmen po obou stranách Tarzanovy hlavy. Jad-bal-ja svého přítele očichal, olízl mu tvář, pak vycenil zuby a s nesmírnou opatrností začal překusovat kožený řemen kolem jeho krku.

Řemen praskl a Tarzan se s hlasitým nadechnutím naklonil kupředu. Když Jad-bal-ja obešel kmen, aby překousal pouta věznicí Tarzanovy ruce, opřel se opí muž, jehož už neomezoval kožený pás kolem krku, chodidly o kmen stromu, zhluboka nabral do plic vzduch a pak jediným mocným pohybem převal svá poslední pouta.

Když si Tarzan stahoval ze zápěstí zbytky řemenů, poskakoval Nkima rozčileně sem a tam, dělal na lva pohrdavé posunky a chrlil ze sebe proud nevybíravých výroků o Jad-bal-jovi a jeho předcích. Lev nakonec na malého opičáka vztekla zařval, a ten vyběhl jako blesk nahoru po kmeni, ale proud urážek při tom ani na okamžik nepřerušil.

Tarzan si pomalu protáhl krk. Podíval se nahoru na rozhněvanou opičku a zasmál se. "Odvážný Nkima," řekl.

Lev zavrčel. Tarzan se teď obrátil k Jad-bal-jovi. "Rozumím ti, starý příteli. I já mám hlad. Jez."

Jad-bal-ja se otočil k mrtvému buvolovi. Sevřel jeho hlavu mohutnými čelistmi a nejprve si pochutnal na měkkých a sladkých nozdrách. Pak se přesunul k neméně lákavému břichu, které otevřel několika ranami ostrých drápů.

Nedlouho předtím, než slunce zapadlo a než do džungle vstoupila jako démon noc, nasál pán džungle zhluboka vzduch. Byl cítit vodou a neurčitým nebezpečím. Tarzan obrátil svou pozornost k pralesu. Vrcholky stromů se kývaly a nikde nebylo vidět jediného živého tvora - dokonce ani ptáky.

Blížila se bouře. A silná.

Tarzan se rozhodl, že se také nají. Klekl si vedle Jad-bal-ji, vytáhl z buvolova otevřeného břicha hrst teplých vnitřností a začal žvýkat, přičemž vychutnával chuť vlahé krve. Když se nasytil, opřel se jednou nohou o mrtvé Gorgovo tělo, chytil ho za zadní stehno a začal jím tahat a kroutit. Chvilí to trvalo, ale nakonec kosti popraskaly, šlachy se zpětrhaly a Tarzanovi zůstala buvolí noha v rukou. Byla to neohrabaná, krvavá zbraň, ale musí mu posloužit, dokud nenajde lepší. A má ještě jednu nepopíratelnou výhodu. Je to maso.

Tarzan znovu nasál vzduch. Džungle teď byla plná vlhkosti, jež smazávala Wilsonovu pachovou stopu, ale i to, co z ní ještě zbývalo, stačilo Tarzanovi k tomu, aby poznal, že Wilson a jeho skupina míří k Hansonovu táboru.

"Pojďme," zavolal Tarzan na Nkima a Jad-bal-ju, a aniž vyčkal jejich odpovědi, rozběhl se po stopách nepřátel.

Lev si utřhl poslední sousto, pak si několikrát olízl vousy a s čenichem ještě vlhkým krví následoval svého pána.

Vzápětí sekočil ze stromu Nkima a s hlasitými stížnostmi na to, že on nedostal k jídlu nic, se pustil za nimi.

Wilson se zastavil a vytáhl z torny baterku. Posvítil na stezku. "Nějak se mi to nelíbí," obrátil se ke Cannonovi. "Je příliš temno. Vypadá to na bouřku. A myslím, že jsme sešli z cesty."

"Myslet si to můžeš, ale já vím, že jsme se ztratili, jako když jsme překročili bludný koření."

"Snad bludnej kořen, ty chytráku."

"Cože?"

"Zapomeň na to."

Hunt se Smallem stál v temnotě těsně vedle sebe a pozorovali, jak Wilson svítí sem a tam. Hunt si pomyslel, že teď by byla vhodná chvíle vrhnout se na Cannona a Wilsona. Kdyby se mu nějak podařilo naznačit své úmysly Smallovi, možná by se jim to podařilo.

Pak se ale jeho myšlenky vrátily o něco zpět, ke chvíli, kdy ho Wilson tak snadno srazil hlavní pistole. Tady by asi nestačil ani překvapivý útok, protože jediný zápas, který kdy Hunt vybojoval, svedl na tenisovém kurtu. A to ještě prohrál. Co se týkalo Smalla, ten na tom nebyl o nic lépe - byl-li na tom vůbec kdy lépe.

Jak se zdálo, nápad, že by mohli přemoci ty dva surovce, nebyl právě nejlepší.

Nebesa, pomyslel si Hunt, život je peklo, když ho člověk žije jako zbabělec a slaboch. Co by si o něm asi pomyslela Jean?

Ona by se na ty dva pravděpodobně skutečně vrhla, bez ohledu na to, zda vyhraje nebo ne. Ona už byla taková.

Tvrdohlavá. Plná sebedůvěry. Krásná.

A myslela si o něm, že je pitomec.

Byl rád, že ho teď nevidí. Odevzdaně svěřil hlavu.

"Jestli ta bouřka zastihne nás," prohlásil Cannon, "tak je chytne taky. Myslím, že bysme se měli vrátit zpátky do tábora, zatlouct poklapy a přečkat to v podpalubí. Můžeme je navštívit zejtra. Kromě toho stejně teď nemám na tu ženskou chuť, a až chuť dostanu, rád bych při tom měl dost světla, abych na ni viděl. Jsem hladovej a unavený, nanávidím déšť a mokro a vsadil bych se, že za chvíli bude obojího až až. A když jsem hladovej a mokrej, tak se mnou nic nejní."

"Ty mluvíš, jako když se chystáš na rande," ušklíbl se Wilson.

"No, ona trocha romantiky nikdy neuškodí," odpověděl klidně Cannon.

Hunt poslouchal jejich rozhovor a cítil, jak se mu začíná pěníť krev v žilách. Mluvili o Jean, jako kdyby to byl kus masa, který si jdou koupit. Prasata!

Wilson chvíli uvažoval a pak přikývl. "Dobrá, ale jak trefíme zpátky?"

Cannon se otočil a studoval okolní džungli. Temnota byla tak hustá, že nerozeznával vlastní ruce, ani když je zvedl skoro k očím. Vytáhl baterku a posvítíl si kolem. Moc mu to nepomohlo. Stromy a křoví, po stezce ani památky.

"Věděl jsem, že jdeme špatným směrem," zabručel.

"Houby jsi věděl," ušklíbl se Wilson.

"Jasně že jsem to věděl. Věděl jsem, že jdeme jiným směrem."

"Drž zobák," utrl se na něj Wilson. "Drž zobák a nech mě přemýšlet."

Dopadly první dešťové kapky. Oblohou proletěl blesk a na okamžik bylo všude vidět jako ve dne. Blesk udeřil do vysokého stromu a rozštípl ho až ke kořenům. V tom okamžiku Hunt, pobízený zuřivostí, která v něm vzplála, když vyslechl, jak se ti dva baví o Jean, chytil Smalla za ruku, postrčil ho směrem k džungli a vykřikl: "Utíkej!"

Pak sám vyrazil a Small se rozběhl za ním, zakopl, málem upadl, ale nakonec přece jen udržel rovnováhu a pádil za Hunt. Wilson zamával světlem a zachytil prchající dvojici, ale když sklonil baterku, aby mohl zaměřit, znovu je ztratil a vystřelil prakticky jen po paměti. Kulka natrhla Smallovi límec u košile, ale ten si to ani neuvědomil. Věděl jen, že proletěla někde velmi blízko. Zabzučela mu kolem hlavy jako vztekla vosa.

Small znovu zakopl, upadl a zjistil, že se kutálí ze svahu. Chtěl zavolat na Hunt, ale věděl, že to by hraničilo se sebevraždou. Takhle potmě měl jistou naději.

Vzduchem zasvištěly další dvě střely vypálené naslepo a pak se objevil kužel světla z baterky, který pátral v noční temnotě. Small se přitiskl k zemi a zůstal nehybně ležet.

Z dálky slyšel praskavé zvuky a věděl, že je to Hunt. Slyšel, jak funí a nadává, jak zachytává o větve a zakopává o kořeny. Kdyby Wilson a Cannon chtěli, mohli jít po zvuku nadávek.

Zatímco Small ležel s hlavou zaborenou do země a nosem plným pachy zetlelého listí, cítil, jak se mu něco plazí po nohou. Instinktivně odhadl, že je to nějaký velký had. Nejspíše krajta. Pravděpodobně nezalezla včas do úkrytu nebo byla právě na lovu, když začala bouře. Možná že měla břicho přečpané opičím masem, a proto se dokázala pohybovat jen pomalu.

Ale možná měla obluda takový hlad, že se vydala na lov bez ohledu na hustý déšť. Třeba je hloupý vědec přesně to, na co má pan škrť chuť. Jídlo s donáškou do domu.

Small se zahryzl do vlastní ruky, aby nezačal křičet. Napadlo ho, že kdyby prudce vykopl nohama vzhůru a překulil se opačným směrem, než se sunul had, mohl by se svést po svahu ještě o kousek níž a najít si jiný úkryt. Věděl, že by to neměl dělat - ne, když byli Wilson s Cannonem na doslech - ale váha toho strašlivého plazu, kterou cítil na nohou, to bylo víc, než dokázal snést.

Právě ve chvíli, kdy se chystal zvednout, zatančil mu těsně nad hlavou světelný paprsek. Small sklonil hlavu na stranu a opatrně se podíval nahoru. Za světlem se nejasně rýsoval stín. Wilson. Stál na okraji dolíku, do kterého se Small skulil, a svítil si po okolí.

Bože, ať se nedívá dolů, pomyslel si Small. Ať se nedívá dolů.

Světlo chvíli poskakovalo sem a tam. Small slyšel praskot nízkého porostu a pak Cannonův hlas: "Vidíš něco?"

Přitiskl obličej k zemi.

"Svit' pořádně," zavolal Wilson.

A už mě mají, pomyslel si Small. Viděli mě.

"Podívej," řekl Wilson.

"Jo, vidím," odpověděl Cannon. "Odpráskni ho!"

Small čekal na výstřel - myslel, že to bude to poslední, co v životě uslyší. Ale nebylo. Puška ostře práskla, Small sebou trhl a zůstal nehybně ležet. Jak ho, k čertu, mohl Wilson z takové blízkosti minout?

"To je největší krajta, jakou jsem v životě viděl," ozval se Cannonův hlas.

"To jo, ale dostal jsem ji."

"A co ti dva šašci?"

"Co by s nima mělo bejt?" otázal se Wilson.

"Jednoho z nich jsem naposled zaslechnul někde v těch místech, co jsi. Nemůže bejt daleko."

"Jo, to je možný, ale nezdá se, že by byl nějak zvlášť blízko. Třeba bysme ho našli rychle, ale třeba taky ne. Ještě by tady někdo z nás mohl přijít k úrazu, v tý tmě a s bouřkou na krku. Ona se o ně džungle postará, zvlášť dneska v noci. To nejdůležitější, co jsem chtěl, toho opičáka, jsem dostal."

"A my?" nadhodil Cannon. "Co budeme dělat my?"

"My teď najdeme tu stezku a vydáme se zpátky. To uděláme. Později si z toho jejich safari vezmeme, co budeme chtít."

"Jako tu holku, třeba," uchechtl se Cannon.

"Jo, třeba tu," přikývl Wilson. "Když ji tak hrozně chcete, můžete se o ni s Gromvičem podělit."

Small slyšel, jak se pomalu vzdalují. Začal znovu pravidelně dýchat. Minuli ho doslova o několik palců. Naštěstí uviděli plazícího se hada, a ten upoutal jejich pozornost.

Zázraky se dějí.

Small ještě chvíli čekal. Když začaly padat první husté, těžké kapky, vstal, vydal se dál do džungle a pokoušel se držet tím směrem, kudy před chvílí slyšel prchat Hunta.

Kapitola VIII.

Než zlé počasí udeřilo, nestačili Tarzan, Nkima a Jad-bal-ja dojít daleko. Bouře byla neuvěřitelně zuřivá - hustý déšť a vichřice. Dokonce ani pán džungle nedokázal cestovat za takového počasí. Věděl, že si musí i se svými společníky najít úkryt a v něm přečkat alespoň to nejhorší. Na druhé straně si byl jistý, že právě tak se bude muset zachovat i velký černoch a jeho společníci, a to je samozřejmě zdrží od pronásledování Hansona a Jean.

Najednou křoví zapraskalo, něco se v něm pohnulo a Tarzan se zcela podvědomě otočil a udeřil buvolí nohou ve směru zvuku. Zasáhl pohybující se tělo a srazil neznámého tvora zpět do houští.

Vrhl se za něj, přitiskl ho k zemi a z hrdla se mu vydralo zuřivé zavrčení. To už si uvědomil, že jeho nepřítelem je člověk, a proto odhodil buvolí kýtů a jeho mocné prsty našly mužovo hrdlo.

"Nezabíjejte mě," zasípal téměř nesrozumitelně Hunt, protože stisk Tarzanových prstů mu drtil krk.

Bylo příliš tma na to, aby Tarzan rozeznal tvář muže, jehož hlas neznal.

"Kdo jste?" Pán džungle poněkud povolil svůj stisk.

"Vyrazil jste mi dech," odpověděl Hunt. "Moje žebra... to bolí."

"Kdo jste?" opakoval Tarzan svou otázku a z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že Hunt udělá lépe, když odpoví bez otálení.

"Hunt. A vy jste ten, co mu říkají divý muž."

Tarzan zabručel, protože si uvědomil, koho má před sebou. "Takže vy jste jeden z těch, co mě přivazovali ke stromu. Vy a ten mladý černoch."

"Small," doplnil Hunt. "Jenže my s tím neměli nic společného. My to nechtěli."

"Já vím," přikývl Tarzan. "Vy se máte setkat s Hansonem a Jean, že? Vyprávěli mi o vás."

"Ano, to je pravda. Já a Small. Poslyšte, já opravdu nemám nic společného s tím, co se stalo na té planině. Já jsem nechtěl, aby se to stalo."

"To už jste říkal."

"Já jenom prostě nevěděl, co mám dělat. A i kdybych věděl, nevím, jestli bych se to odvážil udělat. Podle toho, co si mezi sebou Wilson a ti druzí dva povídali, bylo jasné, že už se s vámi setkali předtím. A taky s Hansonem a Jean. Panebože! Měli namířeno za nimi - aby Hansonovi ukradli zásoby. Chtěli je všechny postřílet a vzít si Jean."

"Já vím," přitakal Tarzan. "Ale pochybuji, že se v tomhle počasí dostanou daleko. Musíme si najít nějaký úkryt. A rychle."

"Musíme pomoci Jean. A Smallovi. My jsme se se Smallem na začátku bouře rozdělili. Nevím ani, jestli je vůbec naživu. Wilson s Cannonem se nás pokoušeli zabít."

"Nejdříve musíme najít úkryt. Když zahyneme, už nikomu nepomůžeme."

"Je tma a prší," trval Hunt tvrdohlavě na svém, "ale to není důvod, proč bychom neměli hledat Jean."

"Najednou jste plný odvahy."

"Jenom trochu."

"To není obyčejný déšť," vysvětloval Tarzan. "Myslím, že to bude zlé. Brzy přijde ošklivá bouře. Tornádo. Nikdo nedokáže vzdorovat Ushovi, když zešílí."

"O kom jste to mluvil?"

"O Ushovi."

"Kdo je to?"

"Víte," řekl Tarzan tónem, jakým se mluví s velmi hloupými lidmi.

"Tady v Africe jsou taky tornáda?" podivil se Hunt. "Já myslel, že řadí jen v Texasu."

"Překvapení, co?"

Tarzan našel buvolí kýtů, chytil Hunta za rameno a zvedl ho na nohy. "Teď se mě budete muset držet, jinak se ztratíte."

"Jak jste se osvobodil?" zajímal se Hunt. "Myslel jsem, že už je dávno po vás. Že jste udušený tím strašlivým koženým řemenem."

"Jak, to není důležité. Důležité je, že jsem se osvobodil." Tarzan se otočil do tmy. "Jad-bal-jo!"

Lev mu odpověděl dlouhým řevem.

"Můj bože, tam je nějaké zvíře," vyděsil se Hunt. Napjal zrak a podařilo se mu v temnotě zahlédnout obrovský obrys lva.

"Nebojte se," uklidňoval ho Tarzan. "Vrhl by se na vás, jedině kdybych mu to nařídil. A jestli budete pořád tak moc mluvit, mohlo by se to klidně stát."

"Kdybych se nebál otevřít pusku, tak bych křičel maminko," zašeptal Hunt a pečlivě si spočítal žebra, zda některé z nich není zlomené. S úlevou shledal, že nikoliv.

Tarzan se obrátil ke lvovi řečí džungle. "Znáš nějaké místo?"

Lev tiše zavrčel a dal se do klusu. Tarzan, s nozdrami rozšířenými, aby neztratil Jad-bal-jův pach, a se sluchem napjatým, aby mu neunikl sebemenší pohyb velké šelmy, se otočil k Huntovi. "Položte mi ruku na rameno a držte se mě."

Hunt poslechl. Nkima, který se ukrýval na blízkém stromě, slezl na nejnižší větev a se štěbetáním seskočil Tarzanovi na druhé rameno.

"Mlč, malý opičáku," zavrčel na něj Tarzan jazykem velkých opů.

Nkima umkl. Hunt se nevěřicně zeptal: "Vy mluvíte se lvy a opicemi?"

"Jistě," přikývl Tarzan, "musím s nimi mluvit, protože neumějí číst."

Tarzan se dal do klusu a neustále věřil pach velké šelmy. Hunt se jeho ramene držel jako klišť. Vládce džungle i v noční temnotě běžel jistě a rychle, ale Hunt si brzy uvědomil, že se opí muž zřejmě s ohledem na něj, Hunta, pohybuje mnohem pomaleji, než je zvyklý. I tak bylo velmi obtížné držet s ním krok. Jak se zdálo, nevěděl ten podivný člověk, co je únava, a nezdálo se, že by v temnotě viděl hůř než za světla.

"My jdeme za tím lvem?" zeptal se po chvíli Hunt.

"Mlčte," odbyl ho Tarzan, "potřebuji slyšet."

Hunt napjal sluch. Jediné, co slyšel on, byl nepřetržitý hukot větru a šum deště. A divý muž měl nejspíš pravdu. Déšť neustále houstl a padal stále prudčeji. Když ho některá z kapek zasáhla do holé části těla, byl už její úder skoro bolestivý.

"Musíme jít rychleji," oznámil mu Tarzan.

"Nedokážu s vámi držet krok," přiznal Hunt.

Tarzan se náhle v běhu zastavil tak prudce, že mu překvapený Nkima spadl z ramene. Pak udeřil Hunta do brady, a než se mladík sesul k zemi, zachytil ho, přehodil si bezvládné tělo přes mohutné ramě a dal se opět do běhu. Za ním se hnál nevrlý Nkima a trpce si stěžoval, že přišel o své pohodlné sedátko.

Pak, jako kdyby někdo zavřel kohoutek, déšť přestal. Vítr utichl. Nastalo mrtvolné ticho. Nkima, který běžícího Tarzana konečně dohonil, se mu bleskově vyšvihl na volné rameno. Už neštěbetal ani neposkakoval sem a tam. Jednou tlapkou pevně objal Tarzanův krk a druhou si zakryl oči.

Nakonec bylo ticho přerušeno jakýmsi vzdáleným zasténáním. Stromy se ohnuly, jako by je stlačila neviditelná obří ruka. A pak se doslova ve vteřině rozpoutalo peklo. Všude po obloze se křížovaly blesky, rachotily a duněly hromy a vítr skučel jako raněná šelma. Ze stromů se lámaly silné větve jako třísky a poletovaly vzduchem jako stěbla, narážely do kmenů nebo se s tupými údery zabodávaly do země. Stromy se vyvracely i s kořeny a vítr si s nimi pohazoval jako s rákosovými stvoly.

O chvíli později se začala zem svažovat, byla zvlhčená a kamenitá a stromy menší a pokřivenější. Tarzan sledoval Jad-bal-jův pach, až dorazil ke kamenitému, křovisky porostlému pahorku. Na jeho vrcholku bylo vidět skalní hřeben, u jehož paty vyčnívala z úbočí kopce velká tabule křemene a pod ní se černal vchod do jeskyně.

Tarzan stáhl Hunta z ramene a položil ho na zem. Mokrá a prokřehlá Nkima se tiskl k Tarzanovu krku, i když si opí muž klekl a nahlédl dovnitř. Z jeskyně se šířil silný pach Jad-bal-ji a Tarzan věděl, že odtud nehrozí žádné nebezpečí, jinak by slyšeli zvuky bojujícího lva. Zavrčel do otvoru a zevnitř se ozvala Jad-bal-jova odpověď.

Tarzan nejprve hodil do jeskyně špinavou buvolí kýtu, pak uchopil Hunta za opasek kalhot a vtáhl ho dovnitř.

Jeskyně byla rozlehlá a její stěny zelenavě světlkovaly. Jejím středem protékal úzký potok a Tarzan viděl ušlapanou stezku, která vedla podél vody kamsi do hloubi sluje. Potok se točil okolo několika velmi zvláštních kamenných skupin, které byly tvořeny něčím, co vypadalo jako směsice černého skla a světlých oblázků. Zdálo se, že voda během věků vyplavovala vápenec, a tak uvolnila některá menší nerostná ložiska, která se erozí postupně propadala níž a níž. Tarzan byl přesvědčen, že to, co vypadá jako černé sklo, je pravděpodobně obsidián, do nějž napadaly úlomky křemene. A to všechno bylo pokryto jakýmsi fosforeskujícím materiálem, zřejmě krystaly vápníku. S něčím podobným se Tarzan v Africe ještě nesetkal, a on už na tomhle tajemném kontinentu viděl ledacos.

Jad-bal-ja ležel u stěny jeskyně hned vedle buvolí kýty, kterou pozoroval s hladovou soustředěností.

"Nech to být," řekl Tarzan. Lev zklamaně zavrčel, zvedl se a poodešel od masa na druhou stranu sluje. Nkima jednou zavřeštěl, ale pak zmlkl a ještě těsněji se přitiskl k Tarzanovu krku. Venku déšť bušil do pralesa, jako kdyby se sami bohové rozhodli zbičovat zem devítiocasou kočkou.

Hunt zasténal a převálil se na bok. Pomalu se posadil a ohmatal si bradu. "Vy jste mě udeřil," řekl.

"Jestli si chcete stěžovat, klidně to zopakujte."

"Ne. Nestěžuju si. Ale proč?"

"Moc jste mluvil."

"Kde to jsme?"

"V jeskyni. Je to staré lví doupě. Myslel jsem si, že Jad-bal-ja bude nějaké takové místo znát."

Hunt si všiml lva a znervózněl. "Jste si jistý, že nám ten lev neublíží?"

"Nejspíš ne."

"To není odpověď, kterou jsem chtěl slyšet."

"Život je plný zklamání, můj mladý příteli. Zůstaňte nějaký čas v džungli a zažijete jich ještě mnohem víc. Věci jsou takové, jaké jsou."

"Človče," vydechl Hunt, "slyšíte ten vítr? Ushu? To je šílené... Poslyšte, je mi zima. Nikdy bych tomu nevěřil. Jsem v rovníkové Africe, a je mi zima."

"Jak jsem řekl, zbytečně moc mluvíte. Zůstaňte, kde jste, Jad-bal-ja vás ochrání."

"Ten lev?"

"Ano."

"A jste si jist, že si nebude myslet, že mu tady necháváte teplou večer? Co kdyby vám špatně rozuměl? Vy odejdete a on si řekne: Prima, ten chlápek je můj. Neměl bych jít raději s vámi? Nebo co kdybyste si s sebou vzal jeho a mě tady nechal s tou opičkou?"

Tarzan neodpověděl. Prohodil ke lvovi několik slov v řeči džungle, vzal buvolí kýtu a s neobvykle mlčenlivým Nkimou, který se mu choulil na rameni, se vydal po stezce podél potoka.

Hunt seděl na svém místě a sledoval Jad-bal-ju. Jad-bal-ja si položil hlavu mezi přední tlapy a díval se na Hunta. Ten

viděl, jak se lvovi lesknou oči. Možná hladem, pomyslel si.

"Jen klid, kočička," řekl nejistě.

Jad-bal-ja na Huntu zíral dál a nespouštěl z něj oči. Mladík se rozhodl, že se nebude na lva dívat. Prohlédl si stěny jeskyně a podivné skalní útvary a vzpomněl si na Smalla. Cítil jistou vinu, že se dal tak rychle na útěk a nechal ho za sebou, ale neudělal to schválně. Dal se prostě do běhu - neměl v úmyslu Smalla opustit. Teď doufal, že ho ty dvě gorily, Wilson s Cannonem, nechytily. Slyšel výstřely, ale neustále se přesvědčoval, že stejně jako střely vyslané za ním, i tyhle minuly cíl.

Na druhé straně, jestli Smalla nezasáhl ty výstřely, mohla ho zahubit bouře. Ten divoký muž měl pravdu. Bylo dobře, že se dali před vichřicí na útěk a našli včas úkryt. Hunt si přetřel bradu v místě, kam ho Tarzan uhodil. Tu ránu si zasloužil, protože v tom okamžiku už už propadal panice. Kromě toho by podivnému cizinci stěží stačil.

Kdo vlastně je tenhle divoch? Podle všeho se vyznal v džungli stejně dobře jako zvířata a dokázal s nimi dokonce mluvit. Je to vůbec možné? Zdálo se, že ano.

Hunt se pohledem vrátil k Jad-bal-jovi. Doufal, že jestli divý muž skutečně dokáže rozmlouvat se zvířaty, že má mezi nimi jeho slovo váhu. Co kdyby se lev rozhodl neposlechnout a Hunt přece jen sežral?

Nebesa, zarazil se Hunt. Takhle neuvažuj. Na takové věci vůbec nemysli.

Najednou si uvědomil, jak strašlivě je vyčerpaný. Natáhl se na zem tak daleko od lva, jak to jen šlo, a zatímco venku skučela bouře a v jeskyni se ozýval tichý dech odpočívající šelmy, Hunt tvrdě usnul.

Kapitola IX.

Tarzan nedošel příliš daleko za podivné skalní útvary vymodelované vodou, když se najednou ocitl v obrovské světélkující jeskyni. Od stropu visely téměř průhledné stalaktity z jiskřícího vápence. Dno mírně klesalo a Tarzan uviděl, že po obou stranách jsou kolem kamenných stěn od země ke stropu úhledně narovnané hromady lidských lebek. Vypadalo to, jako by z nich stěny jeskyně byly vystavěny. Lebky, stejně jako klenba, nazelenale světélkovaly a tu a tam na nich byly vidět rudohnědé skvrny a čáry malované uhlem nebo sazemí.

Jak se Tarzan přibližoval a světélkování sílilo, všiml si, že skvrny na lebkách jsou vlastně pravidelné obrazce, a zblízka poznal, že jsou to všechno stejné hůlkové kresby představující jakýsi podivný hmyz. Snad kudlanku nábožnou. Na každé lebce byl hmyz vyobrazen v jiné pozici. Kresby samy, stejně jako systém, jakým byly rozmístěny, připadaly Tarzanovi velmi povědomé, ale v tomto okamžiku nedokázal přesně říci proč. Všechny lebky měly v horní části klenby pravidelný otvor. Vypadalo to, jako kdyby tam kosti proniklo něco ostrého a nepříliš silného.

Za lebkami byly ve stejně pečlivě narovnaných vrstvách uloženy dlouhé kosti nohou a rukou a ještě dál žebra. Tarzan se jedné z kostí dotkl a zjistil, že je prosycená vápníkem a prakticky zkamenělá. Opodál pak našel hromady nádob z pálené hlíny a úlomky pazourku.

Stežka se vinula dál do hloubi jeskyně, a jak Tarzan viděl, ještě kus ji lemovaly stěny z lidských pozůstatků. O něco dál opí muž objevil mezi kostmi hromadu zbraní. Hroty oštěpů, nože. Sehnul se, aby je prozkoumal zblízka, a byl překvapen, když zjistil, že nože nejsou vyrobeny ze štipaného pazourku. Byly bronzové. Čepele byly velké a těžké, tvarované skoro jako tesáky bowie. Dřevo, nebo možná kost, které kdysi tvořily stěnenky rukojetí, už dávno zteřely. Tarzan dva z nich zvedl, pohlídl nervózního Nkimu po hlavě a vydal se zpět k Huntovi a Jad-bal-jovi.

Zjistil, že Hunt tvrdě usnul. Pán džungle se sehnul nad potokem, opláchl si tvář a smyl zaschlou krev z krku a hrudníku. Pak si lehl, opřel se o bok velkého lva a přitiskl Nkimu do náručí. Navzdory všemu, co se stalo, byl šťastný, že je zpět v džungli. Tady byl každý okamžik života nabit vzrušením a nebezpečím. To mu dodávalo pocit, že žije. I civilizace měla své výhody, ale záhy omrzela a stala se nudnou.

Věděl, že čas bohužel všechno mění. Zanedlouho neprostupné džungle zmizí. Budou pohlceny lidskými termity, kteří neustále pátrají po nových zdrojích dřeva. Přejde průmysl. Už teď se pomalu objevují cesty i v těch nejvzdálenějších koutech džungle. Brzy zmizí všechna dobrodružství. Nebude než se vrátit do Pellucidaru. Do ztraceného světa v nitru Země. Pellucidar, obklopující slunce nehybně ustrnulé v nadhlavníku, přicházel do kontaktu s vnějším světem jen zcela výjimečně, a proto tam ke změnám docházelo nesmírně pomalu. Byl to svět, který Tarzan znal a kterému rozuměl.

Věděl, že tam nakonec s Jane, svou ženou, odejde. A možná tam zůstanou navždy.

Tarzan se rozhodl, že se vyspí, aby nabral síl. Instinkty mu říkaly, že je bude brzy potřebovat. Než usnul, vzpomněl si na Hansona a Jean, ale s odevzdaností realisty si vzápětí pomyslel, že teď pro ně může udělat jen to, že bude odpočívat, strážat síly a čekat. Zdálo se mu o nedávném utkání se lvem, s Wilsonovými muži a buvolem. Nikdy nevyhnutně život tak jako právě v oněch okamžicích.

Zatímco Tarzan a Hunt spali v jeskyni, odehrávaly se jinde malé tragédie. Small se ukryl pod spleť vyvrácených stromů, které vítr smetl na jednu hromadu a propletl tak, že pod nimi vznikl jakýsi přístřešek. Našel tu skrýš náhodou. Přesněji řečeno, viděl, jak její část vznikla. Vítr srazil jeden ze stromů přímo před něj a zlomená větev mu roztrhla tvář. Kmen v pádu vyvrátil další strom, jejich haluze se navzájem proplety a vytvořily husté bludiště. Small se přikrčil, a když pod ně nahlédl, našel místo, kam mohl zalézt.

Nepodařilo se mu sice uniknout ani větru, ani dešti, ale bylo mu tam mnohem lépe než venku. Skrčil se ve své malé umělé jeskyni a naslouchal hukotu deště a nárazům vichřice. Déšť pronikal mezi propletenými větvemi, dopadal mu na kůži, promáčel šaty a studil. Poryvy větru jím otřásaly. Obával se, aby tohohle místa nechtělo jako úkrytu před bouří využít nějaké divoké zvíře. Kdysi kdesi četl, že během přírodních katastrof se někdy stává, že divoká zvířata, šelmy i býložravci, sdílejí společně stejný úkryt a dodržují v něm na základě jakési nevyřčené (nezavřené?) dohody příměří. Nevšimají si jedno druhého, dokud nebezpečí nepomině, ale to platí jen po dobu ohrožení. Vypadalo to jako výmysl, ale v této chvíli si Small uvědomil, že je to výmysl, kterému by chtěl upřímně věřit, a upjal se k té myšlence ze všech sil. Ale i kdyby to byla pravda, naskýtala se ještě jedna otázka. Kdy takové příměří končí? Existuje nějaký čas na

rozchodnou? Například deset minut po ukončení bouře - a dost?

Pět minut?

Dvě?

Nebo ve chvíli, kdy se uklidní vítr, už musí být všichni pryč?

Small se rozhodl, že bude lepší, když se podobnými úvahami nebude trápit. Natáhl se ve svém zeleném úkrytu na vlhkou zem a snažil se usnout.

Zatím vichřice vyla temnotou jako zuřivý démon.

Když bouře zaútočila, pokoušeli se právě Wilson s Cannonem najít stezku, po které by se dostali zpět do svého tábora, a to se jim - spíše náhodou - podařilo. Kus cesty zápasili s vichřicí a deštěm, který se hnál téměř vodorovně, ale bouře vzápětí zesílila natolik, že se silné stromy začaly vyvracet a praskat jako zápalky. Jedna ze štěpin trefila Cannona do paže a bylo to skoro totéž, jako kdyby ho zasáhla kulka z pistole velké ráže. Jediný rozdíl byl v tom, že když mu proletěla košili na jedné straně, bicepsem a košili na druhé straně, pokračovala v cestě.

Wilson s Cannonem našli malou prohlubeň za silným vyvráceným kmenem, přitiskli se do vrstvy bahna a zetlelého listí a poslouchali, jak nad nimi řve a zuří bouře. Pak se spustil prudký déšť, obrovské kapky dopadaly takovou silou, že se jim v kůži dělaly dolíky. Prohlubeň, kde leželi, se začala naplňovat vodou a dokonale je promáčela. Chytili se jeden druhého a třásli se zimou.

"To bude po čertech dlouhá noc," zakřičel Wilson Cannonovi do ucha.

"Jo, a já nemám ani hlt whisky," stěžoval si Cannon.

Rozepnul si košili, stáhl ji z ramene a prohlížel si své zranění. Pak nabral hrst bláta a napůl zetlelého listí, přitiskl chladivou směs na ránu a košili si zase zapnul. Nakonec se ušklíbl na Wilsona. "Hele," řekl, "myslím, že bych mohl mít v té ruce pár třísek. Nechceš mi je vytáhnout?"

"Běž k čertu," odsekl Wilson.

Jakmile udeřila vichřice, Gromvič, který zůstal ve Smallově a Huntově táboře, zpanikařil. Než se stačil vzpamatovat, polovina nosičů zmizela v džungli. Gromvič se za některými z nich rozběhl s holí, ale černoši byli příliš vyděšení z přicházející bouře, než aby se báli bití.

Když se v panice rozběhli k džungli další dva, odhodil Gromvič hůl a chopil se pušky. Jednoho z uprchlíků střelil do zad, a ten okamžitě zemřel. Než stačil zamířit na druhého, strašlivý poryv větru zadusil táborový oheň a zbývající uhlíky vzápětí spláchl déšť.

Gromvič zůstal stát v naprosté temnotě, zatímco zbylí nosiči se rozlétili na všechny strany jako semena z přezrálého granátového jablka. Vystřelil po nich naslepo několik ran, ale pak se snesla bouře a zalehla tábor jako démon. Gromvič, hloupý a náhle vyděšený, se okamžitě ukryl do Huntova a Smallova stanu. Bouře uchopila stan, kolíky vyrvala ze země jako špendlíky, zvedla plátno do vzduchu, vysoko až nad koruny stromů, a nechala Gromviče dřepět na holé zemi. Pak mu naservírovala táborový stůl, což pro něj bylo poněkud velké sousto, takže přišel zhruba o polovinu zubů. Nakonec se objevil rotující vzdušný kužel, zvedl Gromviče a spolu s dešťovou vodou, troskami tábora, kusy větví a dvěma pomalejšími nosiči ho utrhl od země. Vichřice svou kořist prohnala hustým porostem tak tvrdě a rychle, že lidé vypadali, jako kdyby prošli mlýnkem na maso.

Od okamžiku, kdy se bouře snesla na tábor, do chvíle, kdy z Gromviče a obou nosičů zbyly jen vlhké, krvavé dekorace stromů, to trvalo necelých třicet vteřin.

Zatím v Hansonově ležení těsně před začátkem bouře Jean vyjadřovala své obavy o Tarzana. Vydal se na lov a nevrátil se. Lidé se najedli z táborových zásob, které tvořil zvláštní chléb podobný lodním sucharům a sušené maso. Mezitím nebe ztmavlo a hvězdy a měsíc zmizely za nízko letícími mračky.

Hanson, Jean a jejich askarí Billy stáli před hlavním stanem a pozorovali oblohu. Petrolejová lampa, visící ze stanového kůlu, se rozblíkala ve větru a zdálo se, že každou chvíli zhasne.

"To se mi vůbec nelíbí," prohlásil Hanson. "Myslím, že bychom měli pořádně upevnit stany, zatlouci kolíky a zkontrolovat všechny výztuže."

"Prosím bwana o prominutí," ozval se Billy, "ale my by měli udělat víc než zatlouct kolíky a přitáhnout uzly. Žene se na nás vítr-bič."

"Vít-bič?" podivila se Jean.

"Tady vás obtočí, zvedne a shodí třeba v Kongo. Nebo nad velká poušť, Sahara. Hodí vás do velká voda. Vrhne se na vás rychleji než lev na myš."

"Ty myslíš tornádo?" ujistoval se Hanson.

"Říkejte, jak chcete, bwana," pravil Billy. "Ale musíte vědět tahle věc. Spousta větru. Spousta deště. Rozseká vás na kusy. Zkrouťí vás jako provaz a uváže vás na uzel. Háže věci, stromy, balvany, to všechno vítr-bič dělá. Dokáže prorazit třískou strom. Sloni i nosorožci třesou hrůzou. A ani Billy teď necítí zrovna nejlíp."

"Ubohý Tarzan," řekla Jean.

"Není na tom víc hůř než my," uklidňoval ji Billy. "Spíš líp, protože on jistě věděl dřív než my, že blíží vítr. Jistě najde úkryt. Je to muž pralesa, on se vyzná. Žije v džungli, je součástí džungle."

"A stany nás neochrání?" zeptala se Jean.

"Stany?" podíval se na ni Billy. "To vy asi děláte legraci, slečinko. Kdyby vy zůstali ve stanech, vítr by vás do nich zabalil jako párek do slaná palačinka a nakrmil bouřku."

"To je špatné," řekla Jean.

"Rozhodně ne dobré," souhlasil Billy. "Velmi špatné pro všechny, možná ještě horší."

Vítr nabíral na rychlosti a hučel stále silněji. Svítlna zhasla. Vzduch houstl vlhkostí.

"Nějaké návrhy?" zeptal se Hanson a znovu zapálil lampu.

"Zahnout kramle," odpověděl Billy.

"To je nějaké africké úsloví?" otázal se Hanson.

"Ne, z Amerika. Kdysi mi řekl jeden Američan na safari. Chtěl lovit lev. A pak se objevil lev. Lovec střelil, ale lev nevšiml. Lovec, on odhodil pušku a zařval: „Musíme zahnout kramle, a fofrem!" a dal se na útěk. Billy byl rychlý, zahýbal moc dobře, vážně. Lovec tak dobrý nebyl. Lev ho sežral. Tedy větší kus z něj sežral. A já teď říkám zahnout kramle, než sem dostane vítr-lev a sežere nás. My teď musíme co nejrychleji strhnout stany, přetáhnout přes zásoby a pořádně a důkladně přikolíkovat k zemi. A pak my budeme prchat jako hyena, když za zadkem pralesní požár."

"Jenom prchat?" zeptala se Jean.

Lampa zhasla.

"Poběžíme támhle," vysvětloval Billy a opatrně znovu zapálil lucernu. "Tím směrem země klesá. Musíme být níž, než proletí bouře, to naše jediná naděje."

Lucerna opět zhasla. Billy si odepjal od pasu baterku a rozsvítil ji. "Je právě tak čas," řekl. "Jestli tady budeme ještě několik minut mluvit, tak líp, když všechno necháme, jak je, a dáme na útěk rovnou. A kdyby my mluvili ještě potom, pak lepší dát rovnou poslední sbohem. Už pozdě i na zahnout kramle."

"Dobrá, Billy," přikývl Hanson. "Dej příkaz, až bude třeba vyrazit. A teď do práce!"

Hanson s Jean se pustili do bourání stanu, ale jak pracovali, nebe rychle tmavlo a ke konci už na práci sotva viděli. Právě zatloukli do země poslední z upevňovacích kolíků, když přiběhl Billy, kterého poznali podle poskakující baterky.

"Vezměte svítilny a jdeme. Na žádné z těchtohle věcí nezáleží, když my mrtví a nemůžeme je použít."

"Dobrá," přikývl Hanson a odepjal od pasu baterku. "Takže, jak říkal ten nešťastný lovec, zahněme kramle!"

Kapitola X.

Hansonovo safari se dalo na útěk. Všichni běželi za Billym, jehož svítlna vrhala roztřesený kužel světla dopředu, ale kromě oné mihotavé záře nebylo vidět téměř nic. Hanson jen v duchu doufal, že Billy ví, kam běží. Za nimi se hnali nosiči, kteří nesli jen ty nejnnutnější zásoby a vybavení.

Billyho světlo začalo rychle klesat a za ním se po svahu spouštělo celé safari. Zem se svažovala dosti příkře. Hanson zakopl a upadl, ale vzápětí k němu přiskočila Jean, chytila ho za ruku a pomohla mu na nohy. A znovu se dali do běhu, stále dolů svahem.

Bouře jim řvala za zády, a když jim zahučela přímo nad hlavou, Billy zaječel: "K zemi!" Tentýž příkaz opakoval v jazyce nosičů.

Hanson a všichni ostatní padli obličejem do bláta, kolem zuřil vítr a do zad jim bušily obrovské dešťové kapky.

Profesor doslova cítil, jak se ho vítr pokouší nasát, zvednout ze země a odnést. Přehodil jednu nohu přes Jean, aby ji zatížil, položil jí ruku na hlavu a přitiskl ji co nejtěsněji k zemi. Sám zabořil tvář do mokré hlíny a modlil se.

Bouře jimi lomcovala, snažila se je utrhnout od země, a jak se zdálo, trvala celou věčnost, ale nakonec pomalu odešla - přesněji řečeno, to nejhorší pomalu pominulo. Za ní se hnál hustý tropický déšť podobný vodní stěně.

Nakonec se Hanson a jeho společníci zvedli na nohy, otřeli si tváře, vyplivali bláto a zjišťovali ve svitu baterek následky. Dva z nosičů zmizeli. Byli to ti poslední ve skupině. Ve chvíli, kdy se přihnala bouře, byli pravděpodobně ještě na vrcholku svahu a tornádo je odneslo.

Déšť do nich bušil a vyčerpával je i na zpáteční cestě do tábora. V záři svítilen zjistili, že kužel tornáda v džungli vyvrátil třicet stop široký průsek, který se táhl do nedohledna. Stromy byly zuráženy tak nízko u země, že to vypadalo, jako by tady pracovala obrovská skupina dřevorubců.

Když došli zpět do ležení, byl vítr stále ještě velmi silný, a proto se po krátké poradě rozhodli nechat stanové celtý stále ještě pevně přikolíkované k zemi a uvolnit plátna jen natolik, aby pod ně mohli vlézt a unikli tak prudkému dešti, který krajinu bičoval. Hanson a Jean zalezli pod svůj stan, uložili se tam na zem, jak nejlépe to šlo, a pokoušeli se usnout.

Zdálo se, že noc nikdy neskončí, že se změníla v nekonečné utrpení a hrůzu. Hanson s Jean se choulili v nepohodlí a nejistotě pod svým složeným stanem. Hanson myslel na dva ztracené nosiče, které vzala bouře a odnesla kdoví kam. Uvědomil si, že je vlastně ani neznal jmény. Pak ho napadlo i to, že nebýt jeho tvrdohlavé touhy najít ono ztracené město, byli by ti muži pravděpodobně ještě naživu. Dělal si starosti také o Tarzana, i když v menší míře než o ostatní. Jestli existoval někdo, kdo se o sebe dokázal postarat, pak to byl Tarzan.

Hodinu před svítáním bouře utichla stejně náhle, jako začala. Mračna zmizela a měsíc se rozzářil jako rybí oko. Hanson pomalu vylezl zpod stanového plátna a Jean ho následovala.

Když se dívka postavila, zapotácěla se. "Nohy mám celé dřevěné."

"Rozhýbej se," pobídl ji Hanson. "Musíš si obnovit krevní oběh. Pak znovu postavíme stan a najdeme si suché šaty."

Jean chvíli podupávala střídavě levou a pravou nohou, pak udělala několik dřepů. "Au, to bolí. Pomáhá to, ale bolí."

"Můj bože!" zvolal Hanson. "Podívej se na měsíc!"

Měsíc byl v úplňku a zářil čistým a jasným nazlátlým svitem. Byl jasně vidět, protože stál nad místem, kde bouře vykácela v pralese průsek, a stromy, které by ho jinak zčásti zakrývaly, byly ty tam.

"Něco tak krásného po té strašlivé bouři!" ozvala se nadšeně Jean.

"Budeme to považovat za dobré znamení," rozhodl její otec. "Toho špatného už bylo víc než dost, teď potřebujeme něco příjemného."

Hanson si protáhl nohy a zavolal na Billyho. Ten vylezl z úkrytu pod dalším stanem a přistoupil k němu.

"To byl strašlivý vítr-bič, bwana," poznamenal.

"To bych řekl," přikývl Hanson. "Co se týče těch dvou ztracených mužů, jejich rodinám poskytnu samozřejmě nějakou

náhradu."

"To je dobře, bwana, ale oni vědí, na jakou práci se dají najímat. Vědí, že to nebezpečné. Není vaše vina."

"Řekni mužům, ať znovu postaví stany. Trochu se usušíme."

"Dobrá, bwana, ale já bych říkal, že bysme měli vyrazit hned."

"Nebudeme čekat na Tarzana?" ptala se Jean.

"Já myslím, že on nás snadno najde," zavrtěl hlavou Billy. "Já raději, abysme vyrazili. Nevím co, ale něco mi tady nelíbí. Jsem moc nespívám."

"A proč jsi nespíváš?" zajímala se Jean.

"Mám dojem, že ti zlí muži mohou vrátit," odpověděl Billy.

"Já myslím, že se o ně Tarzan postará," potřásl Hanson hlavou. "Jestli se ti lumpové skutečně pustili směrem k pobřeží, jak jim Tarzan přikázal, tak už je v životě neuvidíme."

"Jestli a kdyby," ohrnul Billy ret. "Já taky řeknu nějaká jestli a kdyby. Kdyby je Tarzan kuchal a jejich střeva hodil lvům, tak ono bylo po starosti. Já myslím, že Tarzan z džungle pryč příliš dlouho. Když na vás útočí lev, tak ho neplesknete po zadku. Buď ho zabijete, nebo od něj snažíte dostat co nejdál. Já říkám, my pokusme dostat co nejdál."

"No dobře, ale beze zbraní pro nás ti muži nepředstavují vůbec žádné nebezpečí," namítla Jean.

"Zbraně nezbraně," zavrtěl Billy hlavou, "špatný člověk špatný člověk. Nechci být blízko, když on rozhodne mě ukázat, jak umí být zlý. Nemusí mít zbraň, aby vás zastřelil, stačí špičatá hůl, aby vám vypíchnul oko. Špatný je špatný."

"Dobrá," přikývl Hanson. "Najíme se, sbalíme, a jak se trochu rozední, vyrazíme."

"Díky, bwana," usmál se Billy.

"Tati," ozvala se Jean, "nemůžeme přece jen tak odejít a nestarat se o to, co se stalo s Tarzanem"

"Billy tvrdí, že nás Tarzan snadno dohoní," odpověděl Hanson.

"Dohoní nás, pokud už nás on dávno nepředběhl," přitakal Billy. "Pro něj to docela jednoduché."

Hanson chvíli přemýšlel a pak řekl: "Billy má pravdu, skutečně musíme vyrazit. Docházejí nám zásoby a nebylo by špatné poohlédnout se po nějaké zvěři. Mám už po krk sucharů a sušeného masa. Přijel jsem do Afriky, abych tady našel ztracené město, a to mám taky v úmyslu udělat. Tarzan se o sebe jistě dokáže postarat."

"Mně se to, tati, nelíbí."

"To bude v pořádku, holčičko, uvidíš."

"Dělat si starost o Tarzana zbytečně," vmísil se do jejich rozhovoru Billy. "Raději dělejme starost sami o nás. Máme jich až nad svou hlavu."

"Svolej muže, Billy," přikývl Hanson. "Vyrazíme."

Než byla přichystána snídaně, převlékli se Jean a Hanson do suchých šatů. Z okolního porostu stoupala pára, ptáci zpívali a opičky štěbetaly. Svět byl zase v pořádku. Když bylo všechno zabaleno, dal Hanson pokyn Billymu, ten zavolal na nosiče a výprava se dala na pochod. Stezka, po které kráčeli, byla pohodlná, protože bouře vykácela pralesem široký průsek.

Když byli chvíli na cestě, přidružil se Billy k Hansonovi a Jean. "Cítím mnohem líp, když my se dali na cestu. Skoro pokaždé, když jsme se zastavili, přihodilo něco zlého. Kdyby tady byl Tarzan, já malý starosti. On by vytloukl špatné úmysly z hlavy i hrochovi, kdyby třeba. Ale bez něj lepší, když my na pochodu."

"To je v pořádku, Billy," souhlasil Hanson. "Mě jsi přesvědčil."

"A vás, slečno?" obrátil se Billy k Jean.

"Mně se to nelíbí," zavrtěla hlavou dívka, "ale jak vidíš, jdu s vámi... Tati, pořád musím myslet na Tarzana a ty opice. Myslíš, že ho opravdu mohly vychovat?"

"Domníváš se, že je lhář?" nadhodil Hanson.

"Ne, to ne, ale je to naprosto neuvěřitelné."

"Tak za prvé," začal Hanson, "nejdou to skutečné opice. To je jen takový název, abychom je měli kam zařadit. Podobají se člověku mnohem víc než gorila. Nemají daleko do australopitheka. Předpokládám, že mají jakýsi hrubý dorozumivací jazyk. Kdyby ho neměly, nebyl by se Tarzan nikdy naučil mluvit. Jestliže se lidský jedinec v mládí nenaučí mluvit do určitého věku, nenaučí se to pak už nikdy."

"To všechno vím," odpověděla Jean. "A ty zase víš, že jsem to studovala. Ale je hrozně těžké něco takového připustit."

"Víš, co si myslím já?" nadhodil Hanson s úsměvem. "Že se především zajímáš o Tarzana, a ne o prostředí, ze kterého pochází."

"Tati!"

Nedlouho potom, co se rozednilo, začalo hřát slunce, z džungle se pářilo a kaluže zbylé po nočních deštích rychle vysychaly. Ve stromech se rozezpívali ptáci, po větvích poskakovaly opičky a dělaly obvyklý hluk. Billy navrhl, aby jednu z nich zastřelili k jídlu, ale jak Jean, tak Hanson to zásadně odmítli. Mysleli si o opicích své.

"Ony jsou roztomilé a krásné, to pravda," připustil Billy, "ale napíchnuté na rožeň, ony se rychle upečou. Třeba ten Tarzanův malý opičák, ten překrásný. Je kulatý a vypasený. Toho bych rád napíchl na rožeň."

"Nemyslím, že by se tvůj nápad Tarzanovi líbil," upozornila ho Jean.

"To vy máte asi pravdu," uznal Billy. "Neřekneme mu, co mě napadlo. Ale povím vám ještě věc. Čím člověk hladovější, tím opice méně roztomilé a více kulaté."

Nosiči, kteří prakticky celou noc vystrašeně mlčeli, začali žertovat a smát se. Vyprávěli si o dvou mrtvých družích historky o jejich životech a činech. Všechno, co si povídali, dělalo oběma mrtvým čest a k uctění jejich památky se nosiči snažili nebýt smutní. Ti mrtví žili své životy, jak nejlépe uměli, a teď přešli na druhý břeh, kam dříve či později

musí všichni.

V poledne výprava narazila na divoké prase a Billy ho zastřelil. Krátce potom rozbili tábor a opékali úlovek na rožni nad velkým ohněm. Maso bylo měkké a chutné, a netrvalo dlouho, začali se cítit nasycení a občerstvení.

Hanson, žaludek plný pečeného masa, došel k názoru, že to nejhorší už mají za sebou a od této chvíle všechno půjde hladce a snadno.

Samozřejmě se mýlil.

V táboře zběhů se věci zdaleka tak dobře nevyvíjely. Především je třeba říci, že tam už vlastně ani žádný tábor nebyl, a když Wilson s Cannonem docházeli k místu, kde včera postavili stany, našli Gromviče.

Spíš jeho kus. Konkrétně hlavu. Byla vzpříčena mezi dvěma silnějšími větvemi, zhruba ve výši očí dospělého člověka. Po zbytku těla nebylo nikde ani stopy.

Cannon zabručel: "Jak se zdá, Gromvič ztratil hlavu."

"Tvoje sentimentálnost mě udivuje," prohlásil Wilson.

"Koukni sem," upozornil ho Cannon, vytáhl z pochvy u pasu nůž a vstrčil jeho hrot Gromvičově hlavě do úst. "Už mu tady zbylo jenom pár zubů a jsou zlatý."

Cannon pomocí dýky zuby uvolnil a vytáhl. Pak si je strčil do kapsy.

"Poslyš," prohlásil znechuceně Wilson, "jseš si jistý, že nechceš tu hlavu uvařit a vzít si jeho lebku na památku?"

"Kdybych věděl, jak se to dělá, a byl na to čas," zamyslel se Cannon, "možná že bych to zkusil."

"Řeknu ti jednu věc, Cannone, ty jsi samý překvapení," ušklíbl se Wilson, "a jedno je ošklivější než druhý."

"Jediný, co mi dělá starosti," pokračoval klidně Cannon, "jsou praktický věci. Jako třeba jestli nám zůstalo dost zásob. Střeliva. Zbraní. Podívej se na to takhle, Wilson. Mrtvej Gromvič má taky něco do sebe. Teď můžeme všechno, co získáme, prostě rozdělit napolovic."

Pak se Cannon sehnul, prošel pod větvemi, v nichž byla zaklíněna Gromvičova hlava, a vykročil směrem k táboru.

"Hej," zavolal na něj Wilson. "Kdyby tady místo jeho hlavy visely naše, Gromvič by nás pohřbil. Nemyslíš?"

Cannon se otočil a podíval na Wilsona. "Jo. Podříznu by člověka pro jedinej dolar, ale takovej byl. Jenže já to vidím takhle. Gromvič by to asi udělal, ale co udělám já, to je jiná věc. Jestli se cejtíš jako křesťan, vyhrab mu díru. Já si myslím, že si nezaslouží víc, než kolik dostal Talent, a Talent nedostal nic - a byl jsi to hlavně ty, kdo mu nechtěl poskytnout žádnou službu. Začínáš bejt taky sentimentální?"

"Já jen říkal, co by na našem místě udělal Gromvič."

"Jestli chceš, tak ten jeho ksicht pohři. Já říkám, abysme ho nechali, jak je, oni se o něj brouci postarají."

S těmi slovy se Cannon otočil a pokračoval v cestě k táboru.

Wilson si pozorněji prohlédl hlavu. Na Gromvičově obličejí bylo vidět překvapení. Ne hrůzu. Jen úžas. Jeho téměř bezzubá ústa byla otevřena v jakémsi výrazu přihloupělého údivu. Vypadal jako člověk, který rozbil dárek a zjistil, že je v něm přesně to, co už si tak dlouho přál.

Wilson se sehnul, prošel pod větvemi a následoval Cannona k táboru. Uvědomil si, že nad ním začíná ztrácet kontrolu.

Cannon se stále více vcíťoval do role silnějšího psa z páru a Wilson si začínal být jistý, že není daleko okamžik, kdy se bude muset svého společníka zbavit, nebo mu alespoň připomenout, kde je jeho místo. Zatím ho stále ještě potřeboval a bude ho potřebovat přinejmenším do chvíle, než najdou město a poklad, který v něm má být ukryt. Pak, až mu Cannon pomůže zlato odnést, ho zabije. Rychle a bezbolestně. Střelí ho do týla.

Tak to udělá. Byl si jistý, že když nezabije on Cannona, zabije Cannon jeho.

Kapitola XI.

Když se Hunt probudil, pronikala otvorem v ústí jeskyně sluneční záře. Vzduch byl chladný a čistý. Opodál viděl Tarzana, který tiše spal na kamenité zemi s malým Nkimou v náručí. Lev zmizel.

Tarzan otevřel oči a podíval se na Huntu. "Když chcete někoho pozorovat, nikdy na něj neupírejte oči. Cítím jsem váš pohled. Vždycky se rychle podívejte, zjistěte, co chcete vědět, a oči zase odvráťte. Jestliže je osoba, kterou pozorujete, dostatečně vnímavá, cizí pohled vždycky ucítí."

"Omlouvám se... Kde jste přišel k těm nožům?"

"Našel jsem je. O kus dál v jeskyni jsou nějaké pozůstatky a také zbraně."

Huntovi se rozbušilo srdce. Vzpálá v něm jeho láska k antropologii a archeologii. "Vážně? A mohl bych je vidět?"

"Skočte se tam podívat. Ale nechoďte daleko."

"Lev tady není, že ne?"

"Výrazil na lov. Těžko říci, kdy se vrátí."

"Ale? Tak to mi snad zlomí srdce," usmál se Hunt spokojeně. "Alespoň se na mě nedívá jako na žrádlo. A to považuju za vylepšení situace."

"To jistě," přikývl Tarzan.

Hunt se vydal po stezce podél potoka, aby si prohlédl Tarzanův objev. Byl jím doslova ohromen. Mnoho lebek, jak se zdálo, patřilo primitivním lidem, byly prosáklé vápníkem a ztvrdlé na kámen. Když ale Hunt postupoval podél stěny jeskyně, s úžasem zjišťoval, že další lebky už zdaleka tak staré nejsou. Přesněji řečeno, mohly klidně pocházet třeba z minulého týdne. Hunt pocítil palčivé vzrušení. Přál si, aby mohl tenhle objev popsat svému učiteli, profesorovi Hansonovi.

Byl to úžasný nález! Na první pohled se zdálo, že je jeskyně posvátným pohřebištem jakési primitivní rasy, která kdysi žila v okolní džungli. Možná že byla nějaká souvislost mezi tímhle pohřebištem a tajemným městem, po němž jejich výprava pátrala. I kdyby tu žádná souvislost nebyla, mohlo to znamenat, že by tahle nešťastná výprava do Afriky mohla ještě šťastně skončit.

To přivedlo Hunta k myšlenkám na Smalla a Jean. Rychle se vracel zpět k Tarzanovi. Ani Tarzan, ani Nkima už v jeskyni nebyli. Hunt měl najednou pocit, že se mu svírá žaludek, ale pak se v ústí sluje objevil Tarzan a za sebou táhl otep chrastí. Poté znovu vylezl ven a vzápětí se vrátil s dalším dřevem.

"Kde je ten váš malý opičák?" zeptal se Hunt.

"Vyrazil si najít nějaké ovoce," vysvětloval Tarzan. "Víte, on je schopný se soustředit jen na poměrně krátkou dobu. V mé společnosti je nejraději, když má z něčeho strach. Teď, když bouře skončila, je Nkima zase plný odvahy."

"Dokážu si představit, jak se cítí," přikývl Hunt, "i když já na rozdíl od něj ani teď žádnou velkou odvalu nemám."

Tarzan začal dřevo lámat na drobné kusy.

"Vy chcete rozdělat oheň," řekl Hunt.

"Vám ale opravdu nic neunikne, že?"

"Nemusíte být jízlivý," odvětil Hunt. "A není to dřevo příliš vlhké na to, aby hořelo?"

"Část je skutečně vlhká, ale většinu jsem našel pod vývraty, takže je skoro suché. Kromě toho tenhle druh dřeva vysychá velmi rychle a dobře hoří."

"Jak dlouho jsme spali?"

"Téměř celý den."

"Neměli bychom se pokusit pomoci Jean a nalézt Smalla?"

Tarzan zavrtěl hlavou. "Našimi největšími spojenci jsou teď odpočinek a jídlo. Jedno už jsme měli, teď je řada na druhém."

Tarzan otevřel malý váček upevněný na řemenu, který mu přidržoval bederní roušku, vytáhl ocílku a kousek pazourku.

Vzápětí vykřesal první jiskry a zapálil oheň.

"Výborně," pochvaloval si Hunt. "Je mi strašná zima."

"To dělají ty vlhké šaty," přikývl Tarzan. "Sundejte si je."

"Cože?"

"No, dělejte, jak uznáte za vhodné."

Hunt o tom chvíli přemýšlel. Pro civilizovaného člověka bylo velmi nezvyklé chodit skoro nahý, ale nakonec si přece jen sundal všechno, co měl na sobě, s výjimkou spodků, bot a ponožek.

"Vyberte si pár delších kusů dřeva a použijte je jako věšáky," radil Tarzan. "Zabodněte je k ohni a šaty vám na nich mnohem rychleji uschnou. Až se najíte, vyjděte ven a postavte se na slunce, dokud neuschnete. S vaší choulostivou kůží se ale musíte brzy obléct, nebo se spálíte, jako kdybyste stál pod lupou."

Když se objevily první plamínky, Tarzan oheň rozfoukal a přihodil na něj několik silnějších větví. Pak jedním z nalezených nožů uřízl pár kusů masa ze špinavé buvolí nohy. Maso hodil na oheň.

Hunt si mezitím udělal jakýsi provizorní věšák a sušil si šaty. Když viděl, jak se maso škvaří v plamenech, ušklíbl se.

"Nečekáte, že budu tohle jíst, že ne?"

"Já od vás nečekám vůbec nic," odušil Tarzan. "Můžete jíst, ale nemusíte. Vaše věc."

"Ale to maso je... zkažené!"

"Ještě jeden den a váš žaludek už by ho vůbec odmítl přijmout," přikývl Tarzan. "Už byste se jím otrávil. Možná že vás přiotráví už teď. Nejsem si jistý. Ještě dva dny a nepřijal by ho ani můj žaludek. Pak už by ho dokázala žrát je zvířata. Ale teď je to potrava."

"Nemohli bychom zabít něco čerstvého?"

"Na to nemáme čas."

Když maso zčernalo, vytáhl ho Tarzan nožem z ohně. Rozkrojil porci na dva díly a jeden nabídl Huntovi. "Jezte, nebo nejezte, rozhodněte se sám."

Hunt se s výrazem odporu natáhl, maso si vzal a očichal ho. Bylo cítit spáleninou, ale ničím jiným. Zakousl se do něj. Nebylo to nejlepší maso, jaké kdy ochutnal. Bylo vlastně dost odporné, ale on měl hlad, takže svůj díl snědl během několika minut a olizoval si mastné prsty.

I Tarzan dojedl. Otřel si umaštěné ruce o stehna, sklonil se nad potok a jídlo zapil vodou.

Když se takhle nasytili, řekl Tarzan: "A teď musím jít."

"Jít? A kam?"

"Najít Hansona a Jean, a snad i toho muže, který byl s vámi, Smalla."

"Ale já ještě nejsem připravený na cestu!"

"To nebudete nikdy. Rozhodně ne na tu, kterou půjdu já. Vydám se na místo, kde jsem je viděl naposled, a budu ho obcházet v kruzích tak dlouho, dokud nenarazím na jejich pach. Vy zůstaňte tady a počkejte na mě. Až se ujistím, že jim Wilson a jeho společníci neublížili, vrátím se pro vás. Vy jste v mnohem větší bezpečí než oni. Udělal jsem chybu, když jsem ty muže nezabil hned při našem prvním setkání. Civilizace je jako choroba. Nakazí vás nesmyslným sentimentem. Jestli na ně ještě jednou narazím, zabiju je."

Hunt si sice uvědomoval, že jeho společník se v džungli vyzná lépe než obyčejný člověk, nedokázal si však ani představit rozsah možností, které Tarzanovi skýtaly jeho podivuhodné smysly - zrak, čich a sluch. Pro Hunta byl Tarzan jen muž, který se v džungli orientuje mnohem lépe než on. Nechápal, že tenhle člověk, který žil od malička mezi divokými zvířaty pralesa, byl přinucen neuvěřitelně si vycvičit smysly a vypěstovat takovou lživost, aby dokázal přežít.

"Poslyšte, člověče, ať už se jmenujete, jak chcete," začal Hunt.

"Tarzan."

"Dobrá, tak Tarzane, možná že vám nevádí pobíhat džunglí bez kalhot a třeba běháte rychleji než já, ale na vašem místě bych se zase tak strašně silný a chytrý necítil. Dokážu s vámi udržet krok. Já si svůj díl práce vždycky zastanu."

"Ne. Zůstanete tady. Nestojím o to později zase hledat vás. Dejte si pozor na velké kočky. Udělejte si nějakou zástěnu, kterou uzavřete vstup do jeskyně, aby se dovnitř nedostala zvířata, rozdělejte tam oheň nebo si postavte plošinu ve větvích stromu někde v okolí."

"Nechte si své rady," odsekl Hunt, "já jdu prostě s vámi, a tím je to vyřízeno."

"Dobrá," přikývl Tarzan. "Varoval jsem vás, měl byste zůstat tady. Na druhé straně si myslím, že muž má jednat podle svého přesvědčení, i když je to přesvědčení hloupé. Když řeknete dítěti, aby nestrkalo ruku do ohně, že se spálí, buď vám to dítě uvěří a dá si pozor, nebo vám neuvěří, spálí se a pak už to nikdy neudělá. Vy jste jako to dítě, které musí strčit ruku do ohně. Nejsem si dokonce ani jistý, jestli jste dost chytrý, abyste ji vytáhl dříve, než vám chytí plamenem. Tak se oblečte, pojděte ven a sledujte mě, jestli to dokážete. Vezměte si tohle."

Tarzan dal mladíkovi jeden z nožů. Hunt si oblékl své částečně oschlé šaty a zasunul nůž za pas. Pak dvojice vyšla ven a zůstala stát na pálícím slunci.

"Budete hledat i Smalla?" zeptal se Hunt.

"Nejdříve mě zajímají Jean s Hansonem," odpověděl Tarzan. "Slíbil jsem, že povedu jejich expedici, a pak jsem se dal hloupě zajmout a vydal je pravděpodobně na milost a nemilost Wilsonovi a jeho společníkům. Cítím, že zodpovídám za jejich bezpečnost. Až je najdu, vypravím se za Smallem."

"Je úplně sám," upozorňoval Hunt.

"Vy budete taky brzy sám," pravil Tarzan.

"Třeba vás překvapím, Tarzane," ušklíbl se Hunt. "Jsem tvrdohlavý a vydržím víc, než si myslíte."

"Dobrá. To se vám bude skutečně hodit. A teď poslyšte. Jestli se rozhodnete, že tady, až se rozdělíme, nezůstanete..."

"Jestli se rozdělíme..." řekl Hunt.

"Když budete mít dojem, že musíte za každou cenu hledat Jean a Hansona, až se rozdělíme, můžu vám poradit jen tohle. Běžte k severu. Hlídejte si slunce. Říďte se podle něj. Zapadá na západě a vychází na východě a vy chcete jít na sever. Navečer si vyhleďte nějaký vhodný strom a vylezte na něj. Ale nejlépe byste udělal, kdybyste dal na má slova a zůstal tady."

Tarzan přešel k nízkému keři a utrl z něj červenou bobuli. "Tyhle jsou jedlé. Roste jich kolem hojnost. Nejsou příliš výživné, ale je jich dost. Dobrá jsou i ptačí vejce, jestliže je dokážete pít syrová. Když se pořádně rozhlédnete po okolních stromech, uvidíte hnízda. Až polezete po stromech, buďte opatrný, abyste si nesrazil vaz. A nesnažte se o ta vejce bojovat s hadem, ani s opicí ne, prohrál byste."

"Vy se mě pokoušíte vystrašit."

"Ne, já se vás pokouším připravit. Vy se mnou nedokážete držet krok, Hunte. Já budu cestovat po stromech."

"Po stromech?"

"Ano. Vyžaduje to spoustu cviku. Byl jsem vychován opicí Kalou. Vzala si mě za vlastního, když mí rodiče zahynuli. Naučila mě pohybovat se po stromech v době, kdy jsem ještě skoro neuměl mluvit. Houpal jsem se na větvích a lezl v korunách dřív, než jsem se naučil pořádně chodit."

"Ale, to jsou věci," prohlásil jízlivě Hunt. "Tak vychován opicí, ano? Jasně, a mě zase vychovala smečka psů pod verandou Bílého domu."

"No, jak chcete," pokrčil rameny Tarzan a s těmi slovy vyskočil na nejbližší větev a rychle šplhal do koruny stromu.

Než si Hunt stačil uvědomit, co se děje, našel si opí muž vhodnou liánu a přeletěl na ní velký kus volného prostoru k další skupině lesních velikanů.

Hunt rovněž vyskočil, zachytil se těžé větve, vytáhl se nahoru a pomalu, větev po větvi, ruku za rukou, začal stoupat vzhůru. Když vylezl zhruba do poloviny, začal se rozhlížet po vhodné haluzi, která by mu umožnila přelézt na vedlejší strom, ale žádnou nenašel. Rozhodl se, že přeskóčí na příhodnou větev, která byla o kus dál. Skrčil nohy a vrhl se kupředu. Podrážky bot mu sklouzly po stromové kůře a on minul svůj cíl.

Naštěstí nespádl hluboko. V pádu narazil na pahýl slabší větve, ten mu projel pod opaskem, a tak zůstal viset hlavou dolů, jako ozdoba na vánočním stroměčku.

Jak se pokoušel osvobodit se ze svého trapného postavení, pomyslel si, že to cestování po stromech vypadá mnohem snazší, než ve skutečnosti je. Připadal si velmi hloupě, jak tam tak visel, podobný přezrálému plodu, a snažil se něčeho zachytit. Někakou dobu se namáhal a mezitím se kousek od něj usadila tlupa malých zvědavých opiček, které pojídaly ovoce a pobaveně ho pozorovaly.

Po nějaké chvíli začaly opičky štěbetat, poskakovaly sem a tam a očividně se radovaly z jeho nesnázi. Celá příhoda Hunta rozčilovala, ale především se styděl. Nemůže být nic horšího, než když se vám posmívá tlupa opic.

Ale možná že ano.

Opičky, unaveny jeho směšnými pokusy, po něm začaly házet ovoce. Netrvalo dlouho, přidaly se k nim další, a některé z nich si přinesly na vrhání ořechy ve tvrdých slupkách, jež se brzy odrážely Huntovi od hlavy i těla. Roztomilé opičky většinou mířily dobře a jejich síla nebyla právě zanedbatelná.

Hunt se rozzuřil tak, že znovu obnovil zběsilé pokusy osvobodit se ze svého potupného postavení. Sám sebe překvapil tím, jak rychle dokázal opice proklínat. Z úst se mu řinul nepřetržitý proud slov, která se skládala do nevídaných kombinací.

To ovšem na opice neudělalo nejmenší dojem. Ony samy užívaly nějaké nadávky, a kdyby Hunt rozuměl řeči velkých opů, byl by zjistil, že nejsou o nic méně nápadité než ty jeho.

Pak větev pod jeho opaskem praskla a on za radostného pokřiku celého opičího sboru padal k zemi.

Dopadl tvrdě, ale pod stromem rostlo husté křoví a zem byla naštěstí vystlána silnou vrstvou zetlelého listí, takže z pádu vyšel jen se škrábanci a několika pohmožděninami. Když se zvedl na nohy a snažil se najít Tarzana, viděl kolem sebe jen zeleň pralesa. Opí muž byl dávno pryč.

"Jak to, sakra, dělá?" řekl Hunt nahlas.

Kolem se ozýval jen zpěv ptáků a štěbetání opiček, které se Hunt rozhodl ode dnešního dne nenávidět. Napadlo ho, jestli mezi nimi náhodou nebyl ten Tarzanův opičák. Nedivil by se, kdyby to byl právě on, kdo začal s vrháním ovoce. Pak si vzpomněl na lva. Co když se šelma vrátí a Tarzan tady nebude? Hunt si pomyslel, že se proti němu všechno spiklo. Když ho nesežere lev, stane se mu něco jiného.

Ve své bezradnosti se Hunt nakonec rozhodl, že půjde a dosuší si vlhké šaty. Vysvlékl se, šaty rozprostřel na velký plochý kámen a zůstal stejně jako předtím, ve spodkách, botách a ponožkách. Pak začal sbírat a jíst bobule, které mu Tarzan ukázal.

Slunce příjemně hrálo a Hunt, zatímco jedl, přemýšlel, co udělá dál. Jedna věc byla jistá. Po stromech to nepůjde.

Prokleté opice!

Když bouře utichla a přestalo pršet, byl Small příliš vyčerpaný, než aby se pohnul. Zůstal ležet, dokud slunce nevystoupilo vysoko na oblohu, chvílemi podřimoval, ale pak se přece jen probral - ovšem hlavně proto, že ho studily mokré šaty.

Small vylezl ze svého provizorního úkrytu a rozhlédl se. Nikdo se ho nepokusil zastřelit. Nic se ho nesnažilo sežrat.

Došel k názoru, že to není špatný začátek.

Džungle byla hustá, takže slunce příliš nehrálo. Small si svlékl šaty, vyždímal je, pak je přehodil přes větev a sám se ve spodním prádle postavil opodál.

Pak ještě kousek popošel, až objevil mezeru ve větvích stromů, postavil se na slunce a pokoušel se nabrat co nejvíce tepla. Zvedal obličej vzhůru k modrému polednímu nebi. Pak ale ve větvích zahlédl něco, co způsobilo, že mu srdce vyskočilo až do krku.

Odkudsi z vrcholků stromů se dolů líně spouštěl leopard.

"Ach bože," vydechl Small. "Zahlédl mě."

Zpanikařil a vyrazil nazdařbůh do džungle, aniž se zdržoval tím, vzít si své šaty. Neuvědomil si, že je téměř nahý, až ve chvíli, kdy se džunglí prodral přinejmenším půl míle. V té chvíli už byl pobodaný, poškrábaný a krvácel z mnoha, i když jen povrchových ran.

Zatím se leopard, který o Smallovi vůbec nevěděl, vrhl na skutečný cíl své plíživé výpravy. Byl jím velký pestrobarevný pták sedící na hnízdě plném vajec. Pták s krátkým zapleskáním křídel a dlouhým výkřikem skončil ve chřtánu šelmy a dolů na zem se snášelo jen několik barevných per potřísněných krví.

Leopard se natáhl na větev, aby si pochutnal na ptákově, kterého požíral i s perím. Žral pomalu a myslel na druhý chod.

Děti pestrobarevného opeřence si zatím nic netušíce hověly v hnízdě, v klamném bezpečí vaječných skořápek.

Hansonova skupina sledovala průsek, který prorazilo tornádo, a džungle všude kolem byla plná života. Zvláště početní byli ptáci a opice všeho druhu. Pralesem se však pohybovalo ještě něco, čeho si nikdo z členů safari nevšiml. Tenhle pohyb, ze všech nejnebezpečnější, zůstal nepozorován. Hýbala se totiž sama džungle. Menší křoviska a stromky se pomalu přesouvaly jako podivná cizí stvoření a jejich pohyb byl tak opatrný, že ani jedna jejich větev nezavadila o ostatní stromy a listy se téměř nezachvělo. Když se někdo z výpravy podíval jejich směrem, znehybněly. Jakmile se pozorovatel odvrátil, proklouzly o kus dál a znovu splynuly s porostem.

Billy, který džungli znal jako málokdo, měl zvláštní pocit. V jedné chvíli se prudce otočil, ale spatřil jen to, co spatřit měl. Zelenou stěnu pralesa.

Křoviska, stromy, vysokou travu.

Musel by se podívat zblízka. Hodně zblízka. Nebo by musel mít ony zvláštní smysly a instinkty, kterými jsou obdarována divoká zvířata a Tarzan. Pak by si pravděpodobně všiml, že mnoho oněch podivných rostlin má oči.

Alespoň to tak vypadalo. Pod ochranným pláštěm zeleně se totiž ukrývaly tmavé tváře pokryté rituálními jizvami, jaké vznikají po přiložení hrotu rozžhaveného oštěpu. Jejich divoký vzhled korunovaly bílé pruhy na čelech, malované směškou ze světlého jílů a vaječného bílku.

Když maskovaní válečníci sledovali Hansonovo safari zhruba čtvrt míle, předali si náhle jakýsi signál a falešné stromy i keře vyrazily z úkrytů a vrhly se na nic netušící výpravu.

První se vzpamatoval Billy. Bleskově se otočil, zvedl pušku k rameni, vystřelil na jedno z křovisek a poslal je k zemi. Pak je maskovaní válečníci dostihli a Billy byl sražen k zemi ratištěm oštěpu. Padl do trávy, pokusil se vstát, ale na záda mu znovu dopadla násada těžkého kopí. Náraz byl strašlivý. Billy měl pocit, že mu rána otřásla páteří, a se zasténáním znovu klesl na zem.

Pak mu ještě jeden z maskovaných válečníků zasadil mohutnou palicí úder do spánku.

Billy se téměř nedokázal pohnout. Podařilo se mu otevřít oči a viděl, že safari rychle podléhá maskovaným bojovníkům. Slyšel několik výstřelů, které vypálil Hanson a pár nosičů. Viděl, jak se Hanson statečně vrhl na jednoho z nepřátel, pak se ale zaleskl bronzový meč, profesor se zlomil v pase a sesul se k zemi.

Billy se znovu pokusil vstát, ale tělo ho neposlouchalo.

Viděl, jak Jean vystřelila ze vzdálenosti sotva dvou tří yardů do jednoho křoviska, jak křovisko padlo a jak dívku vzápětí přemohlo několik válečníků.

Billy zavřel oči. Bylo mu teplo a cítil se nezvykle příjemně.

Zvuky výstřelů a křik ho přinutily oči po chvíli znovu otevřít. Ale už to za ten pohled nestálo. Maskovaní válečníci mezitím safari kompletně přemohli. To všechno se odehrálo během několika minut.

Billy se díval, jak podivní bojovníci odvádějí Jean a zajaté nosiče. Dívka měla sklopenou hlavu a ruce svázané na zádech. Kolem krku měla pevně staženou koženou smyčku a jeden z domorodců, který už odhodil svůj listnatý převlek,

ji vedl kamsi pryč. Byl vysoký, vznešený, měl více jizev než většina ostatních a tvář ozdobenou pruhy bílé barvy.

"Ty synu čubky," ulevil si Billy.

Pak na něj padl stín a vysoký domorodec mu zabodl do ramene oštěp. Billy necítil žádnou bolest. Už necítil vůbec nic. Myslel na Hansona, Jean a své přátele. Přál si, aby pro ně mohl něco udělat. Přál si, aby byl zůstal doma. Znovu zavřel oči a měl pocit, že se od něj svět vzdaluje jako nafukovací balón na provázku.

Takže tady to končí, pomyslel si - a pak ho myšlenky opustily.

Kapitola XII.

Když Huntovi uschly šaty, mladík se oblékl a pokusil se vymyslet nějaký plán. Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude zůstat na místě, jak Tarzan navrhoval, ale záhy zjistil, že k něčemu takovému asi nemá potřebnou trpělivost. Neustále musel myslet na Jean a na ty dva strašné muže. Zvažoval, že by to navzdory všemu, co se stalo, znovu zkusil po stromech, nakonec však tyhle myšlenky rychle opustil.

Hunt neměl příliš rád zbraně, ale v tomto okamžiku toužil po dobré pušce. Cítil by se s ní alespoň o něco bezpečnější a také by mu umožnila získat maso, aby se nemusel živit jen bobulemi, které se mu rychle přejedly. A s puškou by byla myšlenka, že se vydá na pomoc Jean, mnohem skutečnější. Co mohl dokázat s pouhým nožem?

Vyhlédl si dlouhou silnější větev nedalekého stromu a houpal se na ní tak dlouho, až se ulomila, a pak nožem jeden její konec zaostřil, takže mohla sloužit jako oštěp. S novou zbraní v ruce a nožem za pasem našel něco, co mu připomínalo stezku, a když odhadl, že míří zhruba na sever, pustil se po ní.

Cestou si dokonce vybavil některé z rad, které mu Tarzan dal. Dával si pozor a všímal si orientačních bodů v krajině i stromů, na které by dokázal rychle vylézt, poněvadž věděl, že poté, co se lvi nažrali, budou odpočívat někde v okolí. I s plnými břichy by mohli v jeho případě udělat výjimku a rozhodnout se, že roztrhají úplně čerstvého a nezkušeného nováčka.

Protože až do poledne nenarazil na jedinou stopu po lvech, dostavil se u něj postupně pocit úlevy a částečného bezpečí. Tahle jistota ovšem byla poněkud narušena tím, že neměl stříelnou zbraň. Zašpičatělá větev mu dodala trochu odvahu, ale jak teď pomalu postupoval pralesem a všude kolem slyšel zvuky života, sebevědomí ho opouštělo.

Nakonec si uvědomil, že klacek, i když zaostřený, je přece jen pouhý klacek. Kromě toho začínal cítit hlad a nebyl natolik obeznámen s plody džungle, aby riskoval a najedl se něčeho jiného než bobulí, které mu ukázal Tarzan, a ty už kolem nerostly.

Pozdě odpoledne si Hunt všiml, že se prales mění. Uvědomil si to hlavně díky tomu, že během celého dne v chůzi podvědomě vyhledával stromy, na které by mohl v případě nouze vylézt. Teď zjistil, že podobné dřeviny se už kolem nevyskytují. Kmeny okolních stromů byly velmi silné, první větve vyrůstaly vysoko nad zemí a nevisely z nich žádné liány, po kterých by se dalo vyšplhat nahoru.

Zrychlil krok a doufal, že brzy najde příjemnější a mnohem pohostinnější porost. A pak na konci jednoho delšího rovného úseku stezky spatřil lva, ale co bylo horší, i lev spatřil jej a pomalu vykročil jeho směrem. Pak se zastavil. I Hunt stanul.

Lev zamrskal ocasem a zavrčel. Hunt pomalu pozvedl oštěp, ale nakonec si to rozmyslel a vytáhl od pasu nůž. V závěru se rozhodl, že nebude beze zbytku spoléhat ani na jednu ze svých zbraní, takže nůž uchopil mezi zuby a připravený oštěp držel v rukou. Byl odhodlán prodat svůj život co nejdražší. Neměl na vybranou, pokud si nechtěl lehnout na zem a stát se dobrovolným obědem.

Lev tiše zamručel, prohnul hřbet, ale Hunt neustoupil. Navzdory svému odhodlání bojovat věděl, že má stejnou naději na přežití jako chroust v kurníku. Kdyby se dal na útěk, lev by ho během několika vteřin dostihl - a v takovém případě by padl, aniž by měl možnost se bránit. Jestliže bude bojovat, jeho oštěp možná ani nepronikne tvrdou kůží šelmy. A když použije nůž, jeho šance nebude o mnoho lepší.

Lev nespěchal. Pomalu kráčet kupředu. Když bylo zvíře od Hunta nějakých dvacet stop, přikrčilo se, takže břichem leželo na zemi, švihalo divoce ocasem a zadní nohy přitáhlo pod tělo.

A je po všem! pomyslel si Hunt. Pak lva udeřil ze strany do hlavy jakýsi velký přezrálý plod a rozprskl se ve spršce nazlátlé dužiny. Dravec popuzeně spustil oči ze své kořisti a obrátil hlavu směrem, odkud přiletělo ovoce. To už ho zasáhla další ovocná stříla a vzápětí ještě jedna.

Poté se ze stromů začal řínout příval podobných projektilů jako déšť. Hustý déšť. Plody se sypaly na lva a narážely mu do těla od hlavy k ocasu. Nakonec se umazaná, ulepená a znechucená šelma otočila a dala se na útěk do bezpečí husté džungle.

Hunt si vytáhl nůž z úst, zvedl hlavu a zasmál se. Okolní stromy byly plné opic. Jak se zdálo, vedla je jedna z těch nejmenších. Poskakovala sem a tam po větvích a máchala dlouhými předními tlapkami, jako by to nebylo nic jiného než dva obří chlupaté makaróny.

Opička pomalu slezla ze stromu a se štěbetáním doskákala až k Huntovi. Ten si uvědomil, že to musí být Tarzanův Nkima. Pochopil, že tohle zvířátko vyvolalo onen útok, když visel za opasek na stromě, a teď ho s použitím stejné taktiky Nkima a jeho přátelé zachránili před lvem.

Zasmál se. "Díky, Nkimo."

Pochyboval, že mu opičák rozumí, ale doufal, že jeho chování vyjadřuje upřímnou vděčnost. Tarzan tady jistě malého opičáka nechal proto, aby na něj, Hunta, dával pozor. Určitě. Takže Tarzan ho nakonec tak úplně neopustil.

Nkima se zachichotal, vycenil zuby ve výrazu, který snad mohl být opičím smíchem, ale pak se náhle vyšplhal na nejbližší strom a zmizel mezi listy.

Když se po něm Hunt ohlížel, nespátřil v okolí jedinou opičku. Sklonil hlavu a usmál se.

V tom okamžiku ho do týla zasáhl stejný kulatý plod, jakými byl zasypán lev.

"Hej!" vykřikl Hunt, ale jeho výkřik téměř zanikl v pobaveném vrskotu přinejmenším stovky opiček, které se ukrývaly v

okolní zeleni.

Hunt si setřel z krku zbytky plodu a olízl si prsty. Šťáva byla sladká. Řekl si, že by ovoce mohlo být jedlé, a kousek ochutnal. Bylo velmi chutné. Posbíral několik kusů z těch, které se rozbily o lví tělo, a nakrmil se. Když byl sytý, sedl si na zem a znovu přemýšlel o své situaci.

Jak se zdálo, dostal se z louže pod okap. Nejenže nedodržel Tarzanovy příkazy, že má zůstat na místě, ale nedokázal dokonce najít ani strom, na který by vylezl, a před útokem lva ho muselo zachránit hejno opiček vrhajících přezrálé ovoce.

A co víc, kdyby jeho samého některá z nich nezasáhla do týla oním ovocem a on si neolízl prsty, už teď by hladověl. Pohyboval se v džungli stejně přirozeně jako zápasník sumo na baletní scéně.

Hunt se sice jen velmi těžce loučil s myšlenkou, že půjde Jean na pomoc, ale pomalu se smiřoval s faktem, že Tarzan se pro roli zachránce hodí mnohem lépe než on. Hunt se totiž stále ještě nerozhodl, pro jakou úlohu by byl vhodný on sám. Byl skvělým cílem pro opice. Možná že by přece jen byl k něčemu užitečný. Až se dostane zpět domů, třeba by našel uplatnění jako terč pro opice v zoo. V sobotních představeních pro děti. Třeba by na tom ještě vydělal nějaký ten dolar.

S povzdechem se opřel o svůj oštěp a zvedl se na nohy. Pak vykročil zpět směrem, odkud přišel, a doufal, že najde jeskyni lebek dřív, než ho zastihne noc.

Hunt byl poněkud zmatený. Avšak když ráno vyšel od jeskyně, všiml si charakteristických orientačních bodů, pokřivených stromů, termištů vysokých jako člověk, zvláštních pahorků či dolíků a dokázal se podle nich skutečně vrátit zpět. Nakonec uviděl ten podivný pahorek, o kterém věděl, že ukrývá jeskyni.

V ústí sluje našel ležet mrtvou antilopu, která měla silně potřhanou hlavu a již chyběl kus masa z boku. Hunt došel k názoru, že maso mu tady úmyslně nechal Tarzanův lev. Šelma se nejdříve nažrala sama, ale Hunt musel uznat, že i jemu nechala víc než pěknou porci. Byl za to vděčný, ale představa, že by jedl syrové antilopí maso, ho nijak nelákala.

Odtáhl tělo antilopy do jeskyně, položil ho na břeh potoka a vydal se hledat nějaký kámen, který by spolu s nožem použil jako křesadlo.

Zanedlouho se ocitl v jeskyni lebek. Postupoval podél stěny z kostí, až došel do míst, kde ještě nebyl, a nakonec tam, kde končila jak kostěná výzdoba, tak zář iluminace. Od tohoto místa kameny ve stěnách sluje nesvětélkovaly a dál vládla naprostá temnota.

Pak Hunt objevil pochodeň zastrčenou mezi dvěma lebkami na konci svítící stěny. Vzal ji do ruky, ale louč se pod jeho dotekem rozpadla na prach. I když vypadala zcela zteřelá, nemohla být příliš stará, pomyslel si Hunt, protože z prehistorických dob se nemohlo zachovat nic, co bylo vyrobeno ze dřeva.

Pro tuto chvíli se však onou záhadou nezabýval. Pokračoval v pátrání po něčem, čím by mohl vykřesat jiskru, a v ústech jedné lebky nakonec objevil dva malé kousky křemene. Uvědomil si, že je to vlastně něco jako primitivní vypínač. Použili jste ty dva kameny, abyste si zapálili pochodeň. Z té však teď zbývala jen hromádka dřevěného prachu.

Hunt se vrátil do přední části jeskyně, vyšel ven a nasbíral náruč dřeva, které si donesl do pohodlného prostoru sluje. Pak o sebe nějakou chvíli křesal oběma pazourky a po několika neúspěšných pokusech se mu podařilo do troudu zachytit pár jisker a opatrně je rozfoukat k životu.

Přiložil několik slabých větévek a postupně přidával haluze stále silnější, takže zanedlouho v jeskyni hořel příjemný oheň. Poté ukrojil z těla antilopy kus masa, nabodl je na delší větvi a začal je nad ohněm opékat. Když bylo maso zhruba v polovině cesty mezi syrovým a spáleným na uhl, snědl ho.

Jakmile se nasytil, cítil, že se mu vrací síly a s nimi cílevědomost. Nevěděl však, jaký cíl by si měl nejlépe zvolit. Byl by rád, kdyby mohl zachránit Jean nebo najít Smalla, ale zatím zjistil, že v sobě má stejné množství lesní moudrosti a dovednosti jako kámen, a proto i on, stejně jako kámen, musí zůstat na jednom místě.

Jenže Hunt začalo nudit sedět na témže místě, nic nedělat a čekat. Nakonec v něm převládla jeho archeologická zvědavost a on cítil, že bude lepší, když nějak využije svůj čas, místo aby planě přemítal o tom, co je s Jean, Hansonem a Smallem. Dosať se napil z potoka a pomocí kožených proužků, nařezaných z antilopí kůže, přivázal nůž na konec dlouhého rovného kusu dřeva. Pak několik dalších větví obalil suchým mechem a slabými vysušenými liánami, které si původně přinesl na rozdělání ohně.

Zapálil jednu pochodeň, rozhrabal kusem dřeva oheň, vzal si provizorní oštěp a neumělé louče a vyrazil na výzkumnou výpravu. Brzy došel na konec osvětleného úseku jeskyně a dál postupoval za svitu pochodně. Nedošel příliš daleko, když mu její zář odhalila kresby, jimiž byly pomalovány skalní stěny. Obrazy byly vytvořeny uhlem a jakousi červenou a žlutou hlínkou. Hunt přidržel louč blíže ke stěně a začal obrazy zkoumat.

Byly to především podoby velkých zvířat - lvů, buvolů a dalších tvorů, které nedokázal určit. Ta neznámá stvoření vypadala spíše jako nějaký hmyz než jako zvířata. Některé obrazy zachycovaly šarvátky, v nichž se prehistoričtí lidé, ozbrojení oštěpy, potýkali právě s oním podivným hmyzem. Hunt se zamyslel nad tím, jakého tvora mu ten zvláštní živočich vlastně připomíná, a pak ho najednou napadlo, že kdyby kudlanka nábožná vyrostla do výše šesti sedmi stop a měla poněkud zavalitější tělesnou konstrukci, bylo by to přesně ono.

Ještě podivnější bylo, že na některých malbách byly kudlanky zachyceny ve velmi neobvyklých pózách. V jejich postavení bylo něco, co kdesi daleko v Huntově mysli rozeznělo malý zvoneček, ale ať se Hunt snažil, jak se snažil, zařadit je nedokázal.

Nakonec ho napadlo, zda náhodou neobjevil prastarý záznam, který potvrzoval existenci dosud neznámého tvora - nebo jestli malby prostě a jednoduše nepřehánějí. Co když zachycují nějakou pověst? Vymyšlené příšery. Možná že jsou to pouhé symboly. Mohly to být obyčejné kobyly, ta strašlivá metla úrody, zachycené tímhle přehnaným

způsobem, aby se zdůraznilo, jak jsou nebezpečné. Muži s oštěpy pak třeba představovali lidstvo, které bojuje s pohromou, jež ohrožuje úrodu, a tudíž i lidské životy.

Pohroma?

Úroda?

Ne. Tihle prastaří lidé byli výhradně lovci a sběrači plodů, ne farmáři, a neměli čas na nějaký hloupý symbolismus. Takové hlouposti přenechme učitelům, kteří přednášejí o Hawthornově Šarlatovém písmeni a využívají k tomu ony pošetilé tabulky symbolů, jež jsou součástí vydání knihy pro pedagogy.

Hunt, s blikající pochodní napřaženou před sebe, pomalu postupoval temnotou. Byl pevně rozhodnut, že půjde ještě o kousek dál a pak se vrátí do jasně ozářené části jeskyně, ale kresby byly stále početnější a nesmírně ho zaujaly. Tohle je snad ještě větší archeologický objev, než si při prvním pohledu myslel. Bylo to jednoduše fenomenální. Až tohle oznámí Hansonovi, mohli by po něm tu jeskyni dokonce pojmenovat.

To by bylo něco! Prehistorické naleziště, které ponese jeho jméno.

Huntova jeskyně.

Tak. Huntova jeskyně. To má zvuk. Líbilo se mu to.

Dál sledoval stěnu sluje, osvětloval ji svou nedokonalou pochodní a pokoušel se odhalit obsah a význam kreseb tím, že si prohlédne další a další vyobrazení podivného hmyzu. Postupoval krok za krokem dál a dál a neuvědomoval si, jak dlouho už je v podzemí, dokud mu zbytek pochodně v ruce nezačal čadit a blikat.

Zastavil se, aby zapálil náhradní louč, a když se mu to po chvíli podařilo, byl zaskočen zjištěním, že ho na všech stranách obklopuje naprostá temnota. Nová pochodeň se sice okamžitě rozhořela, ale když se ohlédl za sebe a napřáhl ji oním směrem, neviděl nikde v dáli světélkující stěnu. Napadlo ho, že se natolik zabral do svých myšlenek, že někde omylem zahnul za roh a sešel z cesty.

Pokusil se vrátit směrem, odkud, jak se domníval, přišel, a byl zděšen, když po několika krocích narazil na skalní masív. Obrátil se vpravo, vydal se podél stěny, ve svitu pochodně prohlížel kresby a doufal, že najde nějaké povědomé místo, ale byl si skoro jistý, že ani jednu z těch maleb neviděl. Znepokojilo ho i to, že některé z nich vypadaly, jako by byly namalovány teprve nedávno.

Hunt se vydal několika směry, ale výsledek byl vždy tentýž.

Ztratil se.

Jak se to mohlo stát?

V jednom okamžiku ještě byl ve známých místech, vzápětí se dokonale a beznadějně ztratil. Rozhodl se, že se znovu pokusí nalézt stezku, po které přišel. Prostudoval svou situaci, zhodnotil ji, rozebral - byl si jistý, že teď už přesně ví, kde sešel z cesty, a vydal se příslušným směrem, aby svůj omyl napravil.

Sotva však udělal prvních pár bezstarostných kroků, pyšný na svou logiku, zem pod nohama mu zmizela, on se zřítíl do naprosté temnoty a před ním jako hořící meteor letěla jeho pochodeň.

Kapitola XIII.

Tarzan cestoval korunami stromů rychle a zanedlouho dorazil k táboru zběhů, který předtím patřil Smallovi a Huntovi. Bouře ho prakticky zničila. Zásoby byly rozházeny do všech stran a visely porůznu ze stromů a keřů. Tarzan ležení pomalu obešel a tu a tam zavětlil. Čich ho nakonec dovedl až k rozkládající se Gromvičově hlavě, zaklíněné mezi větvemi. Silně páchla a byla pokrytá hmyzem. Zanedlouho se stane přibýtkem tisíců bělavých červů.

Podle zápachu a množství much Tarzan odhadl, kolik času uběhlo od chvíle, kdy Gromvič zahynul. Nebylo to těžké, protože navíc bylo jasné, že zemřel během bouře. Neudělalo to žádné zvíře. Muž se stal obětí tornáda, víchr ho roztrhal, jako rozzlobené dítě roztrhá papírovou panenku. Později se vlhká hlava vysoušela v žáru tropického slunce a vzápětí ji našel hmyz. Hejna much byla tak hustá, že Gromvičova hlava vypadala jako svaté hmyzí místo, muší Mekka, kam se slétají poklonit a pomodlit.

Tarzan si všiml, že hlava má poraněné koutky úst. Použil svůj nůž, aby propátral Gromvičovu ústní dutinu. Mouchy se zvedly jako malé černé tornádo a zakroužily opímu muži kolem rukou a hlavy. Nevšímal si jich. Nahlédl Gromvičovi do úst a viděl, že mu někdo vylomil několik zubů. To neudělala bouře. Tak se projevoval jen člověk ve své nejhorší podobě. Práce člověka. Pravděpodobně šlo o zlaté korunky.

Pán džungle zasunul nůž do koženého pouzdra u pasu a mouchy se rychle vrátily ke svým modlitbám.

Tarzan se zamyslel nad Gromvičovou hlavou a chybějícími zuby a brzy si téměř přesně zrekonstruoval všechno, co se stalo. Alespoň jeden ze zběhů přežil bouři, která je zastihla mimo tábor. Vrátil se, našel tady hlavu mrtvého a vylomil z ní chrup.

Tarzan došel k názoru, že to nebyl ten černý muž, nýbrž jeho zbývající kumpán. Byl to jen odhad, ale podle toho, jak se choval onen druhý běloch, by to skutečně vypadalo spíš na něj. Tohle nebyly důkazy, které by byly co platné u soudu, ale tady, v džungli, byl zákonem Tarzan, a ten věřil svým instinktům.

Pečlivě prohlédl zem v okolí. Dobrá. Přežili dva ze zběhů. Otisky jejich bot byly v půdě, vlhké po dešti, jasně čitelné, i když zem už pomalu začínala vysychat. Nosiči obuv nepoužívali. Ti chodili buď bosí, nebo v jednoduchých sandálech, takže tyto otisky musely patřit zběhům.

Kromě toho byly jedny stopy hlubší než druhé a Tarzan si byl jistý, že ty patří Cannonovi, tlustému bělochovi. Cannonovy šlépěje se zastavily přímo před hlavou, a bylo na první pohled patrné, že chvíli jako by přešlapoval sem a tam. Tyhle otisky vznikly ve chvíli, kdy Cannon pomocí svého nože vylamoval z hlavy mrtvého Gromviče zlaté zuby. Při práci musel několikrát změnit polohu, a proto ony zvláštní stopy.

Tarzan se vrátil do původního tábora, rozhlédl se a po krátké úvaze došel k závěru, že mnoho nosičů před bouří uprchlo a teď už jsou dávno na cestě domů, pokud ovšem nenarazili na divoká zvířata. Několika se však přece jen uprchnout nepodařilo. Tarzan našel jejich pozůstatky.

Čerstvé stopy v táboře mu vyprávěly pokračování příběhu. Dva zběhové, černý a bílý, se sem vrátili, vybavili se zbraněmi, střelivem a potravinami, které po bouři zbyly a které se jim podařilo najít, a vyrazili na cestu. Vládci džungle bylo jasné, že pronásledují Hansonovo safari, protože to byl další zdroj nejen zásob, ale především nosičů. Takovým způsobem oni muži nepochybně uvažovali. Budou chtít někoho, kdo jim bude sloužit, kdo ponese jejich zavazadla. Tarzan našel konzervu, která se zakutálela do křoví. Otevřel ji nožem a snědl. Obsah vybíral prsty. Bylo to rozbředlé vařené maso, které chutnalo jako zetlelé listí u jeho nohou. Byl by raději zabil nějaké zvíře, aby získal čerstvé maso a mohl se napít krve, která dodává energii, ale v tomto okamžiku skýtala konzerva nejrychlejší způsob, jak doplnit síly a pokračovat v pronásledování. Bylo dost pravděpodobné, že oba zběhové už Hansonovo safari dostihli, ale pokud ne, pak se mu jistě vzhledem k tomu, že cestovali nalehko, rychle přibližovali. Tarzan dojedl a tiše se vyšvihl do větví stromů.

Když Smalla vyděsil leopard a mladík se dal na útěk jen v botách a spodním prádle, prchal nazdařbůh džunglí, až ho začalo píchat v boku. Nakonec usedl na vyvrácený kmen, aby si odpočinul, a byl překvapen, když se mu zpod klády mezi nohama vyplazil malý černý had.

Small znovu vyskočil, dal se na úprk a narazil přímo do stromu. Nebyl to příliš silný náraz, ale stačil k tomu, aby se mladík omámeně otočil a svezl se po kmeni do sedu, přičemž mu drsná kůra odřela nahá záda.

Ze svého místa pak vyčerpaně pozoroval, jak se malý černý had, který měl střed těla silně vydutý, plazí pryč. Vedle padlého stromu leželo ptačí hnízdo. V něm se běhalo jediné neporušené vejce. Původně tam pravděpodobně byla i další, a to byl důvod, proč byl had uprostřed těla tak tlustý. Využil šťastné náhody, že mu bouře svrhla jeho oblíbené žrádlo přímo na cestu.

Small vejce se zájmem pozoroval. Měl hřezavý hlad. Sehnul se nad hnízdem, zvedl naprasklé vajíčko, podržel si ho nad ústy, prsty ho rozlomil a nechal si jeho obsah stéci na jazyk. Chutnalo výborně.

Small sledoval kmen, na kterém předtím seděl. Byl ztrouchnivělý a plný vypasených bílých hmyzích larev. Chvilí se díval, jak se larvy hemží v práchnivějícím dřevě, pak jednu z nich vzal mezi palec a ukazovák, hodil si ji do úst a začal žvýkat.

Když mu larva zapraskala mezi zuby, měl velmi smíšené pocity. Nebyl to zvláštní pamlsek, ale plnil svůj úkol. Rychle zjistil, že člověk ztracený uprostřed džungle, nahý a beze zbraní, soudí některé věci jinak. Člověk, který přežil strašlivou bouři pod hromadou vyvrácených kmenů a dal se na útěk před leopardem. A to ani nemluví o tom, že před bouří byl pronásledován, že po něm střeleli a že se mu přes nohy přelazil obrovský had škrtič. Když se to všechno sečetlo a vzalo kol a kolem, jídlo skládající se z ptačího vejce a hmyzích larev bylo hodné světoběžníka, a tedy i pro něj velmi příhodné.

Small začal pojídat larvy jako popcorn. Jedl tak dlouho, až na kmeni nezbyla jediná. Pak si vyhlédl strom, jehož větve vyrůstaly poměrně nízko, vylezl tak vysoko, jak se jen odvážil, našel si místo, kde byly husté pahýly propleteny liánami, a tam se pohodlně usadil. Vděčný za zlaté a teplé sluneční paprsky, které pronikaly listím, přivřel oči a vzápětí tvrdě usnul.

Zatímco spal, vítr zesílil, větve začaly narážet na sebe a chrastily jako vyschlé lidské kosti. Small se posadil a sestoupil na zem. Cítil se podivně. Vykročil kupředu a džungle se před ním otvírala. Po obou stranách viděl vysoké černé stěny a v nich se pohybovaly, jako zalité černým dehtem, postavy. Small je pozoroval se zvláštním odstupem. Ale i pod vrstvou temné hmoty byly jejich tvary rozeznatelné. Jean. Hanson. Hunt. Divoký muž, kterého pomáhal připoutat k pahýlu stromu. Byli tam i Cannon, Gromvič a Wilson. Dehtem pokryté postavy se kroutily, přibližovaly a zase vzdalovaly, nakonec se spojily do obrovského černého chomáče a z něj vyprýštily krůpěje krve tak rudé, že i ta nejkrásnější růže by vedle nich vybledla. Small nedokázal od oněch krůpějů odtrhnout oči. Stékaly po temné stěně a pak narazily na vrcholek jakési prastaré kamenné zidky, kde se krev začala shromažďovat, přelévát a vzdouvat, až na sebe vzala podobu pulsujícího srdce, z něž se stále ještě kouřilo.

Small pocítil slabý záchvěv hrůzy, ale nic víc. A právě to mu připadalo ze všeho nejpodivnější, protože věděl, že to srdce je jeho. Sáhl si na hrud'. Nenahmatal žádnou ránu, ale byl si jistý, že je to jeho srdce.

Zatímco přihlížel, srdce najednou ztratilo tvar, změnilo se v rudou kaluž, ta se začala rozlévat zpět vzhůru po stěně, až dosáhla onoho podivného lidského chomáče, ve kterém zmizela. Chomáč se rozplízl na zdi a Small se ve spánku pohnul. Otevřel oči, zamrkal a zjistil, že je stále ještě na stromě. Byl to jen ošklivý sen. Na okamžik ho naplnila úzkost. Jeho matce se kdysi zdálo o vlastní smrti. Vyprávěla mu, že viděla své kouřící srdce na stole, a přesně si vybavovala, že stále bilo. Pak přestalo tlouci a ona se probudila.

Tohle mu vyprávěla a o týden později zemřela. Říkala, že ví, že musí zemřít. Byla to dědičná schopnost. Její dědeček předvídal svou smrt podobným způsobem. Jejich předci, které kdysi dávno prodali bělochům jiní Afričané, byli potomky mocného šamana, jenž uměl předpovídat budoucnost. Smalova matka věřila, že tuto schopnost, alespoň v jednom směru, pak dědila generace za generací. Všichni členové jejich rodu dokázali předvídat svou smrt.

Small se na své vidění díval skepticky. Byl to sen. Nic víc než jeho strach, který se v něm nastřádá a pak se zhmotní v ošklivém snu. Bude v pořádku. Určitě bude v pořádku.

Snad.

Ale ani napětí nedokázalo bojovat s jeho únavou. Navzdory mŕě znovu usnul, a tentokrát spal hlubokým, zdravým spánkem.

Jean cítila strašlivou prázdnotu. Bylo jí jedno, co se s ní dál stane. Válečníci se zbavili svého zeleného maskování a rychle ji popoháněli po nepříteli schůdně stezce. Kráčeli mlčky a teprve teď si všimla, že mezi nimi jsou i ženy. Vzhledem k jejich výšce je nejprve považovala za muže, ale teď, když všichni odložili maskování, zjistila, že zhruba třetina

útočníků byly příslušnice jejího pohlaví.

Mnozí z válečníků byli ještě velmi mladí. Všichni byli nadprůměrně vysocí, měli klasické negroidní rysy a pleť tmavou jako mokrá eben. Byli dobře stavění, svalnatí a na čele a na tvářích pomalovaní bílou hlinkou, aby ještě zdůraznili vypálené jizvy. Několik z nich bylo ozdobeno péřovými čelenkami. Ti bez čelenek měli vlasy dlouhé a silně naolejované. Někteří byli vyzbrojeni krátkými těžkými oštěpy, zatímco jiní měli kopí dlouhá a tenká tak, že jim v chůzi pružila v rukou. Pár bojovníků mělo na zádech luky a toulce s dlouhými šípky. Všem visely v kožených smyčkách u pasů těžké nože - spíše meče - a někteří je nesli v pouzdrech zavěšených na rameni. Za jiných okolností by je Jean mohla považovat za fascinující. Ale jediná věc, na kterou nyní mohla myslet, byl otec, jenž padl při jejich útoku. Byla šťastná, když pohledem zavádila o tělo válečníka, kterého zabila a kterého jeho druhové s sebou nesli na nosítkách. Nikdy si nemyslela, že by ji potěšila smrt lidské bytosti, ale teď byla ráda, že toho muže zabila. Otce jí to sice nevrátí, ale cítila se o něco líp.

Muž, který ji vedl, zřejmě nebyl spokojený s její rychlostí. Zatahl za kožený lano, jež měla upevněné kolem krku, to se napjalo a Jean klopýtl. Když zase nabyla rovnováhy, projel jí záchvěv vzteku. V té chvíli měla dojem, že nejlepší, co může udělat, je vzepít se. Bojovat tak dlouho, až jejím věznitelům dojde trpělivost a zabijí ji. Pak už nebude muset myslet na otce, ubohého Billyho a ostatní, kteří byli zabiti nebo zajati.

Ale ne, to by nebyla správná cesta. Tak by to jistě její otec neudělal. Tak by to nikdo z Hansonů neudělal. Čekali by, až se jim naskytne příležitost. Bojovali by až do konce. Takový byl přece život, to jí otec vždycky říkal.

Život je život, ať je sebetěžší. A jestliže měla zemřít rukou těch lidí, pak se staň. Jednou přece umřít musí, a proto se rozhodla, že nakonec svůj život prodá draho a zahyne vznešenou a čestnou smrtí.

Tak to bude správné. Prozatím ovládne svůj hněv, strach i bolest a uloží je ve svém nitru. Bude čekat a pozorovat. A až přijde ta správná chvíle, pokusí se o útěk, a jestli bude útěk nemožný - tady si nebyla jistá. Ale něco udělá. Nebude jen nečinně přihlížet, jak se ji někdo pokouší zabít nebo obětovat...

Něco udělá, i kdyby to bylo něco nesmyslného, ale nejdříve bude chladně čekat a odhadovat situaci.

Pokračovali ještě nějakou chvíli v cestě po křivolaké stezce a pak se k Jeaninu úžasu ocitli na silnici. Skutečné silnici! Byla vystavěna z tmavých, pravidelných balvanů spojených maltou a byla skoro dvanáct stop široká. Jean odhadovala, že byla postavena stejnou technikou, jakou stavěli své cesty Římané. Vrstva materiálu za vrstvou. Ať už byla cesta vybudována jakkoliv, byla to skvělá ukázka primitivního stavitelství.

Silnice se táhla v dlouhém rovném pásu a pak se obloukem stáčela a mizela z dohledu za velkou skupinou hustých stromů. Byla pečlivě udržovaná a džungli po obou stranách někdo vysekal, takže do cesty nezasahovaly větve stromů ani keřů. Vedle silnice stála řada dvoukolek i čtyřkolových vozů.

Opodál bylo vidět skupinku mužů a žen, z nichž ani jeden nebyl oblečen jako válečník. Očividně přišli po silnici a k Jeaninu údivu s sebou vedli stádo zeber. Zebry měly udidla a opratě a vypadaly velmi krotce. Jejich ošetřovatelé je zapřáhli do vozů.

Vysoký válečník znovu zatahl za kožený řemen a ukázal Jean, aby nastoupila do jedné z bryček. Za nimi se nahoru vyšvihla obrovská žena, chopila se opratí a vůz se rozjel.

Když se Jean ohlédla, viděla, že se za nimi seřadily ostatní vozy a za těmi kráčeji ošetřovatelé zeber a zbylí válečníci. Byl to pestrobarevný průvod.

Rovnickové slunce pálo na vystoupilo přímo do nadhlavníku, když se cesta vynořila z džungle na rozlehlou mýtinu, kde Jean v dále zahlédla skupiny zpocených dělníků, kteří zápasili s obrovskými bloky opracovaného kamene. Zapražení do silných provazů stěhovali kamenné kvádry neznámo kam. Ve slunečním světle se leskly biče a dopadaly na záda ubohých otroků.

Zhruba za další hodinu uviděla Jean před sebou hradby velkého města. Byly vysoké a silné. Slunce se odráželo od hrotů oštěpů, které se blýskaly na jejich vrcholku. Jean viděla, že na ochozech hlídá velký počet strážných.

Když se vozy přiblížily, zjistila, že hradby jsou vybudovány z jílů, rákosu a kamene. Spojení všech tří materiálů bylo zvláštní, ale velmi důmyslné. Obyvatelé pochopitelně použili suroviny, které měli po ruce, ale způsob, jakým byla stavba provedena, říkal zcela jasně, že to nejsou obyčejní, primitivní divoši. Spíše naopak.

Město Ur. Takže ho našla.

Nebo přesněji, ono našlo ji.

Na kratičký okamžik Jean zapomněla na svou zlost a nenávist a pocítila úžas. Tady bylo to, kvůli čemu její otec přišel do Afriky, a přitom se nedožil chvíle, kdy by své vysněné město spatřil na vlastní oči. Jaká ironie! Zabili ho právě ti lidé, které chtěl studovat.

Městská brána byla obrovská, vyrobená z omšelého černého dřeva, a podobně jako středověký padací most byla zkonstruována tak, že se spouštěla na řetězech přes vodní příkop široký téměř třicet stop.

Strážný zatroubil na roh a most se pomalu spustil. Když ho přejížděli, Jean nahlédla do temné vody příkopu a zjistila, že v ní neplavou jen odpadky, ale také podivní bílí krokodýlové. Příkop očividně sloužil dvojímu účelu - jako stoka, do které byly odhazovány nejruznější zbytky, a jako obranné zařízení, jehož účinnost efektivně zvyšovali krokodýlové, kteří se částečně živili právě oněmi odpadky.

Obydlí uvnitř hradeb většinou tvořily chýše vybudované z rákosu a jílů, namačkané na sebe tak, že některé části města vypadaly jako včelí úly. Ve středu města však byl volný prostor. A tam se tyčil velmi výstavný komplex budov z jílů a kamene. Zdi byly ozdobeny složitými reliéfy a malbami zachycujícími běžné denní práce, stejně jako válečníky bojující mezi sebou nebo s divokými zvířaty.

Jeden z motivů Jean fascinoval a zároveň jí byla zmatena. Představoval muže s oštěpem, který se potýkal s něčím, co vypadalo jako podivný hmyz. Tvor byl mnohem větší než člověk a stál ve zvláštní pozici na zadní noze a tu druhou zvedal, jako kdyby se chystal vykopnout. Obě přední končetiny měl pozvednuté jakoby na ochranu horní části těla.

Tvor se velmi podobal kudlance nábožné, i když byl mnohem svalnatější a jakýmsi vzdáleným způsobem připomínal člověka. Jean podvědomě došla k závěru, že tyhle zdobné budovy patří místní šlechtě.

Ženy, děti i staří lidé se shlukli kolem zajatců, které hlídky vezly na prostranství před velkými budovami. Zvláště děti byly neobyčejně zvědavé, vybíhaly ze zástupu, vyskakovaly, chytaly se vršku vozu a snažily se Jean dotknout. Nedokázala odhadnout, jestli je to nějaká hra, kterou dokazují, jakou mají odvalu, nebo jestli ten zvláštní zájem vzbuzuje její bílá kůže. Když podnikaly své výpady, nesmály se a Jean si uvědomila, že jsou podivně mlčenlivé a vážné. Vozy mířily přímo k velkému vyobrazení kudlanky nábožné a teprve ve chvíli, kdy se zdálo, že na ni musí první spřežení už už narazit, zazněl kdesi nahoře roh a to, co původně vypadalo jako souvislá stěna, se uprostřed rozestoupilo.

Jak projížděli vzniklým prostorem, viděla Jean, že křídla brány jsou posouvána obrovskými kladkovými mechanismy, umístěnými po obou stranách, a ty jsou poháněny zástupy uboze vyhlížejících lidí s okovy na kotnících, spojených řetězem. Byli očividně z jiného kmene než místní obyvatelé. Někteří z nich dokonce vypadali jako Pygmejové.

Jean si začala domýšlet důvod útoku na jejich safari. Otroci.

Kousek za průchodem ze zdí vyčnívaly silné tyče a na nich, šest stop nad zemí, visely na řetězech kovové klece. Byly v nich lidské kostry a tlející těla a mezi nimi se pohybovalo několik ještě žijících lidí. Z mnoha mrtvol vyčnívaly šipky.

Jakási stará nahá černoška, s vlasy bílými jako čerstvě trhaná bavlna, vyhublá tak, že připomínala chodící kostru, prostrčila ruku mezi mřížemi a natáhla ji k válečníci řídící vůz, v němž seděla Jean. Promluvila k ní hlasem, ve kterém se chvěla prosba. Bojovnice si jí nevšímala. Muž, který držel kožený řemen, jímž byla Jean spoutána, se otočil a udeřil stařenu přes nataženou ruku, takže žena vykřikla bolestí. Klec se rozhoupala sem a tam.

Jean se bez dlouhého uvažování obrátila, zatřásla pěst a uštědřila muži tvrdou ránu do spánku. Byl to čistý rychlý úder, levý hák, který ji naučil otec, a srazil válečníka z vozu. Bohužel kožený řemen, který ho spojoval s Jean, vzápětí strhl na zem i ji.

Okamžitě se na ni vrhl, převrátil ji na břicho a obkročmo na ni usedl. V ruce se mu zaleskl meč. Než stačil udeřit, válečnice z vozu na něj vykřikla krátký ostrý rozkaz a on zaváhal. Zvedl k ženě hlavu a ona spustila výmluvný proud řeči.

Muž se vzteklým výrazem vrátil meč do pochvy a zvedl Jean na nohy. Zašklebil se na ni, ale v jeho úsměvu nebyla ani špetka veselí. Událost sice proběhla velmi rychle, ale i tak musela celá řada vozů zastavit a lidé kolem přihlíželi. Jean věděla, že udělala chybu. Způsobila, že onen válečník ztratil tvář. Obvyčejný zajatec, a ještě k tomu žena, ho srazil jedinou ranou.

Bojovník trhl řemenem, přinutil tak Jean nastoupit zpět do vozu a vzápětí se karavana znovu pohnula.

Jean se ohlédla na stařenu. Ta stála a rukama svírala mříže klece, která se ještě houpala. Kývla Jean na pozdrav a ona jí gesto oplátila. Věděla, že staré ženě už mnoho života nezbyvá, ale pomyslela si, že vzhledem k situaci je to možná dobře.

Přijeli k mohutnému oblouku vykládanému zlatem a projeli jím na rozlehlé nádvoří. Tady stál palác vybudovaný z jasně červeného jílu, zlata, drahých kamenů, vzácného dřeva a zvířecích i lidských lebek. Maurský sloh se tu mísil se stylem vzdáleně připomínajícím rokoko - s něčím takovým se Jean ještě nesetkala. Budova vypadala jako výplod fantazie šilného génia. Byla nádherná, ale při pohledu na ni naskakovala Jean husí kůže.

Vůz objel palác a ocitl se na dalším volném prostranství, za nímž bylo vidět zadní hradby města. Usoudila, že za nimi budou vesnice, které tomuhle velkému městu platí daně a dodávají válečníky, potraviny i suroviny. A chrání je z týlu. Skutečná říše.

Po pravé i levé straně prostranství stály dlouhé nízké domy. Řada vozů se rozdělila a každý zamířil k některému z nich. Jeanina bryčka zahnula vpravo a zastavila před jednoduchou stájí, do níž byly vehnány tažné zebry. Poté žena převzala od válečníka kožený řemen a odváděla zajatou dívku pryč.

Jean se rozhodla, že se podřídí. Prozatím. Počká na správnou chvíli, až její žalárnice ztratí alespoň část své ostražitosti. A třeba mezitím vymyslí nějaký plán útoku.

Rozhlédla se kolem sebe, aby zjistila, jak jsou na tom ostatní zajatci, ale jak se zdálo, všichni už zmizeli v barácích. Ji jedinou vedli přes celé prostranství směrem k paláci.

Zadní vchod do paláce, tvořený velkými vraty, byl - otevřený a tudy popohnala válečnice dívku dovnitř. Když se Jean ocitla za branou, zalapala úžasem po dechu.

Stála tam řada nahých domorodců, ne nosičů, jací pracovali pro Hansonovo safari, ale příslušníků kmene, s jehož zástupci se nikdy nesetkala. Bylo jich jedenáct a byli obklopeni místními válečníky. Všichni bez rozdílu kvíleli, lomili rukama, padali na kolena a očividně žadonili o smilování.

Před nimi se tyčil obrovský dřevěný špalek a právě ve chvíli, kdy přivedli Jean, uchopil jeden z válečníků domorodou ženu, stojící v řadě, za vlasy, přivlekl ji ke špalku a přinutil ji na něj položit hlavu. Ze skupiny strážců vystoupil obrovský svalnatý muž s těžkým mečem. Měl rituální jizvy a kolem očí byl pomalován bílou hlinkou.

Žena hrozně vykřikla, ale ještě než výkřik dozněl, zasvištěl meč vzduchem a její hlava odletěla ve sprše rudých krupějí stranou. Několikrát se převálila v prachu a pak zůstala ležet, široce otevřené oči upřené k palčivému nebi. Zajatci začali naříkat s dvojnásobnou silou a válečníci nadšeně vykřikli.

Žena držící Jean se k ní otočila a významně se usmála. Dívka cítila, jak se jí po zádech plazí ledový had strachu.

Bojovnice, stále ještě s úsměvem na rtech, přivedla Jean k řadě zajatců, zavolala něco na popravčího a dovlekla bílou zajatkyni do čela zástupu. Jean upřela oči na zakrvácený špalek a na uťatou hlavu ubohé ženy. Měla dojem, že se hlava ještě pokusila mrknout, ale pohyb v polovině přestal.

Válečnice prohodila několik slov s katem a ten se krutě zasmál. Postoupil kupředu, vzal do ruky konec řemenu, který měla Jean kolem krku, a surově jím trhl. Dívka padla na kolena, začala se dusit a čelem narazila do špalku. Bojovnice jí šlápla na ohnutou nohu a přitlačila. Jean se z úst vydral bolestný sten.

Ach, k čertu, měla jsem něco podniknout hned, pomyslela si. Měla jsem to riskovat. Teď už je pozdě. Tak dopadne většina idealistů, kteří chtějí zemřít čestnou a statečnou smrtí.

Popravčí se obrátil k zástupu válečníků, jeden z nich přiskočil a vzal mu z rukou kožený řemen. Napnul ho tak, že měla Jean krk natažený přes špalek, jako vánoční krocan před smrtí.

Jean se podařilo naklonit hlavu maličko ke straně a viděla, jak popravčí s úsměvem pozvedl meč. Vybavila si záchvěv víček uťaté hlavy. Kdysi četla, že mozek ve sťaté hlavě ještě kratičký okamžik žije, že zrak a ostatní smysly stále ještě pracují a že tedy, teoreticky, by se oči mohly podívat na oddělené tělo a uťatá hlava by si mohla uvědomit, co se stalo. Jean doufala, že to jsou jen strašidelné pohádky pro staré báby.

Zavřela oči, a když zaslechla nad hlavou zasvištění meče, zadoufala jen, že rána bude dostatečně čistá, přesná a silná. Kapitola XIV.

V okamžiku, kdy se Huntovi pod nohama otevřela zem, upustil pochodeň, která se teď řítí před ním, podobná jasné hvězdě klesající do temného nekonečna. Když viděl, jak rychle a hluboko hořící louč padá, byl si jistý, že je ztracen.

Vzápětí ale dopadl na něco pevného, a to tak tvrdě, že si vyrazil dech.

Ležel ve tmě celý rozbolavělý a jako ve snu zaznamenal, že pochodeň stále ještě letí a zmenšuje se. Na okamžik byl zmatený, ale pak pochopil, co se stalo. Tam nahore spadl do ústí rozměrné šachty a kus pod jejím okrajem se zachytil na nějaké široké římsě. Hlava mu visela přes okraj, takže stále ještě viděl letící pochodeň. Padala hlouběji a hlouběji, až zmizela docela. Buď se ztratila v hlubinách, nebo dopadla na dno a zhasla. Hunt měl neblahý dojem, že první domněnka bude správná.

Nějakou dobu ležel a nehýbal se, pokoušel se popadnout dech a přemítal, co teď. Byl v naprosté temnotě - obával se, že jakýkoliv neopatrný pohyb by ho mohl poslat na další cestu za pochodní, ale přesto věděl, že tady zůstat nemůže. Opatrně se zvedl na všechny čtyři. Žebra ho bolela, ale zdálo se, že nemá nic zlomeného. Pomalu ustupoval po římsě, až narazil na skalní stěnu. Cestou dokonce nahnátl svůj oštěp a vděčně se ho chopil.

Hunt opel neumělou zbraň o koleno a s jistou námahou větve přelomil. Pak si svlékl košili a pečlivě ji omotal kolem zlomeného zbytku násady. Použil konec oštěpu, na němž byl připevněn nůž, a část košile po hmatu několikrát nařizl a rozcupoval. Z kapsy vytáhl své křesací kameny a pokusil se z nich vydolovat jiskru. Vzhledem k tomu, že tohle všechno dělal v naprosté temnotě, trvalo mu to velmi dlouho, ale nakonec přece jen jedna z jisker zapálila útržek košile a roztřepená látka začala doutnat. Hunt opatrně zafoukal, a látka opět zhasla. Zkoušel to znovu a znovu, až byl nakonec odměněn čadivým plamenem provizorní louče. Uvědomil si, že mu světlo nevydrží dlouho, takže pochodeň pozvedl nad hlavu, aby zjistil, jak hluboko spadl.

Dvanáct stop!

Měl štěstí. Byl to zázrak, že si při dopadu nepolámал žebra, i když cítil, že je má ošklivě naražená.

Hunt se pokusil najít nějaké místo, kudy by mohl vylézt nahoru, ale záhy poznal, že kamenné stěny jsou naprosto kolmé, vlhké a kluzké jako sklo. Když se podíval za sebe, na opačný konec římsy, viděl, že se tam rýsuje temný otvor. Vydal se tím směrem. Plamen pochodně se zakýval. Z šachty vycházel poměrně silný proud vzduchu.

Hunt vstoupil do tunelu a okamžik uvažoval. Z pochodně už zbývalo velmi málo. Buď se musí vrátit zpět na římsu a znovu se pokusit nějakým způsobem zlézt hladké svislé stěny, nebo bude pokračovat v cestě tunelem. Jediným logickým řešením se zdálo být to druhé.

Ušel sotva několik stop, když narazil na zvláštní žlaby z pálené hlíny, které se táhly podél stěn tunelu. Bylo jasné, že je to dílo lidských rukou. Podržel pochodeň nad jedním z nich. Koryto bylo plné jakési tmavé tekutiny - pravděpodobně staré špinavé vody. Její hladina byla pokryta tisíci tělíček mrtvého hmyzu. Hunt strčil do kapaliny prst, rozetřel ji mezi palcem a ukazovákem a přičichl.

Nafta. Žlaby byly naplněny přírodním olejem. Najednou pochopil jejich účel. Hunt se zhluboka nadechl a opatrně přiblížil pochodeň k hladině. Vyskočily plameny a chodbou se rozlila žlutooranžová záře. Na protější stěně se pitoreskně odrážel jeho stín.

Zapálil žlab i na druhé straně. Teď měl dokonale osvětlenou cestu. Odhodil zbytek louče, pevně sevřel krátký oštěp a vykročil kupředu.

Když Small otevřel oči, díval se přímo do lidské tváře. Vyděsilo ho to tak, že se převalil vlevo a spadl ze stromu.

Tedy byl by spadl, kdyby ho nezachytila silná paže a nevytáhla ho zpět.

"Uklidněte se," řekl Tarzan. "Já vás nesním."

"To jste vy," vydechl Small. "Díky bohu. Myslel jsem, že jste mrtev... poslyšte, já vám nechtěl nic udělat. To bylo jinak."

Já a ten druhý muž, Hunt - my s tím neměli nic společného. Byli jsme sami zajatci."

"Já vím," přikývl Tarzan. "Spěchám, takže teď mlčte a já vám povím, co se stalo."

Když Tarzan skončil, zeptal se Small: "A co je s Huntem?"

"Potřeboval jsem se pohybovat rychle, proto jsem ho nechal v jednom úkrytu, aby tam počkal."

"A co já?"

"No, vy jste problém," odpověděl Tarzan. "Hunta jsem nechal na dobrém místě. Nkima a Jad-bal-ja mu dokážou pomoci, pokud se nerozhodne jednat jako hlupák. I když se obávám, že by mohl."

"Poslyšte," začal Small, "musím vám říct, že začínám mít dojem, že my dva s Huntem jsme zatím neudělali nic, co by hloupé nebylo."

"Doufám, že na to nejste pyšní."

"To těžko. Ale mluvili jsme o tom, co se mnou. To se mě totiž týká. Tedy mě osobně, chápete."

"Nevím tady v okolí o místě, kde byste byl v bezpečí, takže vás asi budu muset vzít s sebou. Hovoří pro to ještě jedna věc - myslím si, že už nejsme daleko od Hansonova safari. Jejich otisky jsou zřetelné a pachová stopa silná."

"Jak jste mě našel?"

"Ucítil jsem vás. Páchnete."

"Jasně, zato vy voníte jako růže. Tady jsme v džungli, člověče. Až se vám podaří utéct leopardovi, ukrýt se na stromě a k jídlu si dát pár hrstí larev, taky trochu dozrajete."

"Já jsem tím myslel, že přirozený pach vašeho těla je nepříjemně silný. Všichni lidé páchnou takhle silně. Já jsem vyrostl mezi zvířaty. Nemám sice tak dokonalý čich jako divocí tvorové, ale rozdíl mezi nimi a mnou není příliš velký."

"A jak to potom vydržíte mezi lidmi? No, rozumíte, mezi ostatními lidmi? Když se vám zdá tak přezrálí, musíte se skoro pořád dusit, ne?"

"Když žiju v civilizaci, poměrně rychle si na to zvyknu. Ale teď, když jsem zpět v džungli, zjišťuju, že mé smysly se vracejí k původní ostrosti. A proto jsem váš pach ucítil už z dálky."

"Můžu se vás zeptat, jak jste na tom se zvířaty? Ta vám voní?"

"Ne," zavrtěl Tarzan hlavou. "Ale jejich pachy nejsou tak výrazné jako pachy lidí."

Tarzan pomohl Smalovi dolů ze stromu. Mladík se pokusil očistit spodní prádlo od prachu a zbytků kůry, ale rychle zjistil, že je to úkol nad lidské síly.

Tarzan se zatvářil pobaveně: "Vypadáte velice směšně."

"A to mi říká člověk, který se potuluje džunglí v bederní roušce!"

Opí muž se znovu zasmál.

"Co kdybychom zkusili najít moje kalhoty a košili?" obrátil se k němu s nadějí Small.

"Na to není čas," potřásl hlavou Tarzan. "Pojďte. Musíme urazit kus cesty. Nejenže je tady výrazná stopa Hansonova safari, ale těsně v patách se mu táhnou ti dva muži, kteří vás včera zajali."

"Podívejte se," varoval ho Small, "o těch dvou vám musím říct jednu věc - jsou nebezpečnější než jedovatí hadi."

"Byl jsem předmětem jejich pohostinnosti," připomenul mu Tarzan.

"No ano, vlastně máte pravdu. Ale věřte mi jedno, ti chlapi jsou neustále ve střehu. Vsadil bych se, že na něco takového, jako udělali vám, jsou zvyklí, nebylo to pro ně nic nového. A nepřekvapilo by mě, kdyby mi někdo řekl, že už udělali mnohem horší věci."

"Máte strach?" zeptal se Tarzan.

"Jasně," přikývl Small, "jasně že mám strach. Proč bych vám to nepřiznal? Jsem k smrti vyděšený. Z džungle. Z těch lidí. Dokonce ani z vás mi není nejlépe."

"A jdete se mnou?"

"Samozřejmě že jdu s vámi. Neřekl jsem, že ne. Co bych tady sám dělal? A ty chlapy musí každopádně někdo zastavit. Jdou po Hansonovi a Jean, a ne proto, aby je pozvali na kávu."

"Ano, vím."

"A vy říkáte, že ten další chlápek, co s nimi byl, je mrtev?" ujišťoval se Small.

"Mrtvější už ani být nemůže," přikývl Tarzan.

"A naše safari je pryč?"

"Část nosičů zahynula během bouře a ten zbytek se rozprchnul. Tak a teď jdeme."

S těmi slovy opí muž vyrazil svižným klusem a Smalovi nezbylo nic jiného než se pustit za ním.

Billy se probral a překvapilo ho, že vidí slunce. Velká vichřice vykácela v pralese takový průsek, že slunce bylo snadno viditelné. Billy, který vyrůstal a většinu života žil v džungli, spatřil málokdy tak obrovský kus volného nebe. Občas, když se dostal na okraj pralesa, upíral na oblohu užaslé pohledy, ale jeho přirozeným prostředím byl prales. Samozřejmě že slunce už předtím viděl mnohokrát, ale většinou z malých mýtin nebo skrze větve stromů. Ale teď stálo přímo nad ním, obrovské a oslnivě bílé jako pštrosí vejce, a všude kolem byla hluboká modrá obloha.

Nejdřív si Billy pomyslel, že je mrtev. A že tohle je ta krása na druhé straně. Pak ale pocítil bolest, když se ozvala jeho zranění, a pochopil, že zůstal naživu. Pomalu se posadil, rozhlédl se kolem a uviděl těla dvou nosičů. Oba bývali jeho přáteli. Opodál ležel Hanson.

Billymu se po jistém úsilí podařilo postavit na nohy a prohlédl oba černochoy. Byli mrtví. Zato když se dotkl Hansona, ubohý profesor zasténal.

"Bwana," užasl Billy, "myslel jsem, že jste mrtev."

"Pomoz mi, Billy."

Billy převrátil Hansona na záda. Jeanin otec byl zalitý krví, ale dýchal celkem pravidelně a bez potíží. Ve slinách neměl krev, a proto Billy došel k názoru, že pravděpodobně nemá žádné vnitřní poranění.

"Posaď mě," požádal Hanson.

"No, nevím, jestli my to dokážeme, bwana."

"Jen se neboj, budu v pořádku."

"Já spíš mluvím o mně. Strachuju se, že nejsem dost silný na to, abych já vás posadil. Mám moc práce, abych se takhle udržel ve dřepu."

"Ach tak. Promiň, Billy."

"Ono je v pořádku. Dejte mi čas a možná skákám kolem jako žába, bojuju s krokodýlem a dokážu vás i posadit. Ale teď se bojím, že nemám ani jednu chuť něco zkoušet z toho. Asi lehnu vedle vás."

Billy se tiše sesul k zemi vedle Hansona a omdlel.

"Billy?" zvolal Hanson. "Billy!"

"Ano, bwana?" ozvalo se po chvíli.

"Přežijeme to?"

"Nemám ani malé tušení. Nevím. Myslím, že ani starci ve vesnici, co oni předpovídají budoucnost z teplých vnitřností zvířat, by neuměli říci. Podle mě si všechno vymýšlejí, když se patlají v těch střevcích. Já dokážu lhát i bez vnitřností. Ale raději to nedělám. A teď jsem navíc moc unavený, že nemám sílu ani na vymýšlení. Možná zůstaneme naživu. Možná zemřeme."

Hanson si nějak nebyl jistý, jak jeho jednoduchá otázka dovedla hovor až ke kouřícím zvířecím vnitřnostem, ale pak se zmohl jen na jediné slovo: "Jean?"

"Zajali ji a odvedli s sebou, bwana. Živou."

"Díky bohu!"

"Odvedli i všechny ostatní, jen ne dva, co padli v boji. Udalo a Ydeni. Moji přátelé. Dobří chlapi. Oba mrtví."

"Ano, byli to dobří chlapi."

"Já myslím, že ti maskování vlastně nikoho zabít nechtěli."

"Rád slyším, že to byla jen náhoda."

"Jen pozor, jim nevádí někoho zabít, když to jinak nejde. Ale já myslím, že oni jsou z nějakého neznámého důvodu raději, když mohou lidi zajmout živé, ale taky myslím, že je lepší ten důvod neznat. Byli by s sebou vzali i nás, kdyby věděli, že my žijí. Pokusili se nás zabít jenom proto, že my jim dělali vážné potíže."

"Nechali tady pušky?"

"Ne."

"No, alespoň že je Jean naživu. Musím za ní, Billy."

"Já vím."

"Bože, jsem tak ospalý."

"To je ta vyteklá krev. Oba dva prosakujeme jako zpuchřelá loď."

"A já pořád ještě krvácím?"

"Už ne. Vaše zranění ne lehká, ani zvlášť těžká... bwana, ale já vám říct jedna věc, nevím, kdy ono to se mnou zas sekne."

"Musím jít... mají Jean a tvoje přátele."

"Hned, bwana... hned, jenže teď bych potřeboval chvilku zdřímnout."

Hanson neodpovídal.

"Bwana?" zvýšil Billy hlas.

Pak slyšel, jak Hanson zhluboka oddechuje. Bolest a ztráta krve způsobily, že ztratil vědomí.

Pořádný odpočinek, pomyslel si Billy. To je to, co potřebujeme. Chvilu si odpočineme a vyrazíme. Vydáme se za Jean a mými přáteli. Osvobodíme je.

Ale přesně v okamžiku, kdy Billy už už zavíral oči, zjistil, že nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř. Do jeho zorného pole vstoupil muž a zastavil se přímo nad ním. Billy tu tvář snadno poznal.

Wilson.

"Ale to sakra," zasípal Billy a síly ho opustily.

Když těžký meč zasvištěl vzduchem, stiskla Jean pevně víčka a doufala, že to bude bezbolestná smrt.

A byla.

Meč s tupým nárazem dopadl.

Jean otevřela oči. Pořád ještě viděla. Ach ne, pomyslela si. Po oddělení od těla hlava ještě chvilku žije. Alespoň že necítila žádnou bolest.

Smích.

Jean se pokusila pohnout. Krk ji poslouchal.

Stále ještě spojoval tělo s hlavou.

Zvedla bradu. Bojovníci, popravčí i žena, která ji sem přivedla, se smáli, až se prohýbali. Skvěle se bavili. Čepel meče, který jí měl oddělit hlavu od trupu, byla zaseknuta hluboko do špalvu vedle jejího krku. Byl to všechno jen ošklivý žert. Kat začal mečem kývat sem a tam a nakonec nástroj uvolnil ze špalvu. Když se mu to podařilo, černá válečnice zatáhla za kožený řemen a strhla Jean na zem do prachu. Pak trhla znovu a přinutila ji, aby se zvedla na nohy.

Tak, pomyslela si Jean. Celá ta věc předtím - jak tahle žena přinutila válečníka, aby ji, Jean, nechal na pokoji - to vše nemělo nic společného s nějakou lidskostí, ale jen s tím, že už v té chvíli chtěla svou zajatkyni nějakým způsobem pokořit a dát jí najevo, že její život tady nemá nejmenší cenu.

Pěčlivě si prohlédla tvář své vězňitelky. Musí si ji dobře zapamatovat. Její čas přijde, a až se to stane, tahle žena zemře. A to už žádný vtíp nebude.

Když bojovnice Jean odváděla pryč, přinutili strážní dalšího ze zajatců pokleknout ke krvavému špalvu a přitiskli mu na něj hlavu.

Jean se odvrátila, zaslechla zasvištění čepele a náraz do tvrdého dřeva. Vzápětí se rozlehlo bédování odsouzených a spokojený pokřik jejich pánů.

Kapitola XV.

Hunt postupoval ve světle hořících žlabů podzemím a cítil, že proudění vzduchu sílí. Byl to dlouhý tunel a rozbíhalo se z něj množství vedlejších chodeb, ale ty všechny mizely ve tmě. Hunt se rozhodl, že se bude držet světla. Bylo možné, že i ve vedlejších tunelech by našel podobné osvětlovací žlaby, ale řekl si, že půjde tím hlavním a zjistí, kam vede.

Vzhledem k tomu, že v chodbě - přestože oheň stále hořel - zbýval pořád dostatek vzduchu k dýchání a že se plameny nakláněly směrem, odkud sem proudil kyslík, byl mladík velmi optimistický.

Optimismus mu však nevydržel dlouho. Tu a tam se Hunt otáčel, jako kdyby čekal, že se na něj zezadu něco vrhne. Cítil

přítomnost někoho, nebo něčeho, co ho sledovalo. Pomyslel si, že je to jen jeho představivost, ale současně věřil, že se mu zbystřily smysly. Možná že stejně jako Tarzan, i když na mnohem nižší úrovni, ztrácel část svého náteru civilizace a na světlo se draly dávno zasuté primitivní pudy, uložené v jeho mozku, a ty mu umožňovaly využívat smysly poněkud jinak, než tomu bylo dosud.

Ale možná že byl skutečně jen zcela nesmyslně vyděšený a jediná věc, která ho sledovala, byl jeho stín. Bohužel, ať dělal co dělal, nedokázal se zbavit dojmu, že se chodbou za ním něco plíží. Pevně sevřel krátký oštěp, zrychlil krok a občas vrhal ostražitě pohledy přes rameno.

Pak se ale stalo něco, při čem se mu hrůzou zježily vlasy v zátylku. V jednom z dlouhých tunelů, mizejících ve tmě, se ozval zvuk. Byla to podivná směsice suchého šustotu, chřestění a téměř neslyšných náznaků opatrného pohybu.

Pronikala mu přímo do mozku a útočila na dávno ztracené vzpomínky lidské rasy, zasuté stovky generací v nejtemnějších koutech lidské paměti. Byl to nepojmenovatelný děs, který šustil, chřestil a tiše se plížil kolem.

Hunt se zastavil, zhluboka nabral dech a naslouchal.

Teď měl poněkud jiný pocit než předtím. Před chvílí cítil, že je sledován, a to způsobilo, že měl nervy napjaté k prasknutí, ale tohle... tohle bylo horší. Teď věděl, že na něj v temnotě něco čeká.

Děsivé zvuky utichly. Pocit ohrožení poněkud zeslábl, zato se Huntovi potvrdil jeho původní dojem, že totiž je skutečně sledován. Zřetelně slyšel tiché šoupavé zvuky, které působil jeho pronásledovatel. Ještě chvíli, a tajemná bytost se vynoří zpoza záhybu chodby a objeví se ve světle žlabů.

Hunt vši silou sevřel násadu oštěpu.

Čekal.

Jad-bal-ja se probudil po dlouhém spánku a pomalým klusem se vydal k jeskyni, kde měl čekat muž - ten muž, o kterém mu Tarzan řekl, aby ho chránil.

Obrovská kočka začínichala u vchodu do jeskyně, ale pach muže byl téměř nezmatelný. Jad-bal-ja vešel dovnitř a oči mu potvrdily informaci, kterou už mu poskytl čich. Muž byl pryč. Jeho pach, i když slabý, byl však stále zřetelný - vedl do nitra jeskyně. Lev se vydal po stopě.

Jad-bal-ja záhy došel k názoru, že ten muž je stejně hloupý jako Nkima. Možná ještě hloupější. Nedovedl vylézt na strom ani si ulovit vlastní potravu. To uměl i ten malý opičák. A teď se to hloupé stvoření vydalo někam do hlubin podzemí.

Mohutný lev sledoval klikatou stopu člověka a nakonec dorazil k místu, kde se Hunt zřítíl dolů. Po krátkém rozvažování lehce seskočil na římsu dole, uviděl plameny uvnitř tunelu a vešel dovnitř. Oheň hřál, a to bylo tady dole, ve studené jeskyni, velice příjemné. Jad-bal-ja neměl chladno rád. Když pršelo, bylo mu pořád zima. Když vál za sychravé noci vítr, bylo mu zima. A v jeskyni obvykle pociťoval stejný chlad. Tady to byla výjimka. Tady bylo příjemně. Teplo jako v savaně uprostřed léta.

Jad-bal-ja kráčel po lidské stopě.

Zanedlouho zachytil další pach, se kterým se nikdy předtím nesetkal. Vzbudil v něm hrůzu. Nevysvětlitelný, hluboký děs. Kromě muže bylo tam před ním ještě něco, a to se pohybovalo tak, jak se nepohybuje člověk ani žádné zvíře.

Lev tiše zavrčel a přinutil se znovu vykročit kupředu. Pach toho stvoření teď byl velmi silný, a místy dokonce překrýval pach muže, kterého měl Jad-bal-ja chránit. Jeho povinností bylo toho člověka ochraňovat, a on ho také chránit bude, a bude-li potřeba, i zemře, aby vykonal to, o co ho Tarzan požádal.

Jak se blížil k místu, kde člověk stál, onen druhý pach náhle zeslábl. Citlivé uši největší kočky džungle zachytily plíživý pohyb neznámého tvora v jednom temném postranním tunelu. Vzdaloval se. Jad-bal-ja cítil, že ať už to bylo cokoli, vědělo to, že on a muž jsou tady, ale že odchod neznámého nemá nic společného s přítomností ani jednoho z nich.

Nebálo se jich to. Nebálo se to ničeho.

Jad-bal-ja obešel záhyb tunelu a ve světle ohňů uviděl muže, jehož stín poskakoval sem a tam po oblých stěnách sluje. Celý se třásl, ale nehýbal se z místa a v rukou svíral ostrou věc. Lev zavrčel, muž se rozklepal ještě víc, avšak neustoupil ani o krok. Ten člověk měl odvahy. Byl hloupý, ale měl odvahy.

Hunt čekal náhlou a jistou smrt, ale najednou to zvíře poznal. Byl to Tarzanův lev. Vystopoval ho až sem. Ale proč? Aby ho chránil, nebo zahubil? Možná že se lev už nabažil oné hry, že Tarzanovy příkazy v jeho mysli vybledly a teď převládne zájem o pořádné žrádlo. Samozřejmě - Hunt věděl, že on bude snadnější a stravitelnější kořist než většina ostatních obyvatel džungle.

Dravec několikrát mrskl ocasem a vykročil k Huntovi. Výraz velké šelmy se však přece jen změnil. Kráčela teď mnohem pomaleji a tišeji a tvářila se téměř blazeované. Když byl lev od Hunta necelých šest stop, sedl si, natočil hlavu ke straně a začal si ho prohlížet. Vyplázl jazyk a chvíli oddechoval jako velký pes.

"Hodný lev," řekl Hunt a doufal, že jeho tón není příliš blahosklonný. Dokážou lvi vycítit takovou věc? Nadřazenost? Spustil oštěp k boku, sebral veškerou odvahy a natáhl prázdnou ruku k šelmě.

Jad-bal-ja nasál vzduch. Bylo to vznešené zafunění, jako když zachytil pach něčeho nahnílého, vůbec se mu to nelíbí, ale ví, že se s tím musí vyrovnat.

"Jen klid, hochu," vypravil ze sebe Hunt.

Pohnul rukou ještě o kousek. Jad-bal-ja tiše zavrčel. Hunt dlaň pomalu odtáhl. Dobrá, pomyslel si. I málo stačí. Nemá cenu dělat z té šelmy domácího mazlíčka. Dost na tom, že nemá v úmyslu mě sežrat.

Alespoň ne v této chvíli.

Jad-bal-ja obrátil svou královskou hlavu k jedné z temných chodeb. K tunelu, kde předtím Hunt zaslechl ten podivný zvuk, při němž pocítil skutečnou hrůzu, nevysvětlitelnou bázeň, která zmrazila jeho nejvnitřnější já ochromujícím a

nepochopitelným strachem.

Hunt si všiml, že se Jad-bal-jovi ježí hřiva na krku, jako by to byly dikobrazí ostny, a byl si skoro jistý příčinou. Lev také vnímal přítomnost tvora ukrývajícího se v podzemí.

Skutečnost, že král zvířat dává najevo obavy z něčeho, co se plíží opodál v temnotě, vyvolala v Huntovi znovu strach. Opět se pokusil proniknout zrakem tmu a teď, když si jeho oči částečně přivykly na šero a matné osvětlení sluje, viděl, že vstup do tunelu je klamný. Byl to jen obloukovitý otvor, za nímž se rozevírala temná propast přinejmenším čtyřicet stop široká. Na její druhé straně byl úzký chodník a v něm se otevíral podobný otvor jako ten, u nějž Hunt právě stál. Mladík si byl skoro jistý, že tvor, který je sledoval, byl právě na onom kamenném ochozu na druhé straně propasti, a protože nedokázal hlubinu přeskočit, zmizel v podzemním labyrintu.

Jad-bal-ja prošel kolem Hunta, otočil k němu hlavu, několikrát zamrskal ocasem a pokračoval v cestě. Hunt se za lvem chvíli díval, ale když se zvíře ohlédlo a vrhlo na něj pohled plný zvědavého despektu, zasmál se a pocítil, jak se mu ulevilo.

"Už chápu," řekl a vykročil za velkou kočkou. Lev nabral své obvyklé tempo a brzy musel Hunt, pokud nechtěl zůstat pozadu, poklusávat. Nevadilo mu to. Nemohl si pomoci, ale neopouštěl ho pocit, že má kdesi v zádech něco strašného a nelidského.

Mladík se otáhl a zamyslel se nad tím, jestli je tenhle tunel skutečně cestou na svobodu, nebo zda na jeho konci narazí na slepou kamennou stěnu. Uvažoval také o tom, jak dlouho ještě vydrží hořet nafta ve žlábech. Myšlenku, že by mohl být v podzemí uvězněn v naprosté temnotě s tou strašlivou neznámou věcí, by si rozhodně hýčkal velmi nerad.

Jad-bal-ja i Hunt zrychlili tempo.

Uvnitř velkého města Ur bylo menší město a v jeho středu stál palác. Bojovnice prováděla Jean palácem a ona nedokázala pochopit proč. Bylo to, jako kdyby se její věznilka rozhodla vzít ji na vyhlídkovou cestu po dívech a bohatství Uru.

Byly tu velké místnosti obložené zlatem, stříbrem a drahými dřevy a látkami. Pak ji žena přivedla do velkého sálu. Zem byla pokryta purpurovým kobercem, obrovská okna zahalena žlutými závěsy a kamenný trůn uprostřed byl vykládán diamanty a rubíny. Zářil ve svitu nesčetných hořících svící, rozmístěných po celém trůnním sále. Po každé straně stolce byl na řetěze připoután jeden obrovský lev, černý jako uhl.

Jean nikdy v životě podobná zvířata neviděla. Byla dokonce větší než Tarzanův lev. Když se přiblížily k šelmám, zvířata začala podrážděně švihat ocasy a zdálo se, že se připravují ke skoku. Žena přistrčila Jean ke lvům, ale když pak jedna z velkých koček máchla po dívce tlapou s vysunutými drápy, strhla ji rychle se smíchem z dosahu šelmy.

Jean si pomyslela: Tahle žena má opravdu velmi svérázný smysl pro humor. Skutečně veselá kopa. Tak veselá, že bych jí nejraději rozbila hlavu. Usmála se na pochechtávající se černošku a pak se svou mučitelku pokusila bleskově a ze všech sil kopnout do kolena.

Žena lehce pozvedla ohroženou nohu, stočila chodidlo stranou a odrazila útok hranou podrážky svého sandálu. Pak se rozmáchla a s omračující rychlostí udeřila Jean hřbetem ruky přes ústa takovou silou, že se dívka zapotácela.

Jean se pomalu narovнала. Z koutku úst jí vytékal pramének krve. Otfela si rukou rty. I přesto, jak strašlivě ji tahle příhoda rozrušila, pochopila při ní, že dostat tuhle ženu nebude zdaleka tak snadné, jak si myslela. A s nepříjemným pocitem si uvědomila ještě něco jiného. Ať byl její důvod jakýkoliv, ta žena dobře věděla, co dělá. Zachránila Jean před oním válečníkem nejen proto, aby celou záležitost rychle vyřídila, ale především proto, že si bojovník nebyl schopen s Jean poradit. Černá válečnice se za něj styděla. A dívka v hloubi duše cítila, že je tady ještě něco jiného. Černá žena si svou zajatkyňu šetřila k nějakému zvláštnímu, temnému a strašlivému účelu.

Proč by ji jinak vodila palácem? Chtěla, aby Jean viděla zdejší nádheru a přepych a aby věděla, že tady žijí lidé v luxusu a hojnosti. To, co se jí pak mělo stát, ji mělo o to víc ranit a ublížit jí.

Ale proč si ze všech zajatců vybrala právě ji?

Co na ní bylo tak zvláštního? Jestli slovo "zvláštní" bylo to pravé. Proč byla ta žena tak pevně rozhodnuta udělat Jean ze života peklo?

Nakonec vyšly z horních komnat paláce a kráčely nekonečnou chladnou chodbou, po dlouhém kamenném schodišti dolů - do temných prostor, osvětlených jen páchnoucími pochodněmi, které byly zasunuty do kovových držáků v rozestupech zhruba osmi stop. Pohybovala se tu celá řada zpocených mužů a žen vyzbrojených biči a krátkými meči. Když se mezi nimi ocitla Jean, pozorovali ji s úžasem a bylo jasné, že je to kvůli její bílé kůži. Jestliže to skutečně bylo město Ur, jak Jean předpokládala, pak bylo nepravděpodobné, že by jeho obyvatelé viděli mnoho bělochů. Ale bylo také zřejmé, že kterýkoliv kmen žijící v dosahu těchto nájezdníků pro ně byl vhodnou kořistí.

Jean byla přivedena ke kamenným dveřím. Vzápětí k nim přistoupil obr v umaštěné bederní roušce, odsunul závory, uchopil těžký železný kruh, který byl v desce zasazen, a dveře otevřel. Zevnitř se vyvalil zkažený vzduch a obklopil Jean, až se jí zvedl žaludek. Zápach lidských exkrementů, potu a bída byl tak silný, že se jen s krajním vypětím ovládla, aby nezvracela.

Žena řekla něco, čemu Jean nerozuměla. V následujícím okamžiku jí někdo odvázal kožený řemen z krku a vstrčil ji do kobky. Dveře se zaduněním zapadly, světlo zmizelo a temnota a pach ji obalily, jako kdyby jí někdo přes hlavu natáhl starou plesnivou ponožku.

Pak Jean uslyšela, že se ve tmě něco pohybuje a pomalu se to k ní blíží.

Cannon se ušklíbl a řekl: "Dobrá, tak teď ti usekneme druhý malíček a na dlaň ti hodíme další uhlík. Jak se ti to zamlouvá?"

Billy ležel na zádech, ruce a nohy spoutané, dlaně otevřené a prsty roztažené pomocí kožených poutek a dřevěných

kolíků, zatlučených hluboko do země. Z pahýlu uťatého malíčku mu tekla krev. Instinktivně se pokoušel shodit z dlaně žhavý oharek, ale vzhledem k tomu, jak měl ruku připoutanou, nedokázal víc než ho pomocí svalů posunout kousek nalevo, kde zasyčel na ještě nespáleném mase.

Zakousl se do rtů, aby svým trýznitelům neposkytl radost z toho, že ho přinutí ke křiku.

Když Wilson s Cannonem našli Hansona a Billyho, okamžitě je začali velmi nevybíravým způsobem vyslýchat. Chtěli vědět, kde je zbytek safari.

Hanson si byl jistý, že jakmile jim tuhle informaci poskytnou, budou mít stejné šance jako čmelík v sudu roztopeného dehtu, a proto odpověděl: "Vydali se najít poklad ztraceného města Ur."

Při těch slovech Wilsonovi a Cannonovi zaplálo v očích a profesor věděl, že získal alespoň malý prostor k vyjednávání.

Wilson s Cannonem byli slušní stopaři, ale zdaleka nedosahovali dokonalosti Uranů. Hned poté, co zajali a svázali Hansona a Billyho, nechali je ležet vedle stezky a sami se vydali po stopách tajemných bojovníků, avšak brzy se vrátili, protože stopa zmizela. Urané díky znalostem pralesa dokázali cestu za sebou dokonale zahladit. Kdyby byl Hanson jednoduše odmítl prozradit směr, kterým byla výprava odvečena, byla by se pravděpodobně dvojice zběhů brzy unavila, rozhodla se oba zajatce zabít a pokusila by se najít ztracené město na vlastní pěst. Ale teď, když z Hansonovy odpovědi nabyli dojmu, že jsou nablízku zlatu, budou se k němu chtít dostat co nejrychleji. A k tomu potřebují znát přesně směr, kterým bylo safari odvedeno.

Proto teď Hansona s Billym vyslýchali a mučili. Velmi krutě. Nebylo to snadné, ale Hanson cítil, že tak získají nějaký čas.

"Podívejte," začal Wilson odjinud, když se znovu naklonil nad Billym. "Tady ten chlápek, Cannon, ten s vámi bude tyhle věci klidně provádět celý den. Já nejsem zastáncem takových metod. To není můj styl. Proč nám jednoduše neřeknete, kudy šli?"

Billy pochopil profesorův záměr a snažil se ze všech sil držet s ním krok. Hanson přišel o malíček první a jemu prvnímu hodili do dlaní žhavé uhlíky, ale neřekl nic z toho, co chtěli oba zběhové vědět. Bolest byla taková, že Hanson v průběhu výsledku několikrát omdlel. Billy si přál také omdlít, ale bohužel zůstával stále při smyslech. Utrpení bylo strašlivé, proč tedy neztratil vědomí?

"Můžu to skončit rychle," prohlásil Wilson. "Podřizu vás. Nebo vám vpálím kulku do hlavy. Stejně nemáte naději, rozumíte? Když nám neřeknete nic, stejně to tak dopadne, ale bude to trvat dost dlouho. Osm prstů a pak ještě dva palce. Máme dost žhavého uhlí, abysme se vám propálili na kosti. A to máte na těle spoustu dalších míst, co se dají uříznout nebo spálit. Můžu vám udělat seznam."

"Díky," zasténal Billy, "ale mně seznam nepotřeba."

Wilson se usmál. "Jsi ty ale tvrdohlavá malá opice, co?"

"No, já nemůžu říct, že se cítím moc dobře," odpověděl Billy.

"Bodejt', a já ti něco povím," sehnul se k němu Cannon a shodil mu doutnající uhlík z dlaně. "Mám tady další uhlí, a ten ti dám na druhou ruku. Možná že ti ho hodím do kalhot. Jak by se ti to líbilo?"

"To by se mi vůbec nelíbilo," odpověděl Billy. "Ne, pane."

"Takže poslyš," ozval se zase Wilson, "ty a tvůj šéf už byste měli kápnout božskou. Stejně máme určitou představu, kudy bysme se měli pustit, jenom si chceme usnadnit práci. Nemáme tolik zásob, abysme si mohli dovolit pobíhat tady sem a tam a hledat cestu. Pokud víme, tak zamířili na sever."

"Ne," zavrtěl Billy hlavou. "Tím směrem nešli. To vám říct můžu."

"Donesu nový uhlí," zavrčel Cannon.

Vrátil se od ohně a na čepeli nože nesl další rozžhavený uhlík. Zašklebil se na Billyho a řekl: "Tak kudy šli, přítelíčku?"

"Když nám řeknete, co potřebujeme vědět," pravil Wilson, "najdem to místo mnohem snáz a dřív a tu záležitost s váma skončíme rychle a bezbolestně. Nemusíte trpět a zemřít, můžete jen zemřít."

"Nevěřím vám," ozval se najednou Hanson.

"A hele, kdo se nám to probudil," zasmál se Cannon. "Možná že bych měl ten uhlí dát raději jemu."

"Nechte nás naživu," vyjednával Hanson, "a my vám nejen ukážeme směr, kudy šli, ale dovedeme vás přímo do města. Víme, kde je. Přesně."

"Ale," ušklíbl se Cannon pobaveně. "V tom případě nám to nakonec stejně řeknete a my se tam vydáme bez vás."

"Když půjdete sami," nevzdával se Hanson, "možná město najdete, ale možná taky ne. Ale spíš ano. Jenže to bude potom, co už vám nezbudou žádné zásoby a dojde střelivo. Jestli se tam chcete dostat rychle, musíte nás vzít s sebou."

"Tak nevím," zavrtěl Cannon hlavou. "Nerad bych vyhodil tak krásně žhavý uhlí."

"Dobrá," ozval se najednou Wilson. "Vezmem je s sebou."

Cannon se ušklíbl. "A proč bysme to dělali? Řeknou nám všechno, co chceme vědět, jen když se mě necháš chvíli vyptávat."

"Čas běží," řekl Wilson. "A kromě toho na takové věci nemám žaludek."

"Ale na to přivázat opičího muže ke stromu a nechat ho bez pomoci v džungli, na to jsi žaludek měl, co?"

Tarzan, pomyslel si Hanson. To mluví o Tarzanovi. Hanson doufal, že se opí muž dříve nebo později objeví. Téhle naděje se tedy musí vzdát. Bude nutné přemýšlet o jiných možnostech.

"Ale nezůstal jsem tam, abych se kochal tím, jak to dopadne," odpověděl Wilson.

"Tak se běž projít a já se tady o to postarám," navrhol Cannon.

"Ten opičák," pokračoval Wilson, "to bylo něco jiného. Osobní záležitost. Ale tohle je obchodní věc. Vezmeme je s sebou. Pohlídáme si je. Bude to mnohem jednodušší."

"To říkáš ty," zamračil se Cannon. Se zklamaným výrazem odhodil uhlík zpět do ohně.

Wilson vstal. "Rozvaž je."

Cannon zvedl hlavu. Takhle se to Wilsonovi líbilo. Když mohl stát nad Cannonem a Cannon k němu musel vzhlížet. Přinutit Cannona vykonávat jeho rozkazy, to byl krok správným směrem. Krok ke znovuzískání kontroly.

"Vezměte nás s sebou, bwanové," prosil Billy. "Potřebujete, aby vám někdo nesl zavazadla. My dva ponese." "

Cannon se na okamžik zamyslel a usmál se na Wilsona. "Tak dobrá, Wilson. Už mám po krk toho vláčení zásob. Tak to pro tentokrát uděláme po tvém."

Cannon přeřízl Billymu pouta. Pak se zadumal. "Hele, napadlo mě, jestli bys nechtěl ten malíček, co jsem ti uříznul? Jako suvenýr?"

"Ne, díky," odpověděl Billy. "Ale moc rád si nechám všechny ty ostatní prsty. Jsem s nima skutečně jako srostlý."

"To byl dobrý vtíp," liboval si Cannon, když Billymu přezdíval pouta na nohou. "Mám rád, když jsou lidi vtipní."

Vtipný holky moc rád nemám, ale u chlapů to sedí."

O patnáct minut později měli Hanson s Billym poraněné ruce ovázané několika hadry a byli přinuceni naložit si Wilsonova a Cannonova zavazadla. Vzhledem k jejich zraněním, ztrátě krve a vyčerpání to byla skutečná muka. Ale neměli na vybranou. Zatáli zuby a vydali se na cestu. Oba zběhové kráčeli s připravenými puškami za nimi. Drželi se jeden druhému bok po boku a ani jeden z nich nedovolil tomu druhému zůstat příliš vzadu.

Kapitola XVI.

Těsně předtím, než se snesla noc, dal Usha, vítr, Tarzanovi dar. Small si pochopitelně ničeho nevšiml, a je velmi nepravděpodobné, že by nějaký člověk ucítil to, co Tarzan. Byl to pach mnoha lidí, několika Hansonových nosičů, a co bylo nejdůležitější, vůně ženy - Jean.

Bylo to daleko od míst, kde předpokládal, že safari najde, a navíc Tarzan necítil stopu Hansonovu ani Billyho. Pach lidí, kteří byli s Jean, byl odlišný, to znamená, že k výpravě se připojili cizí lidé. Tarzan došel rychle k závěru, že Jean byla od safari odvedena násilím.

Zastavil se a nasál vzduch.

"Co se děje?" zeptal se Small.

Pokusil se také zavětrít, ale necítil nic jiného než to, co posledních několik dní. Pach svého vlastního těla.

"No tak," nedal se odbýt. "Co je?"

"Jean."

"Vy jste je našel?"

"Ne. Našel jsem ji. A není nablízku. Ten pach mi přinesl vítr a je to stará stopa. Vzduch mi donesl jen závan, pak vůně zmizela."

"Zmizela. Je pryč. Nechcete říct... že... že je mrtvá?"

"Když jí vítr vzal její pach, byla ještě naživu, ale ta stopa se pomalu ztrácí. Pohybovala se někde v okolí před dvěma či třemi hodinami."

"Jste si jistý?"

"Určitě."

"A jak daleko?"

"K místu, odkud vítr přináší její vůni, je to několik mil."

"A co ostatní?"

"To nevím, ale jestliže s nimi Jean už není, je možné, že jsou mrtví."

Tarzan se dal znovu do běhu džunglí a Small se s ním pokoušel držet krok. Vládce pralesa se musel často zastavovat, aby ho mladík neztratil z dohledu.

"Poslyšte," řekl nakonec Tarzan při jedné takové zastávce, "musím si pospíšet. Nechám vás tady, na tomhle stromě."

Při těch slovech ukázal na mohutný strom, jehož větve se klonily až k zemi. "Zůstaňte tady a já se pro vás vrátím."

Kdybych nepřišel do tmy, ne abyste lezl na zem. Vráť se pro vás ráno. Jestli nepřijdu ani ráno, musíte se postarat o sebe sám. Tak už to v džungli chodí."

"Šel bych raději s vámi."

"Nemohu na vás čekat. Dělejte, co chcete, ale já vás varoval."

S těmi slovy Tarzan vyrazil na další cestu. Small se ho zprvu pokoušel sledovat, ale opí muž mu v několika okamžicích zmizel. Small se cítil špatně - znovu zůstal opuštěný v neznámé džungli. Nevěděl, jestli se má na Tarzana zlobit, nebo mu být vděčný za to, že chce pomoci Jean.

Nakonec došel k závěru, že by měl být vděčný. Hrozilo jí mnohem větší nebezpečí než jemu, nicméně chtěl by tam být, aby jí mohl také přispět. Hochu, nebylo by to skvělé? Stanout před ní v botách, ponožkách a spodcích poté, co by sebral veškerou vůli a holýma rukama si probojoval cestu džunglí? A během té cesty by se živil ptačími vajíčky a ponravami hmyzu!

Nakonec si Small našel strom podobný tomu, který mu Tarzan ukázal, vylezl tak vysoko, jak to jen šlo, a rozhlížel se po okolním pralesu.

Teprve později si Tarzan uvědomil, že Usha, vítr, mu sice přinesl dar, ale současně ho i zradil. Vánek k němu zanesl pach Jean, některých Hansonových nosičů a jejich uchvatitelů, avšak v džungli za ním byli další válečníci z Uru, a jejich pach vítr odnášel od Tarzana pryč.

Byli to členové malé skupiny, jež procházela lovecké stezky. Pokud byl osud Uranům nakloněn, objevili na svých toulkách nejen zvěř, hledající potravu nebo nejbližší napajedlo, ale i lidi, kteří pro město představovali vítaný zdroj otroků, gladiátorů a obětí.

Ve skupince byli čtyři válečníci a byli už na cestě celý den. Ulovili divoké prase a antilopu. Teď se vzrušeně vraceli do Uru. Původně byli členy velké výpravy, která zajala Jean a část Hansonova safari. Věděli, že v několika dalších dnech

se budou odehrávat v aréně skvělé boje. Oběti Větví, která kráčí.

Už jenom při pomyslení na Větev, která kráčí, běhal mužům po zádech mráz. Tu a tam ji vidali, když se prováděl slavnostní obřad obětování, ale bez ohledu na to, kolikrát kdo z nich Větev viděl, vždycky tím pohledem byli znovu fascinováni - stejně jako poprvé.

Větev, která kráčí, byla Nesmrtelným bohem Uru.

Válečníci se cestou bavili právě o ní. Vyprávěli si, kolikrát který z nich boha viděl, jak podivně se hýbal, a jak zvláštní pozice zaujímal. Bojovníci zůstali stát, aby jeden druhému předvedli nezvyklé bojové figury Větve. Odložili kořist a ve hře napodobovali Větev, která kráčí, útočili jeden na druhého ohnutými zápěstími a lokty a vyráželi krátkými rychlými kopy proti kolenům svých soupeřů.

Po nějaké chvíli se přestali smát, sebrali ze země těla zvířat a rychle se vydali na další cestu. Byla skoro tma.

Zanedlouho dorazili na kraj pralesa, na mýtinu, kterou protínala silnice. Tady měli připravený vůz a několik zeber, které se tiše pásly v trávě. A jak už si tak občas osud zahrává, vítr vál v tu chvíli stále od Tarzana. Muži ztichli a vládce džungle, jenž byl soustředěn na sledování pachové stopy Jean a zbytku výpravy, si jich proto zpočátku nevšiml.

Tarzan byl uvnitř zbytku starého přístřešku. Ten byl kdysi postaven jako útočiště pro válečníky z Uru. Tady si mohli odpočinout ve stínu před návratem do města nebo se chránit před deštěm po nájezdu či lovecké výpravě. Došková krytina se však už dávno rozpadla a teď ze stavby zbývala jen trámová konstrukce. Venku na zelené trávě Tarzan viděl několik pasoucích se zeber, a protože je jeho přítomnost nijak neznepokojila, pochopil okamžitě, že jsou ochočené. Bylo jasné i to, že tahle oblast nepřitahuje mnoho divokých zvířat. Krotké zebry sice vypadaly jako snadná kořist, ale všude kolem visel ve vzduchu silný pach lidí. To znamenalo, že cesta byla užívána pravidelně, a tudíž Tarzan usoudil, že někde v okolí musí být velké lidské sídliště. Všechno nasvědčovalo, že by to mohlo být město, které hledal profesor Hanson - Ur.

Tarzan zahlédl něco, co vyčnívalo z vysoké trávy nedaleko pasoucích se zeber. Byl to zbytek kamenné stavby a on se vydal ho prozkoumat. Tyčila se tam část jakési zdi. Snad kdysi město sahalo až sem. Nebo se před časem přestěhovalo na nějaké příhodnější místo. Možná vyschly vodní zdroje.

Na kamenech objevil podivné hieroglyfy. Při prvním pohledu Tarzanovi připomínaly lidi, ale když se přiblížil, viděl, že zachycují podivné věci podobné stromovým větvicím v různých postaveních. Ty pozice mu byly povědomé. Viděl něco takového, když studoval čínská bojová umění na předměstí Pekingu pod vedením bývalého šaolinského kněze. Nebyly to tytéž pohyby, jaké se učil Tarzan, ale podobnost mezi hieroglyfy a bojovým systémem Sedmi hvězd, odpozorovaným od kudlanky nábožné, v žádném případě nebyla náhodná. Tohle bylo pro Tarzana záhadou. V Africe existovalo mnoho bojových systémů, takže proč by měli Afričané přejímat čínský způsob boje? Mohli snad Číňané přinést svoje válečné umění do Afriky kdysi v dávných časech? Možné by to bylo, ale...

Když však ještě chvíli studoval znaky, uvědomil si, že obrázky nezachycují tak docela čínskou bojovou školu.

Zaznamenané polohy a figury sice onen způsob velmi připomínaly, ale mnohé z nich vypadaly tak, že nebylo možné, aby je použil člověk - lidská anatomie prostě něco takového neumožňovala.

Tarzan se rozhodl považovat zbytek kamenné stěny za záhadu, kterou se pokusí rozluštit později. Přesně v okamžiku, kdy se narovnal, namířil na něj jeden z válečníků lukem a vystřelil. Šíp vyletěl přímo ke svému cíli - tak rychle, že nebylo pochyb o tom, že zasáhne.

Tedy zasáhl by v případě, že by byl Tarzan obyčejný člověk, avšak v okamžiku, kdy šíp opouštěl tětívu, obrátil se vítr a donesl k opímu muži nejen její zadrnčení, ale i pach čtyř bojovníků. Tarzan, jehož uši se náhle naplnily zvukem a nozdry pachem lidí, se bleskově otočil. Šíp už se přiblížil ke svému cíli, ale vládce džungle máchl rukou, a jako kdyby lapač dotěrného ováda, chytil letící střelu ve vzduchu, obrátil ji v dlani a svou nadlidskou silou ji vrhl zpět po střelci.

Válečník nebyl tak rychlý jako Tarzan. Šíp ho zasáhl do pravého oka a vyšel mu temenem hlavy tak prudce, že vylomil kus lebky a spolu s ním padl ve spršce krve a šedé hmoty na zem.

Zbývající bojovníci vyrazili výkřiky, ve kterých zazněla směs překvapení, strachu a vzteku. Pozvedli svá kopí a zaútočili na bronzového obra.

Tarzan se k nim natočil bokem a přikrčil se. První útočník se přiblížil, vyskočil do výšky a vrhl oštěp. Tarzan se bleskově sehnul a kopí se zabodlo do země těsně vedle něho. To už válečník dopadl pružně na nohy a vytáhl meč. Opí muž se vymrštil přímo k němu, jednou rukou ho chytil v týle a druhou ho udeřil z boku do brady. Tento kombinovaný pohyb zlomil válečníkovi vaz. Jeho páteř praskla jako keramický střep pod těžkou podrážkou.

Oba zbývající Urané zaútočili najednou. Byli rychlí, dobře vycvičení a velmi schopní. Avšak zdaleka ne tolik jako Tarzan. Ten bleskově uskočil stranou a nechal je proběhnout kolem sebe. Jednomu z nich nastavil nohu a válečník upadl, druhý jej s užaslým výrazem minul. Kam se ten bílý obr poděl? Jak se někdo může pohybovat tak rychle? Žádný tvor přece není tak hbitý!

Tarzan se najednou ocitl za zády zmateného Urana. Rukama mu objal krk, pak prudce poklekl na koleno a trhl předloktími. Páteř černého bojovníka praskla v jeho rukou stejně snadno, jako by se v prstech obyčejného člověka zlomila tužka.

Poslední z válečníků, ten, který zakopl o Tarzanovu nohu, mezitím vyskočil a bez ohledu na to, že v pádu upustil zbraň, se dal na útěk. Mířil ke starému přístřešku. Tarzan zvedl ze země jeden z oštěpů, nadechl se a hodil.

Byl to skvělý vrh, ale Tarzanův cíl klopýtl, a ona náhoda ho dočasně zachránila. Oštěp mu proletěl těsně nad hlavou a zabodl se do země před ním. Válečník znovu nabyl rovnováhy a stačil doběhnout k jednomu ze silných svislých kůlů právě ve chvíli, kdy Tarzan sebral ze země další kopí.

Černý Uran opatrně vyhlédl ze svého úkrytu směrem k pasoucím se zebrám. Napadlo ho, že kdyby se mu podařilo doběhnout k jedné z nich, mohl by uniknout na jejím hřbetě.

Ještě chvíli přemýšlel o svém plánu, a to byla jeho zkáza. Tarzan vypustil kopí. Válečník, který znovu vyhlédl z

úkrytu, ho spatřil a bleskové zmizel za svým kulem.

Oštěp narazil do dřeva s takovou silou, že se nejen otřásl, ale i rozštípl, a hrot kopí proletěl jak kulem, tak mužem za ním. Zbraň projela silným dřevem stejně rychle a hladce jako horký nůž máslem. Pod Uranem poklesla kolena a jeho tělo zůstalo viset u kule, podpíráno pouze ratištěm oštěpu.

Tarzan odtáhl mrtvolu z dohledu, vybral si jeden z oštěpů, prvnímu válečníkovi vzal luk a toulec se šípy a vydal se chytit některou ze zebí.

To se mu rychle podařilo. Když zjistil, že zvíře celkem snadno ovládne kolena a že se může držet hřív, kterou spletl do jakési provizorní otěže, vyrazil po cestě směrem k Uru - a k Jean.

Ze svého místa na stromě viděl Small poměrně velký kus okolní krajiny, ozářené načervenalým světlem odpoledního slunce, ale po Tarzanovi nezahlédl ani stopy. Zaslechl něco hluboko v džungli pod sebou, ale pochyboval o tom, že je to Tarzan. Příliš mnoho hluku. Takovým způsobem se snad mohl pohybovat nosorožec. K nebi se vznesla hejna drobných ptáků a někde opodál se dala na útěk korunami stromů velká skupina opiček.

Small vylezl ještě výše a rozhlížel se na všechny strany. Tu a tam zachytil škvírami ve větvích původce onoho hluku, ale nedokázal jej přesně rozeznat. Něco se pohybovalo podrostem a on už si byl skoro jist, že je to skupinka lidí nebo zvířat, ale zatím je ani jednou nezahlédl jasně. Ať to bylo cokoliv, blížilo se to přímo k jeho stromu.

O chvíli později už věděl přesně, co to je. Lidé. Čtyři muži. Šli ve dvojicích za sebou. Pozoroval je velmi upřeně a nakonec jednoho z mužů poznal. Byl to jeho šéf, Hanson. Vzápětí rozeznal i ty další dva.

"No maucta," řekl si tiše pro sebe.

Small se smíšenými pocity sledoval, jak se čtveřice blíží přímo k jeho stromu. Bylo jasné, že Hanson a ten menší černoch - pravděpodobně jeden z nosičů - jsou zajatci.

Wilson s Cannonem měli pušky a kráčeli oním sebevědomým způsobem, kterého si všiml už tehdy, když poprvé vešli do jeho a Huntova tábora. Najednou ho zaplavilo spravedlivé rozhořčení.

Mladíka napadlo, že jestli muži nezmění směr cesty - a to se mohlo stát kdekoliv, kde byla džungle plná hustého porostu - dojdou během několika minut přímo pod strom, na kterém seděl. Mohl zůstat v úkrytu, nechat je projít a počkat na Tarzana a jeho pomoc, nebo něco učinit hned.

Ale co když se Tarzan nevrátí? A byl tady ještě jiný problém. Kdyby tyhle muže nechal projít a Tarzanovi se skutečně něco stalo, byl by ztracen. Zůstal by v džungli sám, bez zásob a beze zbraně. Nejlépe udělá, když zastaví Cannona s Wilsonem, třeba je zabije, když to bude nutné, a spojí se s Hansonem a tím druhým mužem.

A možná by mu někdo z nich půjčil nějaké kalhoty, pomyslel si Small. Snad mají v zavazadlech nějaké čisté oblečení, a když ne, dobrá, jeden z těch lumpů si bude muset poradit bez kalhot.

Ale jak by mohl přemoci dva ozbrojené muže?

Viděl, že ani Hanson, ani jeho společník nejsou spoutáni. Wilson s Cannonem byli očividně přesvědčeni, že jejich pušky úplně stačí k tomu, aby udrželi své zajatce pod kontrolou.

Ale co kdyby Wilsona a Cannona překvapil? Jistě nebudou očekávat útok shora. Co tak, například, kdyby na okamžik nemohli použít své pušky? Byl si skoro jistý, že pokud by se stalo něco takového - kdyby se mu podařilo získat čas a rozptýlit pozornost obou zběhů - Hanson a jeho druh by se na ně vrhli a pomohli by mu se jich zbavit. Tak by byli tři na dva, což mluví v jejich prospěch. A když se přidá okamžik překvapení... no to bylo prakticky, jako když vám přijde na pomoc další osoba.

Čtyři proti dvěma.

Small se rozhlédl kolem a našel si vhodnou liánu. Byla skvělá. Dráha, po které ho přenese, se zdála dokonalá. Bylo třeba se na ni jen zhoupnout. Vyčkat, až se dostanou na správné místo, a pak se obloukem snést dolů.

Uchopil liánu, vypletl ji z listů a silně za ni zatáhl. Byla pevná a zdálo se, že bez obtíží unese jeho váhu.

Znovu se podíval dolů na čtveřici mužů.

Dokáže to?

Jistě, uklidňoval sám sebe. Samozřejmě že ano.

Ale, člověče, je to strašlivá výška. Jestli ta liána povolí nebo jestli někde narazíš na nějakou větev... máš to za sebou.

A ti lumpové mají pušky a vůbec by jim nevadilo, kdyby je náhodou museli použít.

No ano, ale mě nebudou čekat ani v nejmenším, pomyslel si Small. Moment překvapení je na mé straně.

Co když ale o kousek mineš...

Na to nemysli, napomínal se Small. Už raději vůbec nemysli. Jen to udělej.

Zhluboka se nadechl a čekal.

Jedna...

Dva...

Tři...

Tři a půl...

Ó bože, pomyslel si Small. To bude pohled - já na liáně vyletím z větví stromů jen ve spodním prádle. Proč, kruci, musím být pouze v podvlékačkách?

Čtyři...

Při šesti bych se měl spustit. Budu počítat do šesti a jdu na to.

Pět...

Musí se to podařit!

Šest!

Small sevřel liánu, zašepal rychlou modlitbu, odstrčil se nohama od větve a proletěl vzduchem.

Kapitola XVII.

Small si pozdě uvědomil, že svůj skok špatně načasoval a že se jeho liána přiblíží k zemi až kus před Wilsonem a Cannonem. Nakonec proletěl mezi profesorem a Billym, jednou nohou zasáhl Hansona a srazil ho k zemi. Smalla náraz roztočil, takže se na liáně neudržel, pustil se a kutálel se listím ve směru letu. Doletěl až Cannonovi k nohám a měl stále ještě dostatek setrvačnosti, aby ho porazil. Tlustý běloch upadl, puška mu vyklouzla z ruky, Small se na něj vrhl, udeřil ho několikrát do obličeje a zlomil mu nos.

Wilson okamžitě skočil kupředu a uhodil Smalla pažbou pušky do zátylku. Tím ho omráčil a srazil z Cannonova těla. V té chvíli však do boje zasáhl Billy a strhl Wilsona na záda. Zápasili o pušku.

Hanson se zvedl na nohy, zmocnil se Cannonovy zbraně, otočil se a vykřikl: "Tak dost!"

Wilson se přestal prát s Billym, ale ani jeden z nich ručnici nepustil.

"Dejte mu tu pušku," přikázal Hanson Wilsonovi. "Dejte mu ji a žádné hlouposti."

Wilson zbraň neochotně odevzdal.

"Dobrá," přikývl Hanson. "Karta se obrátila."

"Ne tak docela," ozval se najednou Cannonův hlas.

Hanson se otočil a srdce v něm pokleslo. Cannon zvedl bezvědomého Smalla ze země, a zatímco ho jednou rukou držel zezadu za bradu, druhou mu tiskl na krk lovecký nůž. Z přeraženého nosu Cannonovi prýštila krev a kapala mu až na břicho. Namáhavě lapal po dechu.

"Sebemenší potíže, a udělám tady tomu druhou chleběárnu," zasyčel.

Wilson se spokojeně ušklíbl. "Tak to vzdejte, Hansone," řekl. "Vy dva na tyhle věci nejste stavění. Oba jste poranění a na takové hry nemáte žaludek."

"Nic nevzdáme," zavrtěl Hanson hlavou. "Pust' ho, tlust'ochu!"

"To těžko," zašklebil se Cannon. "Wilsone, pojď sem."

Wilson, plný nové sebedůvěry, vstal a vykročil ke Cannonovi, avšak Billy rychle zdvihl ukořistěnou pušku a udeřil jej pažbou do čela, takže ho znovu srazil k zemi. Wilson se pozvedl na loket a začal si třít bouli velkou jako husí vejce, která mu na čele naskočila.

"Ty hajzle," zavrčel. "Ale, ale," zahrozil mu Billy prstem. "To je ale ošklivá řeč. A teď hezky lehni na zem, aby ti Billy nemusel do hlavy udělat díru."

Wilson si lehl, ale kdyby mohl pohled zabíjet, byl by už Billy dávno po smrti.

Small pomalu zamrkal, ovšem pak se mu oči otevřely dokořán, když si uvědomil, v jaké je situaci.

"Klídek," varoval ho Cannon, "jestli budeš nervózní, tak tě asi budu muset trochu pořezat, jasný?"

"Já vás slyším," vypravil ze sebe Small.

"Pust'te ho," ozval se znovu Hanson.

"Jo, já ho pustím a ty mě odpráskneš," zavrčel Cannon.

"Zastřelíme vás, jestli ho nepustíte," přesvědčoval Cannona profesor. "Když ho pustíte, necháme vás naživu. Svážeme vás, ale necháme naživu."

"Tomu nevěřím," ušklíbl se Cannon a přitiskl Smallovi čepel silněji na krk. Pod ostřím vytryskly krvavé krůpěje a pomalu stékaly mladíkovi na nahou hrud'. "Možná ho stejně podřiznu. Jenom pro to potěšení. Dva chlapi v podvlikačkách mně dělají potíže. Ten první, to byl ten opičák. Toho jsme vyřídili s Wilsonem. A tohohle vyřídím sám!"

"Ten opičák je naživu," řekl Small.

"To kecáš, chlapečku," zamračil se Cannon.

"Byl jsem s ním ještě dneska ráno. A byl živý až až."

"Tak tím je to jasný," zasípal Cannon. "Nemám v úmyslu čekat, až se tady ukáže."

Prudkým trhnutím zápěstí prořízl Smallovi hrdlo, vyrazil po stezce a po několika skocích se vrhl stranou do hustého houští.

Small se sesul k zemi jako loutka, jejíž nitě někomu vyklouzly z ruky. Klesl na kolena, pak se převážil na záda a tělo se mu poskládalo tak, že by se dal zdánlivě uložit do většního kufru.

"Smalle!" vykřikl Hanson.

Billy poslal za Cannonem dva rychlé výstřely, ale minul a muž zmizel v hustém porostu.

Hanson přiskočil ke Smallovi, odhodil pušku a snažil se rukama sevřít ránu na jeho krku. Bylo to marné. Řez byl příliš hluboký. Krev Hansonovi protékala mezi prsty jako mléko cedníkem.

Small se pokusil něco říci, ale místo hlasu se mu z hrdla dralo jen nezřetelné mumlání. Profesor se sklonil až k jeho ústům. Nerozuměl, ale měl dojem, že zaslechl něco jako "ne ve spodkách".

Pak mladíkovo tělo znehybnělo. Hanson mu opatrně položil hlavu na zem. Poté pohlédl na Wilsona, zvedl pušku a namířil. Na čele se mu perlil pot a zuby měl zaťaté. Jen s obtížemi ze sebe vyrazil: "Jediný zvuk, jedno jediné slovo, a já to tady pohnojím vašim mozkiem."

Wilson se na něj vztekle díval, ale mlčel. Očima visel na prstu, který měl Hanson na spoušti. Ukazováček se chvěl.

Billy řekl: "Hlídejte ho, bwana. Já dostanu toho druhého," a vyrazil do džungle za Cannonem.

Pak se rychle snesla noc. Na nebi zářil měsíc jako obrovský stříbrný míč. Hanson seděl vedle Smallova těla, pušku namířenou na Wilsona.

A v temné džungli pronásledoval Billy Cannona.

Když Jean zaslechla první pohyb v páchnoucí temnotě, bez přemýšlení zvolala: "Kdo je to?"

Nastalo dlouhé ticho a pak se ozvalo: "Nyama. Jmenuju se Nyama a už brzo umřu."

Jean napjala zrak a pokoušela se očima proniknout tmě. Pomalu si přivýkala a po chvíli zahlédla obrysy hovořící osoby.

Byla to žena.

"Mluvíš anglicky," podivila se Jean.

"To misionáři," odvětila Nyama. "Umím i číst a citovat verše z bible. Chceš je slyšet?"

"Teď právě ne," zavrtěla Jean hlavou. "Možná bys mě je mohla naučit později... Jak jsi se sem dostala? O jakých misionářích to mluvíš? Misionáři v tomhle městě?"

"Ne, samozřejmě ne," vysvětlovala Nyama. "Já jsem z kraje vysokých stromů. Jednoho dne nás napadli bojovníci z Uru a já byla mezi těmi, koho unesli. Nevím, kolik se nás sem nakonec dostalo a jestli je ještě někdo z mých druhů naživu. Ale myslím si, že ne."

"Jak jsi tady dlouho?"

"Nevím. Dlouho. Ale ne tady na tom místě. Tady jsem teprve krátce. Od chvíle, kdy se mnou Kurvandi ztratil trpělivost."

"Kurvandi?"

"To je král Uru. Jeden z dlouhé řady Kurvandiů. Přivedli mě sem, abych se stala jednou z jeho žen, a on mě přinutil... jenže já mu udělala ze života peklo. Nakonec mě dal uvrhnout sem. Už brzo zemřu. Ale raději jsem tady, než bych žila v jeho ložnicích. Připravila bych mu znovu peklo. Nestojím o to, aby se mnou někdo zacházel jako s chovnou krávou. Ty máš štěstí, že ses mu nelíbila."

"Tak nevím, jestli mám být šťastná, nebo jestli to mám brát jako urážku."

"Dovol, ať se na tebe podívám," řekla Nyama.

"Tady v té tmě stejně nic neuvidíš."

"Jsem na temnotu zvyklá, prosím, pojd' sem."

Žena vzala Jean za loket a dovedla ji k zavřeným dveřím. Kolem rámu dovnitř pronikalo trochu světla a dívka cítila závan čerstvého vzduchu zvenčí. Nebyl to příliš svěží vzduch, ale jistě voněl mnohokrát lépe než ten uvnitř cely. Vzduch a světlo jí poněkud dodaly odvahy.

"Jsi docela hezká," řekla Nyama s tváří těsně u Jeanina obličeje.

"A ty taky," přikývla Jean. To nebyla žádná společenská lež. Nyama byla skutečně téměř krásná.

"Je zvláštní, že si tě nevybral za jednu ze svých žen," uvažovala Nyama. "Možná proto, že bílou kůži považuje za podřadnou."

"Ale proč by mě chtěl dát zabít? Nepřišla jsem sem z vlastní vůle. Lidem Uru jsem nic neudělala. Pravda je, že bych sem byla nakonec stejně přišla... ale proč mě musí zabít? Nás obě?"

"Možná má své důvody," odvětila Nyama. "Ale k tomu, aby nás zabil, žádné důvody nepotřebuje. Nakonec povraždí všechny. Je šílený. Všichni obyvatelé města jsou šílení. Plní pýchy na své velké město a své bohy... alespoň toho jednoho. Jejich boha, oproti tomu, o němž mluví misionáři, můžeš spatřit. Já ho viděla. Je stejně šílený jako Kurvandi. Strašlivý bůh."

"Ty jsi viděla jejich boha?"

"Ano."

"Je to nějaká socha... nebo snad věstec?"

Nyama si povzddechla. Její vzdech byl následován dlouhým mlčením. Nakonec přece promluvila. "Ne. Na nic takového nevěřím. Sochy jsou jen sochy a věštcí staří mužové a ženy s prsty v teplých ptačích vnitřnostech. Věřím tomu, co vidím. A já jsem tohle boha viděla."

"Ten bůh je živý? Dýchá, pohybuje se?"

"Nesnaž se se mnou mluvit tak blahosklonně," zamračila se Nyama. "Je to to správné slovo, že? Blahosklonně?"

"Omlouvám se. Nechtěla jsem..."

"Ale ano, chtěla."

"Ale žijící, chodící bůh, to přece..."

"Misionáři věří v boha, kterého nevidím. Chtěli, abych v něj věřila i já. Nedokázala jsem to. Ale Urané věří v boha, kterého můžeš spatřit. Já ho viděla. To dává smysl - bůh, kterého člověk vidí. Ale ať je to bůh, nebo není, nestojím o něj. Je to bůh smrti a zmaru. A je velmi zlý."

"Chceš snad říci, že jsme určeny jako oběť tomu bohu?"

"Tak nějak. Zabíjejí k počtě svého boha a jeho pohybů, a přinášejí mu též lidské oběti, které si zabije sám."

"Řekla jsi k počtě jeho pohybů. Co to znamená?"

"Pohybuje se zvláštním způsobem," odpověděla Nyama, "a každý jeho pohyb má za následek smrt. Předvádí tanec smrti, a když tančí, lidé umírají. A umírají velmi ošklivě. Velmi zle. A ty, které Urané svému bohu nepředhodí přímo, ty obětují jeho jménem."

Jean a Nyama přešly do zadní části svého vězení, kde stála kamenná lavice. V tom místě nebyl zápach tak silný a Jean zjistila, že už si potřebovala sednout. Byla vyčerpaná. Zármutek a strach její únavu ještě zesilovaly.

Obě dívky usedly bok po boku a tiše hovořily. Nyamina angličtina byla velmi dobrá, a netrvalo dlouho a Jean si udělala slušnou představu, jak město Ur vypadá a funguje.

Zdálo se, že Urané jsou potomky kdysi slavné a velké kulturní říše. Ur byl výstavným městem dlouho před tím, než se Šalamoun stal králem. Bylo to město bohatství a bohatých a bývaly časy, kdy spadala pod jeho vládu téměř celá Afrika.

Jenže urská vládnoucí vrstva, která nechtěla poskvřnit svou krev svazky s lidmi zvenčí, přísně zakázala cizince ve městě, takže netrvalo dlouho a v zájmu zachování rodu a čistoty krve se členové královské rodiny ženili a vdávali mezi sebou. Za generace takhle praxe vyústila v genetických poruchách. Vládci Uru byli šílení.

V posledních několika letech si však král i přes své šílenství uvědomil, že má-li jeho rod pokračovat, má-li se městu vrátit jeho bývalá sláva, musí sáhnout za hranice království a přivést do města otroky na práci a ženy do svého harému. Ženy, které mu budou rodit děti. Doufal, že tak osvěží krev panovnického rodu.

A byl tady ještě další důvod - bůh Ebopa, Větev, která kráčí. Legenda pravila, že Ebopa přišel na svět z nitra Země katakombami pod městem a Urané ho v nich navěky uvěznili. Místní obyvatelé věřili, že dokud se Ebopa nebude moci vrátit do středu Země, jeho moc získá městu slávu a obrovské bohatství. Několikrát ročně, po řadu let - mnohem víc než dokázala Nyama spočítat - se mu přinášely lidské oběti. A celou tu dobu bylo všechno v pořádku.

Ale v posledních třiceti letech se úrodě nedařilo jako předtím. Zvěře ubývalo. Mnoho dětí se rodilo zmražených. Stále častěji se na nebi objevovali obrovští kovoví ptáci. Urane už je vídali celá léta, jak bzučí a pohybují se po obloze, podpírání svými stříbrnými křídly. Jenže jich stále přibývalo. Ptáci byli mnohem větší. Léтали výš a nechávali za sebou kouř. Jean pochopila, že Nyama myslí letadla, ale co jsou to letadla, tomu by Urané stejně nerozuměli. Domnívali se, že jsou to okřídlení poslové boha Ebopy, a Ebopova poselství nebyla šťastná. Byla zlá.

Od toho už byl jen krůček k závěru, že Ebopa se zlobí, a musí se mu tedy prokázat mnohem větší úcta. Oběti bohu byly častější, jak ty přímé, tak nepřímé. Jako Římané se svým proslulým "chléb a hry", tak i Urané začali žít v podobném duchu. A každý nový Kurvandi musel stále namáhavěji pátrat po obětech. Jean, Nyama, nosiči Hansonova safari i lidé, které dívka viděla stát v řadě před popravčím špalkem, patřili k těm nejposlednějším.

Pak se Jean zeptala na něco, co vlastně ani nechtěla vědět, ale nedokázala odolat. "Jak zemřeme?"

"Můžeme zemřít mnoha různými způsoby. Jedním je stětí, ale kdyby nám chtěli useknout hlavu, už by to udělali. To je obvyklá metoda. Protože nás zavřeli sem, myslím, že si nás šetří pro něco jiného. Možná že nás chtějí připravit pro krokodýly."

"Oni krmí krokodýly vězni?"

"Jistě. Krokodýlové žijí v příkopech kolem města. Ale to zdaleka není to nejhorší. Ne. Ty oběti se připravují velmi pečlivě. Několik válečníků podrží člověka na zemi a další mu těžkou válečnou palicí pomalu rozdrtí kosti v ruku i nohou. Nadrobně."

"Ach, bože," vydechla Jean. "To je strašné!"

"To je ale jen začátek. Oni to dělají pouze proto, aby připravili maso."

"Pro krokodýly!"

"Krokodýlové jsou bílí, a tedy svatí. Musí být krmeni zvlášť připraveným masem. Aby se snadno žvýkalo. Takže nejdříve se svaly změkčí tím, že se rozlámou všechny velké kosti. Pak jsou oběti zahrabány až po krk do močálu. Jejich hlídači je však nenechají umřít. Drží je v bahnisku, dokud vlhkost maso dále nezvláční. Když už oběti nemají daleko ke smrti, vyhrabou je, přivážou jim na nohy provaz a spustí je z padacího mostu těsně nad hladinu příkopu. Jakmile se objeví posvátní krokodýlové, vhodí bojovníci oběť do vody."

"A tohle udělají i s námi?" ptala se zděšeně Jean.

"Pokud si nás Kurvandi nešetří k něčemu opravdu velmi speciálnímu."

"Předpokládám, že harém je už teď mimo diskusi?" zeptala se Jean.

"Být jednou z Kurvandiho žen je osud horší než smrt," řekla Nyama.

"No, to bych raději posoudila sama," opáčila Jean. "Ta záležitost s harémem se mi po tom tvém vyprávění zdá neobyčejně přitažlivá."

"A když to nebudou krokodýlové," pokračovala Nyama, "tak to bude aréna, nebo... Ebopa. No, kdyby to byl Ebopa, bylo by to alespoň rychlé."

"Díky Ebopovi za laskavost!" pravila Jean.

Hunt dorazil k místu, kde se tunel dělil. Chodba, kterou šli, končila u kamenné stěny. Ve skále byly vyvrtány otvory, do nichž byly zasunuty nepoužité pochodně, a zdi byly ozdobeny malbami. Byly to další, zcela nedávné kresby té věci, kterou Hunt viděl už v jeskyni nahoře.

Jad-bal-ja tiše zavrčel.

"Já vím," přikývl Hunt. "Já jsem taky nervózní."

Přistoupil k ústí chodby, která z původního tunelu odbočovala doleva. Pokusil se proniknout pohledem temnotu. Vrátil se k pomalované stěně, vytáhl z držáku jednu pochodeň a na okamžik ji namočil do hořící nafty. Napřáhl ji k otvoru vpravo, pak se vrátil k temnému oblouku vlevo a nerozhodně přešlápl z nohy na nohu.

"Tak kudy?" obrátil se na lva.

Jad-bal-ja pokýval hlavou ze strany na stranu.

"To nejsi sám, já taky ne," pravil Hunt.

Pak ale s pochodní nataženou co nejdál před sebe nahlédl do levého tunelu. Nejdřív zjišťoval, je-li i tahle chodba vybavena osvětlovacími žlaby. Nebyla. Tunel byl dosti široký a Hunt viděl, že po několika málo krocích končí a klesá strmě kamsi do hlubiny. Byla tam však zároveň i hromada dřevěných dílů, jakási konstrukce, která ležela na okraji propasti. Hunt popošel kupředu a lev ho s tichým vrčením následoval.

"Máš pravdu," odpověděl Hunt, "ani mně se to nelíbí."

Mladík pozvedl pochodeň, aby v jejím světle prozkoumal dřevěné součásti. Okamžitě poznal, o co jde - úzké díly, ze kterých se dal sestavit můstek. Byly vyrobeny z lehkého dřeva a vypadaly téměř jako nové.

Nedaleko okraje propasti byly vyhloubeny ve skále hranaté otvory. Huntovi bylo jasné, že tady se mají zachytit podpěry mostu. Pozvedl pochodeň, a přestože bylo světlo špatné, bylo vidět, že i na druhé straně, nějakých čtyřicet stop daleko, jsou ve svislé stěně strže dva hluboké zářezy, do nichž se měl most zapřít.

Pak podrobněji prozkoumal samotnou konstrukci. Zjistil, že jednotlivé části lávky jsou zaháknuty do sebe a dají se

roztáhnout do jednoho dlouhého dílu. Ten se zpevní tak, že se přes hrubé klouby, které umožňovaly složení celé konstrukce, natáhnou jakési dřevěné rukávy, které most znehyní a vyztuží. Našel puklinu ve skále, kam zastrčil pochodeň, a v jejím světle začal rozkládat jednotlivé součásti a nasouvat pevné objímky přes dřevěné spojovací čepy. Netrvalo dlouho a měl úzký můstek, něco přes čtyřicet stop dlouhý.

Když dokončil práci, zapochyboval, zda teď dokáže celou konstrukci vysunout k druhé straně propasti a zachytit do připravených zářezů, ale vzápětí objevil dvě břevna, dlouhá přes padesát stop. Když se jejich konce zastrčily do kožených ok na vzdálenějším konci lávky, bylo celkem snadné pozvednout zadní část mostu a pomocí oněch tyčí ho spustit do svislých drážek na protější straně. Umístit bližší konec do otvorů ve skále už byla hračka.

"A je to," vydechl spokojeně Hunt. "Ten, kdo vymyslel tuhle věcičku, byl po čertech chytrý, co říkáš, kočičko?"

Jad-bal-ja tiše zavrčel. Huntovo počínání sledoval velmi pozorně. Nevěděl, co si má myslet o lidském konání, ale jednou věci si byl jistý. Nelíbilo se mu místo, kam teď most vedl.

"Nenapadá mě nic jiného," pokračoval Hunt v rozhovoru se lvem, jako by to byl lidský společník, "než přejít na druhou stranu. Když to nepůjde, tak zkusíme ten druhý tunel."

Hunt se zhluboka nadechl a vstoupil na plaňkovou výplň mostu. Cítil, jak se celá konstrukce mírně kýve.

"Z toho si nic nedělej," prohlásil přes rameno a pomalu kráčel dál.

Když byl zhruba v polovině cesty, Jad-bal-ja ho následoval. Našlapoval lehce jako domácí kočka.

Jakmile došli na druhou stranu, cítil Hunt, že tudy protahuje proud chladného vzduchu, a ten sem z dále přinášel podivný zápach následovaný jakýmsi zvukem. Byl to tentýž děsivý zvuk, který Hunt zaslechl už předtím. Znovu pocítil nepojmenovatelnou hrůzu, jež mu proběhla mozkem jako velký černý pavouk.

Lev tiše zamručel.

"Já vím," přikývl Hunt. Na okamžik zvažoval, že se vrátí a stáhne most zpět, aby to, co se pohybovalo v okolním podzemí, nemohlo přejít na druhou stranu. Mladík si byl skoro jistý, že to je pravý účel onoho mostu. Zde, na téhle straně katakomb, bylo něco uvězněno a muselo to být něco velmi nepříjemného.

Zvuk rychle utichl. Možná že ta věc - ať to bylo cokoli - o nich ještě nevěděla. I když to byla pouhá domněnka, Hunt z ní čerpal jistý optimismus. V jedné ruce sevřel pochodeň a v druhé ještě pevněji oštěp, zvolil směr, kterým se budou vzdalovat od zdroje zvuku, a vykročil na další cestu. Jak Hunt, tak Jad-bal-ja však postupovali kupředu s pocitem, že někde v temnotě za nimi se plíží tajemné nebezpečí.

Tarzan na hřbetě zebry dorazil krátce po setmění až ke kamenolomu. Džungle ustoupila od cesty a udělala místo rozlehlému povrchovému dolu. Měsíc už stál vysoko na obloze a byl tak jasný a velký, že vypadal jako vyleštěný bronzový štít, který někdo připevnil na nebeskou klenbu.

V lomu se netěžilo nic víc než stavební kámen, ale teď, v záplavě měsíčního svitu, nabyly obří balvany zlaté barvy, a v té chvíli se zdálo, že se země otevřela, aby vydala všechny své poklady.

Tarzan minul lom a za nějakou chvíli dojel na dohled hradeb Ur. Zastavil své zvíře a žasl nad krásou města. V měsíční záři vypadalo doslova pohádkově. Rozlehlé, nazlátlé a plné věží. Rozkládalo se na konci cesty jako proslulé Smaragdové město země Oz.

Bývaly časy, kdy byl africký kontinent takovými divy doslova poset, ale teď začaly způsoby starých obyvatel mizet a kouzla džungle pomalu umírat. Vládce pralesa mívál občas dojem, že svět, který znával, se mu vytrácí, jako starý člověk, který slábne a doufá, že najde někde klidné místo, na němž by si mohl lehnout a tiše zemřít.

Tarzan se rozhodl, že dál už se k městu nebude přibližovat po silnici. Chtěl se pochopitelně dostat za hradby a vyhledat Jean, ovšem co možná nepozorovaně a tiše. Sesedl, odvedl zebra stranou do husté džungle, bez zaváhání vytáhl svůj lovecký nůž a podřízl jí hrdlo. Kopající zvíře padlo k zemi a Tarzan se naklonil nad tryskající proud teplé krve a s chutí pil. Cítil, jak do něj s onou teplou kapalinou přechází energie. Pak vyřízl kus masa z kýty a snědl ho syrové. V neuvěřitelně krátkém čase zebra stáhl a z pruhů vlhké kůže upletl zhruba deset stop dlouhé lano. Jeden jeho konec uvázal ke stromu, pak se ho chopil a natahoval ho rukama tak dlouho, až z něj vymáčkal většinu krve. Nakonec lano stočil do úhledného svitku, ten si přehodil přes rukojeť nože a vydal se na cestu. Vyšvihl se do větví a přenášel se ze stromu na strom a z liány na liánu snadno a tiše jako stín. Řídil se při tom spíše instinktem a citem než zrakem.

Když dorazil k okraji džungle, zastavil se v rozsoše mohutného stromu a pozoroval Ur. Celé město obklopoval široký vodní příkop a padací most byl zvednutý. Na vrcholku zdí byli strážníci. Viděl, jak se hroty jejich kopí při chůzi třpytí ve svitu měsíce.

Tarzan došel k názoru, že několik hlídek bude ukrytých i před příkopem, v okolí města, aby ohlásily předem jakékoliv přibližující se nebezpečí. Ale byl si skoro jistý, že nebudou své povinnosti vykonávat nijak důkladně.

Taková už byla lidská povaha. Ur, s výjimkou několika okolních domorodých kmenů, byl lidem prakticky neznámý.

Jistě o něm nevěděl nikdo z vnějšího světa, dokud se ho Hanson se svým safari nerozhodl objevit. Ur tedy v této oblasti představoval mocnou sílu a nemusel se bát nikoho z okolních nepřátel, kteří o jeho existenci věděli. A nikdo jistě nečekal, že by se jedinému muži podařilo projít kolem strážných, překonat příkop, zlézt hradby a proniknout do města.

Tarzan na okamžik pocítil zlost. Zlost sám na sebe. Neměl připustit, aby Hanson se svým safari pokračoval v pátrání po Ur. V hloubi své duše věděl, že to dovolil z osobních důvodů.

Toužil po dobrodružství. Chtěl znovu prožít ten divoký křest, který by z jeho mysli a srdce opláchl onen slabý nános civilizace. Krátce si vzpomněl na svou ženu Jane, kterou nechal v Anglii - v pohodlí a přepychu. Vzpomínal na to, co si řekli. Před očima se mu objevil rozlehlý, ztracený svět ve středu Země, pravděpodobně jeho jediné útočiště. Ale půjde Jane s ním? Už to nebylo jako za starých dnů. Čas všechno mění. Mění se i lidé. Také on a Jane, bez ohledu na to, jak tvrdohlavě si to odpíral připustit.

Ale o podobných záležitostech by teď uvažovat neměl, to jsou věci, které patří do civilizace. Když chce někdo přežít v džungli, musí zapomenout na všelijaké i na zítřek a zbavit se veškeré sentimentality. Pro takové myšlenky tady není místo.

Přežití - to je jediné, na co musí myslet. Musí přežít, zachránit Jean a pomoci lidem z Hansonova safari, kteří ještě zůstali naživu. Huntovi a Smallové. Bude to jako za starých časů.

Nebo, přesněji řečeno, bylo by to jako za starých časů, ale Tarzan se sebou vůbec nebyl spokojen. Věděl, že ne všechno, co se stalo, je jeho vina, ale nechtěl, aby potkalo něco zlého ty, kterým slíbil podporu a pomoc. Cítil se neschopný. Cítil se jako obyčejný člověk.

Měl však i jiné pocity. Dva z nich převažovaly.

Zlost.

A touha po pomstě.

Ty dva pocity ho pálily v hrudi jako ďábelské oči. Pálily tak zuřivě, že trvalo několik vteřin, než mu z mysli spadl krvavý závoj a Tarzan začal uvažovat chladně a logicky.

Zlost a touha po pomstě. Mezi civilizovanými lidmi se naučil, že jsou to dva z nejzákladnějších instinktů - teď se ovšem stávaly jeho pomocníky. To ony rozdmýchaly oheň v jeho srdci a duši, byly palivem dodávajícím energii k dalším činům.

Tarzan seskočil ze stromu a přikrčil se k zemi. Po břicho pak opustil okraj pralesa, zmizel ve vysoké trávě a hbitě a rychle jako lev, jenž pronásleduje kořist, vyrazil k městu Ur.

Strážnice byla malý domek z několika kůlů se střechou z rákosy a jílu. Stěny měla většinou otevřené, takže dva bojovníci, kteří se tam právě nacházeli, viděli na všechny strany. Podle rozkazů měl vždy jeden ze strážných procházet cestou od chýše k vodnímu příkopu a zpět. Pak ho měl vystřídat druhý. A tak pořád dokola.

Podobných chatrčí bylo nedaleko okraje vodního příkopu postaveno víc. Stály v husté vysoké trávě, která se ve světlé měsíce stříbřitě třpytila. Chýše byly rozmístěny zhruba tři sta stop od sebe a nacházely se po celém obvodu města, všude kolem vodního příkopu. V případě nepřátelského útoku nebo jiného nebezpečí měli dát válečníci signál sousední strážnici zatroubením na roh. A současně sloužili jako první obranná linie.

Už dlouho se signální roh neozval. To byl také jeden z důvodů, proč strážní v noci většinou nechodili k příkopu a zpět. Ve dne, kdy je bylo vidět z hradeb a kdy by se o jejich neposlušnosti mohl doslechnout král, tomu bylo jinak. V noci ale sedávali v chýších a hrávali hazardní hry. Hry s hliněnými kostkami nebo plochými kartami z pálené hlíny, na nichž byly namalovány různé počty bodů.

Dnes v noci hráli v jedné z chýší Gerooma a jeho druh Meredonleni partii, k níž bylo třeba jak kostek, tak malých černých oblázků. Věnovali se hře sotva několik minut, když Gerooma, který prohrával, prohlásil, že už ho hraní nebaví.

"Ne že tě to nebaví," ušklíbl se Meredonleni. "Máš vztek, že prohráváš. Už mi dlužíš pěknou částku."

"Ne, už mě to nudí," trval na svém Gerooma. "Noc co noc to samé. Pořád jedny a ty samé hry."

"No a co? Já hraju rád."

"Jenže já ne."

"Ty ne, když prohráváš," zašklebil se znovu Meredonleni. Pak si odfrkl.

"Nedělej to," řekl Gerooma.

"Co?"

"Ten zvuk. To odfrkávání. Hrozně to nesnáším."

"Co je špatného na tom, když si člověk odfrkne?"

"Zní to jako výsměch."

"To tedy není."

"Ale je. Ty se mi posmíváš. Chceš mi tím naznačit, že protože nechci hrát, jsem něco horšího než ty. Že nedokážu prohrávat."

"Ale ty opravdu nerad prohráváš."

"Taky se mi nelíbí, když se mi někdo posmívá."

"To nebyl smích. Bylo to odfrknutí."

"Už se o tom s tebou nebudu bavit."

Gerooma si vzal svou hliněnou dýmku s troubelí z rákosy, vyšel před chatrč a pustil se po vyšlapané pěšině k příkopu. Po několika krocích se zastavil, sáhl k pasu do váčku se sušenými bylinami a nacpal si. Pak vytáhl z koženého měšce dva kamínky, dřep si a vykřesal několik jisker do suché trávy. Tráva vzplanula, Gerooma vytrhl hořící chomáč a zapálil si jím dýmku.

"Jestli to budeš takhle dělat, podpálíš jednou celou planinu."

Gerooma se otočil a podíval se pohrdavě na Meredonleniho. "Tak hloupý nejsem. Něco takového nedopustím."

"Zafouká vítr a tomu bude jedno, co dopustíš a nedopustíš. Vítr oheň roznese a ty i já přijdeme o hlavu, protože jsme to zavinili. Budu muset umřít, protože jsi hloupý a nedbalý, i když já jsem nic neudělal."

"Běž si zahrát sám se sebou," ušklíbl se Gerooma a spokojeně zabafal z dýmky.

"Vždyť ty ani nemáš svůj oštěp," upozornil ho Meredonleni.

"A odkdy se staráš o takové věci?"

"Já svůj mám. I teď ho mám."

Gerooma se podíval na Meredonleniho a mohutně zadýmal z malého čibuku. V hlavičce zaplátl uhlík rudý jako višně.

"No, vůbec mě nepřekvapuje, že s sebou nosíš všude oštěp, při tom, jaký jsi strašpytel," prohlásil.

"Někteří z nás mají stále ještě smysl pro povinnost."

"A kde by byl tvůj smysl pro povinnost, kdybys s tebou byl ochotný hrát? To bys taky celou dobu v ruce držel oštěp?"

"Já už bych s tebou stejně nehrál. Ani za nic."

Gerooma napodobil frkavý zvuk, který Meredonleni dělával, a otočil se k němu zády.

Meredonleni zuřil. Obrátil se směrem k džungli a přemýšlel, co by Geroomovi odpověděl. Už ho začínal unavovat. Musí si promluvit s velitelem stráží. Najde si jiného společníka na tyhle nudné noční služby. Musí...

Meredonleni náhle přivřel oči. Měl pocit, že zahlédl, jak se něco ve vysoké trávě pohnulo. S napřaženým oštěpem popošel kupředu. Závan chladného větru rozkýval trávu a rozšuměl listí pralesa.

Meredonleni si byl skoro jist, že to uviděl znovu.

Něco štíhlého bílého, co se nízko při zemi pohybovalo vlnící se travou.

Bílý leopard?

Když existovali bílí krokodýlové, proč by nemohl existovat bílý leopard?

Zahlédl to znovu.

"Geroomo!"

Jeho druh se obrátil a zadíval se směrem k Meredonlenimu, který s napřaženým oštěpem zíral na opačnou stranu.

"Co je?" zavolal Gerooma.

"Tamhle něco je."

"Ale Meredonleni. Ty nesneseš, když nemáš poslední slovo. Takže teď budeš tvrdit, že něco vidíš."

"Něco tam opravdu je!"

"Je to armáda, která se po břiše plíží travou?"

Meredonleni neodpověděl. Ozval se jen jakýsi krátký svištivý zvuk. Meredonleni o krok ustoupil a znehybněl.

Gerooma v měsíčním světle viděl, jak se na nahých zádech jeho společníka ukázala tmavá skvrna a rychle se zvětšovala. Strážný si to zprvu nedokázal vysvětlit, ale pak se Meredonleni zapotácel a otočil. Gerooma viděl, že se mu v prsou chvěje dlouhý šíp. Na tváři umírajícího byl výraz zklamání. Měsíční paprsky dopadly i do pootevřených úst a způsobily, že krev, která už zbarvila zuby, zazářila jako šťáva z čerstvých jahod.

Geroomovi vypadla dýmka ze rtů. Rozběhl se k Meredonlenimu, ale sotva udělal dva tři kroky, ozvalo se znovu tiché zasvištění, šíp ho zasáhl přímo do otevřených úst a jeho hrot vyjel krkem vzadu ven.

Běžel dál a zuby zatínal do dřeva šípů. Běžel, až doklopýtal do chatrče. Zachytil se jednoho z kůlů a tak se dokázal udržet na nohou. Zvedl hlavu, uchopil rukama stělu, která mu trčela z úst, a pokusil se ji vytáhnout, jenže bolest, kterou při tom cítil, byla nesmírná. Když zatáhl, měl dojem, že si utrhne celou hlavu.

Pak viděl, že k němu měsíčním svitem kráčí obrovitý muž. Světlo měsíce pravděpodobně způsobovalo, že jeho bronzová kůže vypadala bílá. V jedné ruce měl luk a ve druhé oštěp. Na zádech zavěšený toulec se šípů. U pasu těžký nůž, přes jehož rukojeť byl přehozený svitek podivného provazu. Muž kráčel přímo ke Geroomovi. Nešel ani rychle, ani pomalu, ale rozhodným krokem člověka, který ví, co chce. Gerooma si byl jistý, že to, co Meredonleni viděl, byl právě tenhle muž.

Strážný se pokusil něco říci, chtěl prosit o život. Ale Tarzan nerozuměl jeho jazyku, navíc kvůli šípů nedokázal Gerooma mluvit zřetelně.

A kromě toho na tom vůbec nezáleželo.

Gerooma sklouzl po kůlu k zemi a cítil, jak se mu ústa plní krví. Zvedl hlavu a v tom okamžiku ho Tarzan uchopil za vlasy. Opí muž pustil oštěp a vytáhl nůž. Jediným rychlým pohybem čepele pak Geroomovi podřízl hrdlo.

Když Tarzan spustil nehybné tělo na zem, zjistil, že vysoká tráva začíná pod uhlíky, které vypadly z Geroomovy dýmky, doutnat. Zadupal oheň a patou nohy čibuk rozdrtil. Chodidla měl tak ztvrdlá, že žár uhlíků vůbec necítil. Dokázal by bez následků přejít i po koberci z rozbitého skla.

Když uhasil počínající oheň, rozhlédl se na všechny strany. Pak pozvedl hlavu a nasál vzduch. Chvilí ostrážitě naslouchal. Byl spokojený, protože se mu oba muže podařilo zabít téměř nehlučně.

Zatím jde všechno podle plánu.

Tarzan, přikrčený nízko k zemi, se rychle prosmykl na břeh vodního příkopu.

Tam usedl v rákosí na paty, rozhrnul poslední stébla a prohlížel si vodní hladinu. Byla to zkažená, shnilá voda, to cítil, ale ve světle měsíce vypadala jako stříbrem dlážděná ulice.

Tarzan si pohledem měřil šířku příkopu a zkoumal očima městskou zeď. Ta byla vystavěna ze směsice různých materiálů a bylo jasné, že bude hračkou po ní vylézt nahoru. Ne pro obyčejného muže, ale pán džungle věděl, že pro něj to bude snadné.

Rozhodl se odložit oštěp, luk a šípů. Ponechá si jen nůž a provaz. Lano si obtočil kolem pasu a po břiše se vplazil do vody, nehlučně jako velký had.

Neplaval dlouho, když ve vodě ucítil pohyb. Pootočil hlavu. Po hladině k němu klouzalo něco bílého a dlouhého, co v měsíčním svitu vypadalo jako zosobněná smrt. Byl to největší krokodýl, jakého kdy viděl.

Krokodýl zrychlil a Tarzana nejprve napadlo, že se mu pokusí uplavat. Ale to už zahlédl dalšího bílého netvora před sebou. Stejně jako jeho příbuzný, i tenhle už si Tarzana všiml.

První dravec po Tarzanovi chňapl, ale opí muž na svém místě už nebyl. Ponořil se bleskově pod vodu, přímo pod obrovského plaza, a zasadil mu nožem dlouhou ránu do měkkého břicha.

Ještě se vymrštil z vody a spadl zpět s hlasitým šplouchnutím. Znovu se obrátil směrem k Tarzanovi, ale ten se mu dlaní vzepřel ze strany o hlavu a zuřící zvíře ho prakticky samo odhodilo stranou. Stačil zlomek vteřiny, a Tarzanův nůž otevřel v břiše obludy další hluboký otvor.

Z rány se vyvalil krokodýlův žaludek a vnitřnosti. Voda se zbarvila do ruda. Na scénu dorazil druhý ještěř. Přitahován

neodolatelným pachem krve a střev, zaútočil na svého příbuzného se slepou zuřivostí.

Tarzan se potopil hlouběji a zamířil směrem k městu. Když se vynořil, byl těsně u hradeb. Nad sebou slyšel výkřiky. Přitiskl se ke kamenné stěně příkopu. Obyvatelé města mluvili jazykem, kterému nerozuměl, ale podle jejich tónu nebylo těžké usoudit, že hovoří o krokodýlech, nikoliv o něm. Podařilo se mu zmizet z dohledu dřive, než si ho někdo stačil všimnout. Možná se vsázeli o to, které zvíře vyhraje.

Pán džungle ještě chvíli pozoroval, jak se v místě souboje vaří voda. Obě obludy tam zuřivě bojovaly mezi sebou. Raněné zvíře ovšem velmi rychle ztrácelo síly. Krokodýlové se převraceli, točili a bičovali okolí úderu mohutných ocasů. Zpěněná voda ztmavla krví.

Tarzan viděl, jak se nad hladinou objevily oči dalších krokodýlů. Dvou. Tři. Půl tuctu. Všichni pluli směrem k bojující dvojici, připraveni urvat svůj podíl z těla poraženého.

Vládce džungle zasunul nůž zpět do pouzdra u pasu, opatrně se zachytil stěny a pomalu se vytáhl z vody. Pak začal šplhat po zdi vzhůru. Jeho silné prsty se snadno zachycovaly i tam, kde se téměř nebylo čeho chytit. I opice by měla co dělat, aby vylezla po téhle stěně, ale on stoupal vzhůru stejně snadno jako ještěrka.

Když byl téměř nahoře, chvíli opatrně naslouchal, pak se přesmykl přes vrchol hradby a v podřepu dopadl na ochoz, po kterém se pohybovali strážníci. Podíval se vpravo.

Tam se od něj právě jeden z vojáků vzdaloval.

O kus dál vlevo stála dvojice strážných, kteří spolu tiše hovořili. Stín zde byl hustý a Tarzan nebyl zpozorován.

Opí muž seskočil z ochozu na zem. Bylo to hodně hluboko, ale jeho úžasné svaly a nesmírná zkušenost i praxe mu dovolily přežít takový skok bez následků. Naneštěstí těsně předtím se jeden z již vystřídaných strážců zastavil u městské zdi, aby si ulevil. Když skončil, odstoupil od úpatí hradby, vyšel zpod převislého ochozu - a Tarzan dopadl přímo na něj.

Když muž ucítil náraz, vykřikl. Tarzan se vymrštil na nohy a zuřivě zavrčel. Strážný se zvedl o něco pomaleji, ale o to rychleji začal volat o pomoc. Pak se podíval na bronzového obra před sebou a počal křičet ještě hlasitěji. Obr vypadal spíš jako zvíře než jako člověk - zuby měl vyceněné a zvuky, které se mu draly z hrdla, ani zdaleka nepřipomínaly jakoukoliv lidskou řeč.

Mužův křik rychle umkl, když se Tarzan vrhl kupředu a čepel jeho nože připravila Urana o hlas.

Ale už bylo pozdě.

Tarzan zvedl hlavu. Přes okraj ochozu se nakláněli strážníci. Volali na něj a vzápětí po něm začali házet kopí a střílet šípy. Odrazil stranou jeden oštěp a uhnul několika šipkám. Další střely dopadaly na dláždění kolem něj.

Ulice se naplnila válečníky, kteří na něj okamžitě zaútočili. Tarzan sekal jako blesk nožem nalevo i napravo. Pod jeho čepelí padlo několik mužů i žen a ostatní na okamžik v hrůze ustoupili.

Protože byla ulička těsná a válečníci blízko sebe, neodvážili se použít luků, takže se vzápětí vrhli na opího muže všichni najednou, ozbrojeni svými krátkými meči a oštěpy.

Vzduch se zaplnil kovovým zvukem, s nímž Tarzanův nůž odrážel čepele mečů a hroty kopí. Válečníci se kolem něj rojili jako mravenci kolem umírající mouchy. Ti, kteří se k němu dostali první, také první zemřeli. Tarzan jako kdyby kolem sebe spletl nožem smrtící ocelovou síť, tak hustou a neproniknutelnou, že v měsíčním svitu vypadal jako šestiruká bohyně smrti mávající v každé ze svých paží jednou zbraní.

Pokusili se ho sevřit ze všech stran najednou, ale pak celý zástup rychle ucouvl. Tarzan zůstal stát uprostřed, vrčel jako divoké zvíře a v zubech svíral cáry masa z hrdla jednoho z nešťastníků. Opí muž vyplivl zbytky své oběti, pozvedl hlavu a vykřikl: "Kree-gah! Tarzan zabije!"

Válečníci se na něj vrhli znovu, a i tentokrát je vládce džungle odrazil. Strásal je podobným způsobem, jakým mokré pes střásá z těla vodu.

Ale sbíhali se stále další a další bojovníci, jejich počet narůstal po tuctech a ani Tarzan se svou silou a zkušeností jim nedokázal dlouho vzdorovat. Zvedli se nad ním jako příbojová vlna, zaplavili jej deštěm ran a strhli ho k zemi.

Kapitola XVIII.

Hunt s Jad-bal-jou zatím postupovali opatrně dál podzemím a neměli nejmenší tušení o potížích, ve kterých se ocitl Tarzan a jejich ostatní druhové. Na několika místech narazili v chodbě na zbytky silných trámů, které snad kdysi podpíraly klenbu. Část z nich se téměř rozpadla, zbytek k tomu neměl daleko. Zdálo se, že ten, kdo kdysi užíval okolní jeskyně, je z jakéhosi důvodu opustil a ponechal něčemu, co se tady od té doby stalo neomezeným pánem. Most, který přešli, sice dokazoval, že jsou katakomby pravidelně navštěvovány, ale o jejich údržbu už se nikdo nestaral.

Zdálo se, že důvodem pro opravy původně bylo to, že celé podzemí se pomalu bortilo. Za staletí klenby zesláblly a ten, kdo měl prostory na starost, se pokoušel udržet původní stav pomocí trámů, kterými podpíral hlavní chodby. Když se pak o sluje přestal jejich správce starat, začaly trámy hnít. Nebude dlouho trvat, usoudil Hunt, a všechny tyhle jeskyně se propadnou samy do sebe.

Pochodeň stále ještě jasně plála, ale Hunt věděl, že už pomalu dohořívá. Věděl také, a Jad-bal-ja to poznal už dříve, že ona věc je teď pomalu sleduje, téměř jako by si hrála. Hunt ji cítil. Měla svůj pach. Podivný pach. Byla cítit jako něco vyschlého a velmi starého. Tu a tam zaslechl mladík i něco víc než jen kradmé kroky - tiché zachřestění, zašustění jakoby pergamenové kůže, ale byl to naprosto neznámý zvuk, který sice nedokázal přesně zařadit, jenž však pronikl až kamsi do nejvzdálenějších hlubin jeho duše a vyvolal tam děs a paniku. Jako by se k němu plížilo samo peklo.

Dokonce i ten obrovský lev, který mu neslyšně kráčel po boku, se občas ohlédl přes rameno, jako by čekal, že se za ním každou chvíli objeví něco nepojmenovatelného. Tunel zatáčel a Hunt s Jad-bal-jou prošli ohybem. Kousek za ním narazili na kamennou stěnu. Chodba tady končila. Hunt cítil, jak se mu svírá srdce. Nejenže je pronásledovala jakási neznámá hrůza, ale teď neměli kam utéci. On a Jad-bal-ja byli v pasti.

Vracet se stejnou cestou, kterou přišli, bylo nemožné. Ta věc na ně bude čekat. Věděla, že je zahání do slepé uličky, a

ted' Hunt jasně slyšel, že chřestění a suchý šustot znějí hlasitěji než předtím. Pouze jediný zvuk zněl silněji - tlukot jeho vlastního srdce.

Chodba se naplnila odporným zápachem neznámého tvora. Lev se přikrčil a divoce mrskal ocasem, ne ve zmatku, ale v touze pustit se konečně do boje.

Hunt pozvedl pochodeň a napřáhl ji co nejdál před sebe. Nad hlavou zahlédl temnou štěrbinu ve stropě chodby.

Puklina nebyla velká, ale byli by se jí jistě protáhli, kdyby se dostali nahoru k jejímu ústí.

Hunt zastrčil pochodeň mezi dva kameny, zasunul si oštěp za opasek a pokoušel se najít ve stěně záchyty pro ruce a nohy. Bylo to relativně snadné. Ze zvětralé skály vypadalo množství kamenných desek, a proto byla dosti členitá.

Hunt stoupal vzhůru poměrně lehce. Když se dostal až ke klenbě tunelu, obrátil se a zadíval se k temnému otvoru. Z tohoto úhlu bylo vidět, že to není přirozená puklina, ale menší chodba, nebo možná větrací šachta. Skok byl trochu riskantní, ale nebyl nijak dlouhý.

Zadržel dech a skočil. Zachytil se okraje otvoru a přitáhl se dovnitř. Podíval se dolů. Jad-bal-ja se během celé té doby ani nepohnul. Hunt si nebyl jistý, jestli mu lev porozumí, ale věděl, že na něj musí promluvit, že ho musí nějak pobídnout.

"Pojď!"

Lev zvedl hlavu a podíval se na Huntu, jehož obličej bledě světlákoval nad ním. Chvilku si prohlížel temný otvor, v němž viděl Huntovu hlavu, pak vydrolenou stěnu. Mladík uhnul stranou, Jad-bal-ja se několika krátkými kroky rozběhl, dlouhým skokem se vrhl na členitou skálu, odrazil se od ní vzhůru jako cvičený akrobat a bez viditelné námahy vletěl přímo do temného ústí, kde čekal Hunt.

O několik vteřin později začala pochodeň čadivě blikat a v tunelu pod nimi se něco objevilo. Stín podivného stvoření se trhavě posouval po skalní stěně. Huntovi divoce tlouklo srdce a krev ve spáncích mu bušila jako kladiva. Ve světle dohasínající louče neviděl zcela přesně, ale to, co zahlédl, jím otřásl jako morku kostí.

Skutečně, blikavé světlo zmírající pochodně dodalo tvorovi ještě podivnější vzhled. Jako kdyby byl nakreslen v různých fázích pohybu na proužcích papíru a neviditelná ruka ty proužky pouštěla jeden za druhým, a dodávala tak mrtvým obrazům zdání trhavého života. Muselo se mu to jen zdát.

Protože ani člověk, ani žádný tvor, kterého kdy Hunt v životě viděl, se nepohyboval tímhle způsobem.

O chvilku později došel mladík k názoru, že ten pohyb nevypadal, jako kdyby někdo pouští proužky papíru, ale jako starý film, jenže o něco rychlejší. Tvor cvakal a chřestil jako dětský elektrický pudlík na kameninové podlaze - zdálo se však, že se skládá z jednotlivých suchých větviček splených do podoby jediného velkého klacku. Místo nohou a rukou další větve. Větve potažené vysušenou kůží s uzly na místech, kde měly být svaly. Věc podobná obrovskému pahýlu s mocnými srpy háků na "rukou" a s hlavou, která připomínala přerostlou hničící dýni, plnou ošklivých zahnutých zubů. To všechno nebylo z kosti, ale z jakési tmavé, chitiny podobné hmoty, z níž bývají složeny vnější kostry hmyzu.

Hunt ani vteřinu nepochyboval, že tohle je tvor, kterého zachycovaly jeskynní malby. Ale vyobrazení, na nichž vypadal jako vzteká kudlanka nábožná, jej ani zdaleka nedokázala zachytit v celé jeho hrůze.

Tohle tedy byla ta věc z katakomb. Její tělo se pohybovalo, jako kdyby nepodléhalo obyčejným přírodním zákonům či zákonitostem pohybu svalů zvířecích ani hmyzích. Dokázala například otočit hlavu téměř dokola. Plížila se slepým koncem tunelu jako zlobivé děčko, které si někam založilo svou oblíbenou hračku.

Pak tvor zvedl hlavu a v otvoru nahoře spatřil Huntu a Jad-bal-ju. A usmál se. Pokud se začernalá dýně s tlamou plnou pokřivených chitinových zubů může usmívat. Od jejího šklebu se odrazily poslední plameny hasnoucí pochodně a dodaly mu narudlý nádech.

Pak pochodeň zhasla.

Po jiskřivě čistém nebi pomalu putovalo růžové ranní slunce a teplota začínala valem stoupat. Hanson seděl celou noc vedle Smallova těla a puškou mřít na Wilsona. Ani on, ani Wilson nespali a nepromluvili jediné slovo. Wilson nemohl celkem nic dělat, protože ho Hanson svázal, podobně jako byl nedávno spoután sám, a nemilosrdně přitáhl všechny provazy. Profesor byl zuřivostí téměř nepříčetný. Měl co dělat, aby do zajatce jednoduše nevyprázdnil zásobník pušky, i když byl Wilson prakticky bezmocný.

Během noci napínal Hanson sluch, aby zjistil, zda se nevrací Billy, nebo zda se k němu kradmo neplíží Cannon. Aby se připravil na všechny možnosti, rozdělal uprostřed stezky malý oheň, ohraničil ho kruhem z prachu a drnů, aby se nemohl šířit, pak odtáhl Wilsona a Smallovo mrtvé tělo opodál do džungle a tam se usadil. Hanson, rozpálený jak touhou po pomstě, tak horečkou ze svých zranění, napjatý v očekávání Billyho návratu nebo Cannonova útoku, si sedl tak, aby viděl na oheň. Kdyby se snad Cannon, přilákan září plamenů, vrátil s nepřátelskými úmysly, profesor doufal, že ho dostane na mušku a odstřelí jako vzteklého psa. Nedokázal myslet téměř na nic jiného. Cannon a Wilson byli zodpovědní za tolik zla a utrpení, že si nezasluhovali nic jiného než smrt.

Jean byla ztracená, Billy teď zmizel v džungli v honbě za prchajícím Cannonem - možná už ho dokonce stihla smrt z Cannonovy ruky - a Cannon zavraždil Smalla. Wilson a Cannon začali všechnu tu hrůzu.

Small. Bůh ho provázej. Bez jeho zásahu by Billy i on byli stále ještě zajatci obou dezertérů. Možná už by byli mrtví.

Cannon byl v každém případě bezcitný vrah a Wilson byl jen o málo lepší.

Ale právě tohle málo Hansonovi bránilo, aby prohnal Wilsonovi srdcem kulku a oznámil s potěšením Pánu, že Wilson zemřel.

Noc se pomalu táhla a profesor občas zaslechl v okolní temnotě tiché zvuky. V jednom okamžiku se odněkud zpovzdálí ozvalo několik výstřelů, a i když to byl Billy, kdo měl pušku, měl o něj Hanson strach. Stále se obával Cannonova návratu, ale Cannon se neobjevil. Jednou v jejich těsné blízkosti prošel leopard. Hanson viděl, jak jeho oči ve tmě světlákovaly jako strašidelné lampy. Zářící body je dlouho pozorovaly a Hansona ten upřený pohled tak znervózňoval, že

uvažoval o tom, zda nemá mezi ty oči poslat kulku. Nedokázal se však přinutit zabít zvíře, které ho prakticky neohrožovalo, protože strašidelný pohled ještě nikomu neublížil. Dokázal by mnohem snadněji zastřelit Cannona a Wilsona než tvora, kterého neměl v úmyslu sníst.

Celou noc se bál, že ho přemůže spánek, ale byly to celkem zbytečné starosti. Byl tak plný obav, nenávisti a zklamání, že vůbec nepocítil ospalost.

Hodně myslel na Jean. Naděje na to, že je ještě naživu, byla minimální. Jestliže padla do zajetí a nebyla zabita okamžitě, pak s ní měli její únosci nějaké úmysly. Hanson ke svému zděšení zjistil, že ho napadají desítky různých věcí, ale ani jedna z nich mu nedodávala klidu.

Nikdy jí neměl dovolit, aby se safari zúčastnila. Byla to jeho vina. Všechno. Smallova smrt. I smrt Huntova, protože ten už je pravděpodobně taky mrtev. Smrt nosičů, které zahubila bouře, i těch, které pobili a zajali oni podivní válečníci. Billy, ztracený někde v hlubinách džungle a možná již zavražděný Cannonovou rukou.

A Tarzan. Small tvrdil, že Tarzan žije, ale Hanson si myslel, že to mladík řekl spíše proto, aby Cannon znervózněl. Aby ho přesvědčil, že ne všechno musí být po jeho.

Byla to chyba. Tarzan, mrtvý nebo živý, to bylo Cannonovo slabé místo a možnost, že přežil, v něm vyvolala záchvat zuřivosti. Zuřivosti, kterou si vybil tím, že Smallovi prořízl hrdlo.

Ještě teď, když o tom Hanson přemýšlel, se mu chvěl prst na spoušti pušky. Chtěl, aby za to všechno Wilson zaplatil. Přál si, aby zaplatil i Cannon. A Wilson byl tady. Bylo by to tak snadné! Jeden malý stisk. Jeden výstřel. A bude po všem. Ten muž už se sám vyloučil ze společnosti lidí.

Bylo to nesmírně lákavé.

Hanson se podíval na ubohého Smalla. Světlo časného rána sílilo a on už rozeznával hrůznou ránu na jeho hrdle. Byla pokryta mouchami, které se doslova praly o co nejlepší místo. Po tváři mrtvého lezli mravenci a pobíhali po otevřených očích. Vzpomněl si na Smallova poslední slova a najednou je pochopil.

Nechtěl ani zemřít, ani zůstat tady v džungli jen ve spodním prádle. Na jednu stranu bylo nesmyslné starat se v takové chvíli o podobné věci, ale na druhé straně to byla poslední touha zachovat si na konci života nějakou důstojnost.

Hanson vstal a postavil se s namířenou puškou nad Wilsona. Ten na něj vrhl lhostejný pohled.

"Tak jo," přikývl. "Do toho. Chceš to udělat celou noc. Tak do toho. Přestaň o tom konečně přemýšlet a odpráskni mě."

Hanson dlouhou chvíli mlčel. "To by bylo příliš lehké," řekl nakonec. "Hrozně rád bych to udělal, ale bylo by to pro vás příliš snadné. Teď vás rozvážu a chci, abyste si sundal kalhoty, aby měl Small co na sebe."

Wilson si Hansona nejistě prohlížel. "Co jste to říkal?"

"Slyšel jste mě," odpověděl profesor. "Teď vás rozvážu. Svlečete si kalhoty, a jestli se pokusíte o útek, prostřelím vás jako řešeto. Udělám to s potěšením. Rozuměl jste?"

"Ten chlap je mrtvej. Na co potřebuje kalhoty?"

"Protože takhle nechtl zemřít a já ho tak nechci pohřbít."

"Vždyť už ho stejně není vidět pod vším tím hmyzem. Tomu je to prostě fuk."

Hansonův hlas byl ostrý jako břitva. "Ale mně to není fuk. Otočte se na břicho."

Wilson se převálil na břicho a Hanson mu nožem, který vytáhl z torny, přefízl pouta na ruku a na nohu. Pak ustoupil a znovu na Wilsona namířil pušku. "Tak, a teď je jen na vás, jestli si je sundáte sám, nebo jestli je z vás stáhnou po smrti," řekl. "Tak nebo tak, nakonec je Small dostane."

"Mám jedny zásobní v tom zavazadle, co jste nesl," upozornil Wilson. "Oblečte mu ty. Myslím, že stejně byly jeho nebo toho druhého chlápka. Jakže se jmenoval? Hunt?"

"Ne," zavrtěl Hanson hlavou, "sundejte si ty svoje. A košili taky."

Wilson udělal, co mu Hanson přikázal, a zůstal jen ve spodním prádle a botách.

"Dobrá," řekl Hanson. "A teď si sedněte."

Wilson nevrle uposlechl. Profesor posbíral přeřezané kusy provazu. Zbývalo ho pořád ještě dost, aby zajatce znovu svázal. Hodil Wilsonovi dlouhý kus provazu.

"Svažte si nohy. Já pak zkontroluju, že jste to udělal pořádně. Jestli ne, nebudu s vámi spokojený."

"No, jestli je něco, po čem toužím, tak je to udržovat vás ve spokojenosti," procedil Wilson zaťatými zuby. "Zasvětil jsem tomu celej život, abych vás udělal šťastným."

"Výborně," přikývl Hanson. "Tak to se mi vážně líbí."

Wilson si spoutal nohy, Hanson mu přikázal, aby se obrátil na břicho, a pečlivě mu svázal ruce za zády. Pak mu ohnul nohy v kolenou a připevnil mu je k zápěstím.

Profesor odehnal ze Smallova těla všechny hmyzy, pak na ztuhlé nohy natáhl kalhoty a s jistou dávkou námahy zatlačil mrtvému oči. Tělo přenesl k nízkému stromu, zvedl ho do větví a zajistil, aby nespadlo.

Pak ustoupil a prohlédl si svou práci. Hmyz má sice ke Smallovi stále volný přístup, ale takhle to vypadalo, že na stromě jenom odpočívá. Bylo to samozřejmě hloupé, ale Hanson se najednou cítil o něco lépe. Bylo to každopádně lepší než nechat Smallovo tělo na zemi, a ještě ke všemu téměř nahé. To jednoduše nebylo důstojné.

Hanson otevřel jedno ze zavazadel, našel masovou konzervu, otevřel ji a prsty se dal do jídla. Wilson nasál vzduch a ozval se: "A co já? Já nedostanu nic?"

"Budu o tom přemýšlet," odsekl Hanson.

Než se rozednilo a než se Hansonovi podařilo obléci Smallovo tělo do Wilsonových svršků a uložit ho na strom, v džungli se odehrával nevidaný příběh. Billy, oslabený svými zraněními, začínal cítit stále větší a větší únavu. Zprvu sledoval Cannona podle hluku, jež působil, pak díky svým stopařským instinktům. Kolem půlnoci však byl téměř na

pokraji sil. Ztráta krve, nedostatek potravy, to vše se stavělo proti němu.

Sedl si na paty a s puškou mezi koleny se pokoušel zachytit nějaký náznak toho, jak se Cannon prodírá porostem, ale jak se zdálo, Cannon konečně pochopil, že byl sám proti sobě, a buď si začal dávat výjimečný pozor, nebo se někde ukryl a nehybal se z místa. Billy právě zvažoval, jak bude postupovat dál, když těsně za sebou něco zaslechl. Bylo však pozdě.

Z křoví vyskočil Cannon a s nožem v ruce se vrhl přímo na něj. Zaútočil takovou silou, že ačkoliv jeho čepel Billyho minula, náraz Cannonova těla je oba poslal k zemi. Převalili se a narazili do nedalekého stromu. Billy si málem vyrazil dech, ale i Cannon dopadl na kmen velmi tvrdě, takže svého protivníka pustil a Billy, kterému při útoku vypadla z rukou puška, se po kolenou vrhl k nejbližšímu křoví. Podařilo se mu tam zmizet v okamžiku, kdy Cannon sebral zbraň ze země a vypálil za ním neměřený výstřel.

Kulka zasvětila Billymu kolem hlavy, ale ten se jen hlouběji sehnul k zemi a kličkoval houštím nazdařbůh. Cannon toužil po krvi a bez rozmyslu se vrhl za ním.

Billy uběhl kousek, zalehl v hustém podrostu a čekal, až kolem něj proběhnou těžké Cannonovy kroky. Billy zuřil. Nechal se rozptýlit vlastními zraněními, a místo aby byl sám pronásledovatelem, stal se snadnou kořistí. Padl do pastí jako ten nejhorší hlupák. Uvědomil si, že Cannon celou tu dobu dělal hluk úmyslně a vedl ho do léčky. Ve chvíli, kdy pochopil, jaký má tlustýoch plán, bylo už pozdě.

Ne, pomyslel si Billy. Jsem sám k sobě příliš laskavý. Vůbec jsem netušil, že má nějaký plán, dokud ho nepoužil. Jsem hlupák. Přechytračil mě jako malé děcko a teď má nejen nůž, ale i pušku.

Billy se cítil neschopný a méněcenný, a zatímco si masíroval velkou bouli na hlavě, seděl a čekal. Noc se pomalu vlekla a po nějaké době zaslechl, jak se jeho směrem džunglí prodírá Cannon. "Tak vylez, ty černej hajzle! Vylez, ať ti to můžu spočítat! Máš to marný, já si tě nakonec stejně najdu, tak radši vylez hned. Mám pro tebe medicínu, po který už tě nic bolet nebude. Tak vylez!"

Billy se začal opatrně vzdalovat opačným směrem, a když urazil kus cesty po kolenou, obezřetně se zvedl na nohy a tiše se plížil houštím. Napadlo ho, že se vrátí k Hansonovi, ale představa, že by se tam měl objevit bez pušky a bez Cannona, byla pro jeho pýchu téměř nesnesitelná.

Došel ke stromu, z něj viselo několik lián, a najednou dostal nápad. Vylezl do koruny a našel si místo, kde si mohl lehnout na téměř vodorovnou větev, vytáhnout liánu k sobě a rozmotat ji. Byla to těžká práce a prsty mu krvácely, ale podařilo se mu to, a pak udělal totéž s další liánou a ještě s jednou a všechny tři spletl dohromady. Dostal tak pevné lano. Na jednom konci udělal smyčku, slezl na zem a začal křičet.

"Tak pojd', tlustý muži! Pojd' si pro mě!"

Ozval se výstřel a kulka proletěla nedaleko Billyho. Bylo jasné, že Cannon střílí po hlase. Billy znovu vykřikl a lehl si na zem. Další výstřel. Pokračoval v křiku a nakonec se uchýlil k nadávkám. Napadlo ho, že pakliže ho Cannon předtím vlákal do pastí, jistě si uvědomuje, že totéž teď dělá Billy s ním. Ale bylo také možné, že mu to bylo jedno. Cannon byl vztekoun, který si byl jistý svou převahou. Měl nůž, pušku a byl mnohem větší a silnější než Billy.

Billy o tom chvíli přemýšlel a došel k názoru, že v tomto ohledu Cannon sice převahu má, ale k tomu, aby člověk zvítězil nad silnějším protivníkem, musí především používat hlavu. Přikrčil se k zemi, uvázal na opačném konci spletených lián menší smyčku a pak neustálým křikem lákal Cannona stále blíž.

Když se zvuky, které hmotný muž působil, přiblížily téměř až k němu, Billy se otočil a rychle a tiše vyšplhal na strom, odkud spustil spletené liány. Položil se na silnou větev a zůstal tam ležet, podobný velkému hadu. Pokusil se načasovat svůj ústup na strom tak, aby Cannon nepojal podezření, a naštěstí se mu to podařilo. Na stezce se objevil bělochův stín a pomalu se přibližoval pod větev, na níž Billy čekal.

Billy ho téměř nechal projít, ale pak přece jen sebral odvahu. Teď, nebo nikdy. Hodil smyčku svého provizorního lasa Cannonovi přes hlavu, přesně ve chvíli, kdy muž udělal krok kupředu, takže se mu zachytila pod bradou a stáhla se.

Billy tomu navíc pomohl - vsunul nohu do malého oka na druhém konci lasa, seskočil z větve a jeho váha liánu napjala a zadržela Cannonovi oprátku kolem hrdla. Běloch zachrčel, zvedl se na špičky, načež byl vytažen vzhůru. Pustil pušku a zachytil se oběma rukama škrticího oka. Jak se ve smyčce pomalu otáčel, uviděl, jak ho na druhém konci lana míjí jeho protivník.

"Zdravím tě, tlustý bwana," řekl Billy.

Cannon sebou škubal a zmítal se na konci liány jako ryba zaseknutá na háčku. Snažil se zachytit rukama nad hlavou tu děsivou věc, která ho nemilosrdně dusila, ale marně. Smyčka se stahovala a zakusovala se mu do masa.

Billy se díval, jak jeho nepřítel modrá a kope nohama. Vzpomněl si na to, jak Cannon podřízl hrdlo muži, kterému Hanson říkal Small. Vybavil si, jak mu Cannon s úšklebkem položil na dlaň žhavý uhel a ještě se tomu smál. Na to všechno teď vzpomínal, zatímco se Cannon dusil ve smyčce, která mu svírala hrdlo. Tlustý muž se otáčel pomaleji a pomaleji a už skoro vůbec kolem sebe nekopal.

Billy, nohu stále ještě v druhé smyčce, ho se zájmem pozoroval a čekal. Díval se ještě dlouho potom, co se Cannon přestal hýbat úplně a jazyk mu vyhřezl z úst jako černá ponožka nacpaná bavlnou. Naslouchal hlasům zvířat v džungli a skrze temné větve stromů viděl měsíc - měl barvu vybělených lidských kostí.

Teprve po dlouhých pěti minutách vyprostil Billy nohu ze smyčky a nechal Cannonovo tělo padnout do křoví. Sebral pušku a vytáhl mrtvému od pasu nůž. A pak, pro jistotu, tlustému dezertérovi pečlivě podřízl krk.

Jakmile bylo po všem, vylezl Billy nahoru do větví a našel si místo, kde se mohl skrčit a uložit se k odpočinku. Upadl do hlubokého spánku, a když se probudil, prodíraly se mezi listy a liánami teplé sluneční paprsky.

Billy slezl dolů a prohlédl Cannonovo tělo. Bylo pokryto hmyzem. Nechal ho, kde bylo, a vydal se za potravou. Našel rostliny se šťavnatými kořeny, vyhrabal je nožem a oklepal z nich zem. Pak kořeny nakrájel na plátky a jedl. Byly dřevnaté, ale sytily. Když uspokojil svůj hlad, vzal pušku a vydal se na zpáteční cestu k místu, kde nechal Hansona a

toho velkého černocho.

Několik hodin po východu slunce začala Hansonova zuřivost polevovat. Měl sice neustále černé myšlenky, ale začínal se pomalu znovu cítit jako člověk. Dovolil Wilsonovi, aby si z jednoho zavazadla vzal oblečení, a dal mu půl konzervy masa. Ale pak mu znovu svázal ruce a spoutaného posadil tak, aby ho mohl neustále hlídat. Pušku nedával z ruky a svého zajatce nespouštěl z očí.

Prohlédl místo, kde v noci na stezce rozdělal oheň. Ten už sice vyhasl, ale z hromádky popela se ještě zvedaly slabé proužky dýmu, které se vlnily v horkém vzduchu a mizely v korunách stromů. Napil se z polní láhve, nalil trochu vody do šálku a nabídl ji Wilsonovi, zatímco mu k hlavě tiskl hlaveň pušky. Když si Wilson šálek spoutanýma rukama vzal, vrátil se Hanson na své místo, aby ho dál hlídal, a vtom se z houští ozval hlas.

"Bwana? To jsem já."

"Billy?" zvolal Hanson.

Černoch s úsměvem vystoupil z houští. "Opatrně jsem se k vám připlížil, jako had," vysvětloval, "ale měl jsem strach, abyste mě nespletl s divokým zvířetem a neustřelil mi hlavu."

"A já si myslel, jak nejsem chytrý," usmál se Hanson, "když jsem se na noc utábořil mimo stezku."

"No, ono tak mazané zase nebylo," zklamal ho Billy.

"Cannon?"

"Žádné potíže," odpověděl Billy a přejel si prstem přes hrdlo.

"Výborně," přikývl Hanson a obrátil se k Wilsonovi. "Co si o tom myslíte?"

Wilson si povzdychl. "No, řekl bych, že je to v pořádku. Já toho tlustýho sadistu stejně neměl rád."

Kapitola XIX.

Kurvandi se koupal. Rozhodl se totiž, že se pro pobavení zajde podívat na toho velkého vězně. Vyprávěli mu, co všechno tenhle bronzový obr dokázal. Zabil mnoho Kurvandihů nejlepších válečníků. Král byl velmi rád, že při tom obr nepřišel o život. Bude zajímavé pozorovat ho v aréně. Takový muž, to je skvělá oběť Ebopovi. Podobný dar si Ebopa jistě bude chtít vzít sám.

Skvělé. Kurvandi už dlouho neviděl, jak Ebopa přijímá oběť. I lidem to prospěje, když spatří svého boha - když si uvědomí, že se stále ještě plíží temnotou pod jejich nohama a že je stejně silný jako vždycky.

A další dobrá věc. Bronzový obr bude pro Ebopa velmi důležitou a vítanou obětí. Ne jako ti bezmocní slaboši, kteří prakticky umřeli strachy při prvním pohledu na tančícího boha, Větev, která kráčí.

Kurvandi došel k názoru, že pokud je ten muž opravdu tak silný a zkušený válečník, jak vyprávěli královští vojáci, bude skvělou obětí, protože Ebopa miluje silné. Bude pro Ebopa výzvou a v aréně dojde k boji, ze kterého bude mít Kurvandi i jeho lid neobyčejné potěšení.

O tom všem Kurvandi uvažoval, když ležel v kovové vaně a máčel se v lidské krvi, která sem byla nalita ještě teplá, jak vytekla z proříznutých žil. Věřil, že když se člověk vykoupe v čerstvé krvi, přejde její životní síla do něj, a on bude žít déle a navíc si při onom procesu přivlastní část duší pobitých.

Kurvandi také věřil, že Ebopa rád vidí každou krůpěj krve, jež vsákne do půdy na území Uru. Někteří z královských mudrců, věštci a čarodějové, ovšem říkali, že tomu tak není, protože v posledních letech se bez ohledu na množství prolité krve děly jen samé zlé věci. Rodily se mrtvé děti. Okolí města sužovaly epidemie. Přemnožil se žravý hmyz.

Objevily se dokonce i choroby rostlin, které dokázaly zničit za jedinou noc celou úrodu. Někteří lidé naznačovali, že za všechno mohou právě ty krvavé oběti.

Ale to se králi nelíbilo. Nevěřil tomu. Jak by také mohl, když věděl, s jakou radostí trhá Ebopa lidi zaživa na kusy a pak se sytí jejich masem, krví, mozky a vnitřnostmi? Ebopa miloval krev a maso živých tvorů, takže Kurvandi považoval jen za správné, když je miloval i on, král. Jediný správný způsob, jak uctívat Ebopa, byl přizpůsobit se jeho obrazu.

Do místnosti vešla roztřesená otrokyně oblečená jen v bederní roušce a nesla další velký džbán čerstvé krve. Kurvandi se otočil a prohlížel si ji. Byla mladá, svěží a příjemná na pohled. Když se přiblížila k vaně, roztřásla se ještě více. Velcí černí lvi, přikovaní na krátkých řetězech po obou stranách vany, na ni výhružně vrčeli a oči se jim stahovaly do úzkých štěrbin.

"No tak, děvče," pravil Kurvandi, "těch lvů se neboj. Jsou ochočení."

Dívka se rozklepala tak, že krev ze džbánu vyšpláchla na zem. "Dej pozor!" napomenul ji. "Vyléváš. Tak si pospěš, dokud je teplá!"

Děvče si kleklo a začalo nalévat obsah džbánu do téměř plné vany. "Tak ne," zavrtěl hlavou Kurvandi, chytil ji za ruku a zvedl džbán. "Nalej ji rovnou na mě, děvče."

Otrokyně udělala, co jí přikázal. Když králi krev stékala po tváři, usmál se na dívku. Na víčkách, rtech i zubech se mu perlily rudé krůpěje. Natáhl se a znovu ji uchopil za ruku. "Dívala ses, když nalévali krev do džbánu?"

Dívka přikývla.

"Vzrušovalo tě to?"

"Ne, můj pane."

"Ale samozřejmě že ano," řekl Kurvandi. "Jápak by tě to nevzrušilo? A teď se tě ptám znovu - vzrušovalo tě to?"

Dívka zaváhala jen kratičkou chvíli. To bylo poprvé, kdy sloužila svému králi, Kurvandimu. Odebrali ji rodičům, když jí bylo sotva třináct, přivedli ji sem a vychovávali v paláci jako kuchyňskou služku až do jejích šestnáctých narozenin, které měla nedávno. Pak jednou Kurvandi zašel na prohlídku kuchyně při pečení chleba, všiml si jí a přikázal, aby mu ji poslali s nádobami krve.

A jako kdyby to nestačilo, přinutili ji, aby stála u velkého kamenného koryta v kuchyni, nad něž se při porážkách věšely ovce, krávy, kachny i kuřata a kam se zachytávala jejich krev, a pozorovala, jak jsou tam stejným způsobem

porážení lidí. Jednou z těch, kdo zemřeli, byla také kuchyňská služka - byla to dokonce její přítelkyně. Ta se stala dodavatelkou krve pro královskou koupel jen proto, že v jeho přítomnosti z nervozity upustila chlebovou placku. Otroci často skončili v Kurvandiho koupelně z mnohem nevinnějších důvodů.

Král si přitáhl chvějící se dívku a surově ji políbil na ústa. Větší část obličeje jí ušpinil krví, kterou měl rozmazánu po tváři. Strhl ji k sobě do vany. Chvilku se bránila, ale jeho stisk zesílil, a když cítila, jak se jí jeho prsty zatínají do masa, přestala odporovat. Věděla, že když se bude vzpírat, celou situaci jen zhorší.

Znovu ji políbil. V pudu sebezáchovy se mu pokusila polibek oplatit, ale nedokázala myslet na nic jiného než na krev na jeho tváři, na krev, která ji teď skoro celou smáčela, na krev, která prosakovala i její bederní rouškou.

"Prosím," zasténala, "pusťte mě. Ta krev... dělá se mi z ní špatně."

Kurvandi ji chytil za vlasy a přitáhl si její tvář až ke své. "Měla by ses cítit poctěna, děvče. Já jsem Kurvandi, tvůj král. V mých žilách koluje krev všech Kurvandiů."

"A po vašem těle stéká krev nevinných," nezdržela se dívka.

V okamžiku, kdy jí ta slova vyklouzla z úst, věděla, že je ztracena.

Kurvandi se však vzápětí usmál. "Máš pravdu."

Přitáhl ji k sobě a znovu ji surově políbil, pak se jí zakousl do spodního rtu. Bolestivě vykřikla. Stlačil jí hlavu pod hladinu a držel ji ponořenou v krvavé lázni. Chvilu se bránila, snažila se vyprostit, ale nebyla v ní příliš silná vůle k životu.

Když se přestala zmítat, Kurvandi chvilku počkal, pak ji pustil a pozoroval, jak plave obličejem dolů v hluboké vaně. Na kratičký okamžik svého činu zalitoval.

Mrzelo ho, že ji zabil tak rychle. Mohla být dobrá v harému. Musí se příště více kontrolovat. Alespoň o trochu.

Potřeboval mužské následníky a ještě nenašel ženu, ve které by jeho sémě vzklíčilo. Tahle byla mladá, silná a krásná.

Co když právě ona byla tím plem, které mělo být oseto?

Ale jeho lítost rychle pominula.

Král se vyklonil z vany a zvedl ze země dýku vykládanou drahokamy, která tam ležela vedle číše s vínem.

Bylo zbytečné plýtvat dobrou krví. Zvláště ne, když ji měl po ruce a byla ještě teplá.

Chytil dívku za vlasy, zvedl tělo z krvavé lázně a zaklonil jí hlavu tak, aby měl přístup k hrdlu.

Pak použil svou dýku.

Lvi spokojeně zapředli. Věděli, že nebude trvat dlouho a dostanou speciální pochoutku.

Tarzan se probudil chladem a bolestí, ruce a nohy měl v okovech a kolem panovala naprostá temnota. Během několika vteřin se vládce džungle vzpamatoval. Soustředil bolest všech zranění do jediného zhuštěného ložiska ve své mysli a to se pak silou vůle pokusil rozpustit. Téměř se mu to podařilo. Většina fyzických strastí byla neutralizována.

První, co Tarzan udělal, bylo, že se zvedl ze studené podlahy vězení a zkoumal stav svého těla. Nic zlomeného. Pár sečných ran, několik namožených svalů, ale vzato kol a kolem, měl štěstí. A někdo mu dokonce většinu ran nahrubo ošetřil a zavázal. Poranění na rukou a nohou měl omotána kusy látky.

Nasál vzduch. Ve vězení byly ještě dvě další osoby. Pach jedné z nich znal.

"Jean?"

"Ano," ozval se její hlas ze tmy. Ale to už se Tarzanovy oči přizpůsobily a on začal rozeznávat věci kolem sebe. Viděl potmě jako kočka. Jean na sobě měla podprsenku a kalhoty, ale žádnou košili. Tarzan si okamžitě uvědomil, z čeho jsou jeho obvazy.

"Čekaly jsme, až se proberete," řekla Jean.

"Kdo je ta druhá?" zeptal se Tarzan.

"To je Nyama," představila svou spoluvězeňkyni Jean a černá dívka popošla kupředu.

Tarzan se zasmál. "Přišel jsem vás zachránit, Jean."

"Přinesli vás sem včera večer. Byl jste v bezvědomí. Báli se vás. Proto vám dali okovy. Udělala jsem, co jsem mohla, abych vám alespoň trochu ošetřila rány."

"Udělala jste to skvěle," poděkoval Tarzan. "Předpokládám, že mě ušetřili pro nějakou výjimečnou příležitost."

"Nyama si myslí, že je to buď pro krokodýly, nebo pro Ebopu, jejich boha," odpověděla Jean.

"Ebopa bude ta tyčkovitá obluda," zabručel Tarzan.

"Ty ji znáš?" zeptala se Nyama.

Tarzan vysvětlil, jak narazil na kresby na zbytku kamenné stěny nedaleko města. "Řekl bych, že je to nějaké zvíře z nitra Země, z Pellucidaru."

"Já jsem o Pellucidaru slyšela," přikývla Jean. "Četla jsem o něm jako malé děvče. Svět ve středu Země, kde slunce stojí neustále v nadhlavíku. Myslela jsem si, že je to jenom mýtus - taková legenda."

"O mně si váš otec také myslel, že jsem legenda," upozornil Tarzan. "A také se mýlil."

"Ne tak docela," nesouhlasila Jean. "Každý muž, který by prošel tím co vy, by zemřel. Ti vás zřídili! A když vás přinesli sem, znovu vás krutě zbili. Byli strašlivě rozrušení. Nyama rozumí jejich řeči. Říkala, že tak zuří, protože jste pobil mnoho jejich přátel, a byli by vás umlátili, kdyby jim Kurvandi, zdejší král, výslovně nenařídil, aby vás nechali naživu."

"To udělali velkou chybu," ušklíbl se Tarzan.

"Ebopa," začala opatrně Nyama. "Ty říkáš, že on není bůh?"

"Boha si můžeš udělat, z čeho chceš," odpověděl Tarzan. "Ale jak jsem řekl, já si myslím, že Ebopa je nějaké stvoření ze středu Země. Tam žijí různí podivní tvorové. Zvířata, jež kdysi obývala povrch naší planety, právě tak jako živočichové, kteří tam nikdy nežili. Alespoň ne do doby, než se na povrch nějak dostal Ebopa. Nebo skoro na povrch."

"Podle jejich legendy tady to stvoření žije věčně," pravila Jean. "Jak je to možné?"

"Kdopak ví, jak dlouho žije?" pokrčil Tarzan rameny. "Ale mohou tady být i jiná vysvětlení. Ať už je odkudkoliv, prostě žije. A já taky. Ustupte stranou."

Jean s Nyamou udělaly, co jim Tarzan přikázal. Vládce džungle vstal. Obtočil si řetězy kolem rukou a sevřel je prsty. Pak se několikrát zhluboka nadechl, napjal svaly a kruhy, v nichž byly řetězy v kamenné podlaze ukotveny, zaskřípaly. Poté se změnil v ovály, ozvalo se podivné zapraskání a kruhy vyletěly ze země i se závěsy, v nichž byly zapuštěny.

Tarzan si klekl, uchopil kovový náramek, jenž měl upevněn kolem jednoho kotníku, a silnými prsty jím začal kroutit sem a tam. Bojoval s ním plně tři minuty, pak se ozvalo tiché cinknutí a spojovací nýt na okovu povolil.

Opí muž se okamžitě začal zabývat druhým obojkem. Po nějaké době praskl i ten. Teď už zbývaly jen kruhy kolem zápěstí. Tarzan se pustil do práce a o deset minut později ležela všechna železa na malé hromádce u jeho nohou. Zvedl kus řetězu, obtočil si kratší část kolem zápěstí pokrytého zaschlou krví a delší konec nechal volně viset k zemi. Nejenže se okovů zbavil, ale řetězy mu teď ještě poslouží jako zbraň.

"A co dál?" zeptala se Jean.

"Pokusíme se utéct. Když se nám to nepodaří, počkáme, až pro nás přijdou, a budeme bojovat do posledního dechu. Jestliže máme umřít, tak za podmínek, které si budeme diktovat my."

Nkima se několik dnů potuloval se svými opičími přáteli a pak si najednou uvědomil, že úplně zapomněl na muže, kterého mu dal Tarzan na starost. Abychom řekli pravdu, Nkima na nějaký čas zapomněl dokonce i na Tarzana, protože se dal unést tím, jak líčil ostatním opicím svá hrdinství. Teprve teď si uvědomil, že slunce mezitím vyšlo a zapadlo a znovu vyšlo a zapadlo, a on už vůbec neví, kde je hloupý Tarmangani, ani kde je Tarzan.

Nkima se vrátil na místo, kde naposledy viděl svého velkého přítele, a vydal se po jeho stopě. Pohyboval se po větvích rychle, ještě hbitěji než Tarzan. Zakrátko urazil vzdálenost, na níž by člověk na zemi potřeboval několik dnů. V poledne se ocitl na dohled Uru a pach jeho ochránce - Tarzana - zesílil.

Nkima dorazil k příkopu kolem města a viděl, že ve vodě se prohánějí bílí krokodýlové. Krokodýlové mají malé opičky velmi rádi - k jídlu. Nkimovi se myšlenka, že by se pokusil překonat příkop, ani trochu nelíbila. Neměl rád vodu a krokodýly nenáviděl ještě víc. Napadlo ho, co kdyby počkal vzadu, na okraji džungle, až se Tarzan vrátí. Mohl by si hrát a jíst ovoce a nemusel by se starat o ty odporné plazy.

Touhle myšlenkou se obíral dosti dlouho, ale nakonec ji zahnal. Co když je Tarzan v nebezpečí? Měl dojem, že k němu Usha, vítr, donesl Tarzanův pach od městských hradeb. Byl to jiný pach, než jaký opí muž obvykle mívá. Silnější a ostřejší. Naznačoval, že Tarzan musel vynaložit nesmírné množství tělesné energie. Vlnu adrenalinu. Samozřejmě že Nkima celou věc tímhle způsobem nerozebíral. Prostě cítil poněkud odlišný pach a podle něj poznal, že něco není v pořádku.

Opičák se vrátil do džungle a našel si tam na stromě velké ptačí hnízdo. Stáhl ho na zem a odnesl k příkopu. Postrčil ho na hladinu. Plavalo. Vlezl si do něj. Dovnitř sice prosakovala voda, ale hnízdo se pořád ještě chovalo jako loďka. Malý Nkima vyplul na hladinu příkopu. Tu a tam zapádl tlapkami. Viděl, že po vrcholku zdi obcházejí Gomangani, ale on a jeho hnízdo byli tak malí, že si ho strážníci jednoduše nevšimli.

Naneštěstí krokodýlové ano.

Když byl opičák zhruba v polovině cesty, viděl, jak se z vody zvedly krokodýlí bulvy a za nimi, směrem k hradbám, celá řada dalších.

Nkima najednou silně zatoužil být zpět mezi opicemi a vyprávět jim o svých neobyčejných, i když pomyslných hrdinstvích.

Krokodýl, který k němu byl nejbližší, zrychlil, protože už se nemohl dočkat šťavnatého sousta.

Když ještě s tlamou vyvrácenou dokořán, připravený zhltnout kořist i s hnízdem, dorazil až k malému Nkimovi, opičák se vymrštil a vyskočil mu na hlavu. Odrazil se a obloukem se přenesl na temeno dalšího plazu. Tohle se mu podařilo zopakovat ještě čtyřikrát, než si krokodýlové vůbec stačili uvědomit, co se děje.

Ten pátý se už ale vzpamatoval a pohnul se, takže Nkima s výskotem dopadl do vody. Vynořil se na hladinu právě ve chvíli, kdy se vedle něj otevřely obrovité čelisti, aby ho pohltily.

Kapitola XX.

Billy s Hansonem pohřbili ubohého Smalla do mělkého hrobu vedle stezky a pak s Wilsonem v čele, aby ho měli neustále na mušce, vyrazili džunglí. Nebyli si sice přesně jistí, kde leží město Ur, ale Hanson se řídil tím, co si pamatoval z mapy, i vlastním instinktem a doufal, že jdou správným směrem.

Po několika hodinách Billy objevil další vyšlapanou stezku, která je zanedlouho dovedla k pohodlné cestě v džungli.

Bylo vidět, že je často užívaná a navíc že není ušlapaná jen nohama zvířete, ale dokonce i pravidelně udržovaná lidmi.

Po té šli jen pár hodin a narazili na silnici vedoucí k Uru. Tady objevili válečníky, které zabil Tarzan. Na pastvině viděli skupinu ochočených zeber a opodál dva vozy.

"Tak a teď můžeme cestovat po způsobu Uranů," řekl Hanson a ukázal na bryčky.

"A až nás Urané vidí," ušklíbl se Billy, "tak oni nás po svém způsobu zabijí. Myslím, že je lepší, když se k nim připlížíme - jako hadové."

"Na tom něco je," souhlasil Hanson.

Billy šikovně chytil tři zebry. Použil řemení z vozů a narychlo vyrobil provizorní uzdy. Během několika minut byli všichni na hřbetech ochočených zvířat a mířili po široké silnici k městu Ur.

Kurvandi, osvěžený krvavou koupelí, se opláchl v chladné čisté vodě a dal se obléci do své nejkrásnější purpurové róby a sandálů z jemně vydělané jehněčiny. Jeho nádherná čelenka byla vyrobena z měkké kůže a peří pestrabarevných ptáků a při chůzi se mu důstojně kývala kolem hlavy. Byl skutečně výjimečným reprezentantem

lidského rodu. Téměř sedm stop vysoký, svalnatý a hezký. Šel a po každém boku mu kráčel jeden černý lev, jejichž vodítka držel král v ruce. Když vstoupil do trůnního sálu, vypadal velmi vznešeně. Usedl na trůn a lvi mu ulehli u nohou.

Okamžitě přiběhlo několik služebníků, kteří ho ovívali vějíři z velkých palmových listů. Opodál postávali dvorští úředníci, připraveni vyplnit jeho sebemenší přání. Kurvandi se chvíli těšil svou mocí a pak řekl: "Co aréna? Je připravená?"

Z řady se vybelhal malý mužik s křivýma nohama, v pestrobarevném plášti. "Ano, můj králi, aréna je připravená."

"Tak mi přiveďte toho bronzového obra, ať se na něj podívám," řekl Kurvandi.

Místností se ozvalo tiché, rozpačité mumlání.

"No?" pozvedl Kurvandi obočí. "Co je?"

"On je velmi nebezpečný, můj pane," pravil křivonohý. "Mohl by vám ublížit. Je velmi divoký. Možná že by bylo lepší, můj pane, kdybyste si ho prohlédl až v aréně."

Kurvandi srahl čelo. "Ublížit mně? Králi? Já jsem Kurvandi. Chceš snad naznačit, že je mocnější než váš král?"

Malý mužik s obtížemi polkl. Roztřásl se po celém těle. "Ó ne, to ne, můj králi. On je proti vám pouhou mouchou. Ale je divoký, a kdybyste ho musel zabít nebo zmrazit, pokazil byste si ono velké potěšení, které vás čeká, až se budete kochat tím, jak mu Ebopa vytrhává končetinu po končetině."

Kurvandi se na okamžik zamyslel. "Dobrá."

Malému mužikovi se očividně ulevilo. "Děkuji vám, můj pane."

"Miltoone," usmál se na něj Kurvandi, "běž a postav se tamhle ke stěně."

"Pane?" nechápal křivonohý.

"Mám ti to snad já, král Uru, opakovat?"

"Ne," pospíšil si Miltoon s odpovědí a odbelhal se k protější zdi. Ustrašeně zíral na svého vládce.

"Výborně," řekl Kurvandi. Pak pokynul rukou jednomu ze svých strážců - lučištníků. "Dones mi luk a šíp."

Voják se vrhl kupředu, v běhu si stáhl luk ze zad a vytáhl šíp z toulce.

Kurvandi vstal a nasadil střelu na tětivu. "Nemáme kus nějakého ovoce? Něco kulatého, co by se dalo položit Miltoonovi na hlavu?"

Někdo našel velký žlutý plod a muž, který jej objevil, přeběhl celý trůnní sál a položil žlutou kouli na hlavu vyděšeného Miltoona.

"Tak, a teď tiše stůj," řekl Kurvandi. "Uvidíme, zda jsi mně nelhal. Chci vědět, jestli opravdu věříš, že jsem silnější než ten bílý zajatec."

"Prosím, Vaše Veličenstvo," sténal Miltoon. "Jste všemocný. To ví v Uru každý."

"Jen v Uru?" otázal se Kurvandi a natáhl luk, až se opeření šípu dotklo jeho ucha.

"Všude!" vypravil ze sebe Miltoon. "Všude to vědí."

"Pssst," napomenul ho Kurvandi. "Třeše se ti ovoce na hlavě. Teď zadrž dech. Pravda se ukáže, jakmile vypustím šíp. Cožpak nejsem poloviční bůh?"

Miltoon zadržel dech.

Kurvandi vypustil šíp.

Hrot zasáhl Miltoona do pravého oka. Hlava mu narazila týlem do zdi, ovoce se zakývalo a Miltoon se pomalu svezl po stěně do sedu. Koule mu spadla do klína.

"Lhal," zabručel Kurvandi. Luk hodil jeho majiteli. "Běž a prohlédni to ovoce."

Lučištník se rozběhl přes sál, aby vykonal jeho rozkaz, a sebral žlutý plod z Miltoonova klína.

"Je to ovoce poškozeno?" zeptal se Kurvandi.

Lučištník si plod prohlédl. "Ne, můj pane."

"Je na něm krev?"

"Není," zavrtěl muž hlavou.

Kurvandi byl zklamán. "Dobrá, přines mi ho."

Lučištník znovu přeběhl sál a podal ovoce svému králi.

Kurvandi plod uchopil a muž se s úklonou vzdálil. Panovník kouli pečlivě prohlédl.

Voják měl pravdu. Ani kapka krve.

Kurvandi ovoce stejně snědl.

Když sloužící odtáhli ze sálu Miltoonovo tělo, vladař přemýšlel o bronzovém obrovi. Není třeba zbytečně riskovat.

"Pojďme do arény," řekl. "V jedné věci se Miltoon nemýlil. Nerad bych pokazil celé představení."

Otroci odnášeli Kurvandiho na nosítkách k aréně, vedle nosítek kráčeli služebníci, vedoucí na řetězech jeho lvy, a strážcům katakomb bylo vzkázáno, že zajatý bílý obr, obě ženy a všichni ostatní mají být přivedeni do amfiteátru. Ke strážcům cely, kde byl vězněn Tarzan a obě dívky, se rozkaz dostal nejdříve. Když mohutný žalárník otevřel dveře a doprovázen pultuctem válečníků, kteří měli vězňům sloužit jako eskorta, vešel dovnitř, zažil překvapení. Bylo krátké a zdaleka ne příjemné. Všechno se odehrálo neuvěřitelně rychle. Jak žalárník vkročil dovnitř a celou zčásti naplnilo světlo z chodby, vyletěl řetěz, který Tarzan svíral v ruce, jako útočící had a udeřil ještě rychleji. Místo zubů tady fungovaly chladné články řetězu. Náraz rozdrtil žalárníkovi hlavu jako zralý meloun a dřeň toho melounu zbrotila jak posla, tak vojáky. Vzápětí, doslova během jediného mrknutí oka, Tarzan roztočil řetězy - v každé ruce svíral jeden - v téměř pravidelném rytmu. Rány drtily stejným dílem lebky jako kolena. V kratičkém okamžiku leželi na zemi čtyři mrtví a dva další prchali z podzemní kobky chodbou. Než se ten zadní dostal ke schodišti nahoru, odhodil Tarzan řetězy, uchopil oštěp, který vzal z ruky jedné mrtvole, a zbraň zasvištěla vzduchem. Kopí zasáhlo muže mezi lopatky a proletělo

jím téměř celé. Hrudním plátem projel ostrý hrot jako pletací drát slabou lepenkou.

Muž padl kupředu, narazil na zem špičkou oštěpu, který mu trčel z prsou, neohrabaně se kolem něj zatočil a svezl se k zemi. Tarzan si uvědomil, že jeden z vojáků uprchl. Proklet své reakce. Zjistil, že doba, kterou strávil mimo džungli, mu neprospěla. Neměl uniknout ani jediný.

Také dívky se chopily oštěpů. Tarzan si ponechal jeden řetěz, který si omotal kolem pasu, vybral si silné kopí, krátký meč a vykročil ke schodišti.

Kdyby byl malý Nkima člověkem, možná by se začal modlit nebo proklínat svůj osud, protože bylo jasné, že jakmile krokodýl zavře čelisti, svět pro Nkimu přestane existovat.

Ale pak náhodou, jako dar seslaný bohy, sevřel malou tlapkou tyč plovoucí po hladině a pokusil se jí krokodýla uhodit. Nebyla to příliš dobrá rána, spíš velmi neohrabaná. A právě to opičákovi zachránilo život. Hůl vjela krokodýlovi mezi čelisti a tam se vzpříčila. Ještěr, který nemohl zavřít tlamu, byl bez sebe bolesti a začal se ve vodě divoce zmítat. Nakonec tlak jeho mohutných žvýkacích svalů dřevo rozdrtil na třísky, ale už bylo pozdě na to, aby si své jídlo vychutnal. Nkima se zatím doplácel k městským hradbám a už byl v poloviční cestě nahoru. Zastavil se na jednom vyčnívajícím kameni, aby se pokochal pohledem na zuřícího krokodýla a jeho druhy.

Nkima by teď ze všeho nejraději křičel na ty odporné obludy, nadával jim a sdělil jim, jak odvážná je opice a jací jsou naopak oni zbabělci, ale i Nkima, který si většinou s logikou nijak zvlášť nelámal hlavu, došel k názoru, že to by v téhle chvíli nebylo to pravé.

Bylo důležité chovat se co nejtíšeji. Aby ho nikdo neslyšel, on mohl nenápadně proniknout do města a najít svého pána a ochránce, Tarzana.

Hbitě překonal hradbu, přeskočil její vrchol a prosmýkl se mezi dvěma strážnými, kteří chodili po ochozu sem a tam. Ani jeden z nich opičáka nezpозoroval.

Nkima seskočil dolů na zem, zavětřil a rozběhl se.

Muž, který uprchl Tarzanovi, byl shodou okolností právě onen posel, jenž ke kobkám přinesl rozkaz, aby byl Tarzan a obě ženy odvedeni do arény. Když vyběhl z katakomb, jal se volat o pomoc. Ve chvíli, kdy se Tarzan a obě dívky objevili na vrcholku schodiště z podzemí, byla už horní místnost plná válečníků.

Tarzan bodal oštěpem na všechny strany, a když se kruh útočníků začal svírat, vytáhl meč a bojoval, dokud čepel nepraskla. Pak zlomil oštěp a bil se s hrotem v jedné a zbytkem ratiště v druhé ruce. Bodal a sekal, vojáci kolem padali a málokterý z nich znovu vstal.

Jean s Nyamou bojovaly neméně statečně. Kolem trojice se pomalu začala těla vršit na sebe, ale přesto byli Tarzan a jeho dvě společnice pomalu zatlačovány zpět, napříč velkou místností k ozdobnému oblouku. Byli jim přinuceni ustoupit a poté sejít dolů po dlouhém, příkrém schodišti. K jejich zklamání byla přesila nepřátel tak velká, že je nakonec přes obrovské ztráty zahнала do úzkého kamenného tunelu. V jeho ústí vzápětí spadla silná kovová mříž a trojice uprchlíků se znovu ocitla v pasti.

Obrátili se a běželi chodbou k nezřetelnému světlu na konci, ale mnohem dříve, než se tam dostali, pochopila Nyama, kde se to vlastně ocitli.

"Jsme v tunelu, který vede do arény."

Vstoupili do obdélníkového dvora uzavřeného vysokými zdmi. Tohle ještě nebyla aréna, spíš jakýsi přestupní prostor, čekárna pro oběti. Nad stěnami bylo vidět řady sedadel zaplněné obyvateli města. Všichni byli plní očekávání a Tarzan se ušklíbl, když si uvědomil, že se urským vojákům podařilo zahnat celou trojici přesně tam, kam měli v úmyslu.

Znechuceně odhodil zlomený oštěp.

Tarzan, Jean a Nyama, pokrytí krví svých nepřátel, se vrátili do chladného tunelu, bez jediného slova usedli a odpočívali.

Vládce džungle jednoduše řekl: "Nevzdávejte se. Pamatujte si, že nic zatím neskončilo. Pořád ještě žijeme."

Za vysokými stěnami se brzy začaly ozývat různé zvuky. Nadšené volání z hlediště, jak bojujících mužů a žen i řev divokých zvířat. Jean v životě neslyšela tak strašlivé výkřiky. Začala se třást, ale pak si vzpomněla na své předsevzetí. Zemře tak důstojně, jak jí to situace dovolí. A jestli jediným výrazem důstojnosti bude zemřít statečně, pokusí se o to. Podívala se na Nyamu. Nezdálo se, že by mladá černoška byla vystrašená. Seděla se vztyčenou hlavou, hrdě pozvednutou bradou, očividně připravená na cokoli. Jean odhadovala, že Nyama se s toutle situací smířovala už delší čas a navíc že to všechno nepovažovala ani tak za konec života, jako spíš za způsob, jak se prostřednictvím smrti osvobodit.

Po nějaké chvíli aréna ztichla.

Na druhé straně obdélníkového dvora se otevřela malá branka a vešlo několik ozbrojených válečníků. Měli luky napjaté a na tětívách nasazené šípy. Část jich poklekla na koleno, všichni namířili na trojici a nakonec jeden z nich promluvil.

"Chtějí ji," překládala Nyama a ukázala na Jean. "Teď je řada na ní."

Před lučištníky vystoupila žena, která přivezla Jean do Uru, ta, jež ji vyděsila fňgovanou popravou a lvy. Usmála se, pohlédla na Jean a zakývala na ni prstem.

"Je to přesně, jak jsem si myslela," řekla dívka. "Šetřila si mě pro sebe."

"Jmenuje se Jeda. Nenávidí cizince," poznamenala Nyama. "Obzvláště nenávidí bílé kůže. A tebe nenávidí ještě víc, protože jsi žena, a ne válečnice. Nenávidí slabé."

"Mohli bychom se na ně vrhnout," pravil Tarzan. "Zemřít společně. Připravít je o zábavu."

"Ne," zavrtěla Jean hlavou a dotkla se rukou Tarzanova ramene. "Teď je řada na mně. Daruji vám další chvíli života."

"Zemřít hned, nebo za dvacet minut," řekl Tarzan, "to je totéž."

"Chci s ní bojovat," trvala Jean na svém. "Nemůžu vyhrát. To vím. Ale jestli mám umřít, tak mi dovolte se s ní utkat. Urážela mě. Její druhové mi zabili otce a přítele Billyho. To je to poslední, co pro mě, Tarzane, můžete udělat. Opravdu poslední."

Přikývl, protože se s ní nechtěl přit, ale v hlavě se mu začal pomalu tvořit plán. Nic převratného, ale byl to přece jen plán.

Urané začínali být netrpěliví. Za zdi se ozýval nespokojený křik publika. Chtěli vidět boj a krev.

Jeda začala na Jean zuřivě gestikulovat. Dívka se vztyčenou hlavou vykročila směrem k ní. Vzápětí ji za ruce uchopili dva vojáci a vlekli ji k brance. Ostatní je následovali a kovová dvířka za nimi zapadla.

"Nemá nejmenší naději," řekla Nyama. "Jeda je jednou z největších válečnic Uru. Co uděláš, až přijde řada na tebe?"

"Budu bojovat do posledního dechu. A zabiju jich tolik, kolik jen dokážu."

"To věřím," přikývla Nyama. "Věděla jsem to i bez ptaní. Jsem jen nervózní. Zabiješ jich tolik, kolik je hvězd na nebi a stébel trávy v savaně. A já také."

Tarzan se na ni podíval a usmál se. "Budeš zklamaná, když jich zabiju jen polovinu?"

Nyama se rovněž nuceně zasmála a pokoušela se zůstat klidná, když odpověděla: "Jen trochu."

Hunt s Jad-bal-jou spěchali nízkým a úzkým tunelem. Mladík po kolenou a Jad-bal-ja přikrčený, aby si neodíral hřbet o nízký strop. Za sebou slyšeli, jak se onen podivný tvor pokouší vniknout do chodby, přestože se mu do vstupního otvoru hlava vešla jen tak tak. Prach a kámen kolem začátku chodby se začaly bortit a Hunt slyšel, jak obluda proniká dovnitř.

Představa, že ta věc je za nimi v tunelu, že se k nim možná přibližuje, jej přinutila vynaložit všechny síly. Skála mu zraňovala kolena i dlaně, ale on nepolevoval v rychlosti. Tunel byl tak temný, že Hunt neviděl na délku paže před sebe, ale nedbal na nic a prchal, zatímco v zátylku cítil Jad-bal-jův horký dech.

Ze tmy kdesi za nimi se ozval strašlivý skřek a Hunt měl dojem, že v něm rozeznává směsici triumfu a zuřivosti. Obludě se podařilo proniknout do chodby a teď se po loktech a kolenou - pokud se těm podivným hákům dalo říkat ruce a těm zvláštním kusům masa, kostí a chitinu nohy - plazila kupředu, narážela do kamenných stěn a cvakala čelistmi. Zvuk se podobal skřípotu obrovské řezačky na papír, jejíž ostří právě proniká silnou vrstvou lepenky. Pach netvora plnil vzduch, a jak Hunt dýchal, představil si, že ten odporný zápach nasává do plic a tím se ta strašlivá věc stává tak trochu součástí jeho samého.

V tu chvíli mladíka napadlo, jestli by neměl použít svůj zlomený oštěp, obrátit se a pustit se s obludou do boje. Zemře alespoň na zranění, která utrpí zepředu, ne zezadu, jako nějaký odporný zbabělec na útěku.

Pak ale před sebou zahlédl světlo.

Kapitola XXI.

Kurvandi seděl ve své osobní lóži, na zlatém trůně, purpurový plášť přehozený přes kolena, a znučeně pozoroval dění v aréně. Těšil se na to, až uvidí umírat bílého obra. Těšil se na Ebopovo vystoupení. Očima zabloudil k místu, kde visel veliký bronzový gong.

Gong byl zavěšen tak, že když se do něj silně udeřilo, ozvěna jeho dunění byla vedena kovovou trubkou do podzemních prostor. Ebopa se pak objevil nejpozději do dvaceti minut, hladový a plný zuřivosti. Stačilo jen otevřít mohutnou bránu ve stěně arény, za níž vedlo schodiště do katakomb, kde čekal Ebopa. Když pak Nesmrtelný bůh vyšel z temnoty, obvykle několikrát potřásl hlavou a protřel si oči, ale rychle si zvykl na světlo a začal pronásledovat svou kořist.

Někdy se na svou oběť vrhl okamžitě, roztrhal ji a sytil se přímo před očima ječícího davu. Ale mnohem častěji si s nešťastníkem určeným na porážku jen pohrával, honil ho arénou, dával mu náskok a pak se sám najednou vrhl kupředu oním zvláštním trhavým, strašidelným během a oběť v několika vteřinách padla pod zahnutými spáry.

Jen velmi zřídka byl někdo dost silný nebo odvážný, aby se Ebopovi opravdu postavil a bojoval s ním. Pokud bylo pravda všechno, co Kurvandi slyšel o bílém obru, mohlo by tomu dnes být trochu jinak. Celá záležitost v aréně by se mohla prodloužit o několik velmi příjemných minut. Byl skutečně optimistický, protože před chvílí mu donesli zprávu, že obr spolu se dvěma ženami uprchl z podzemí, pustili se do boje proti obrovské přesile, a než se je podařilo zahnat do arény, pobili velké množství strážných. To dokazovalo, že zajatec není obyčejný muž.

Kurvandi znovu obrátil pohled na kolbiště a k bráně, kterou přijde Ebopa. Nevědomky si olízl rty.

Zatím v tunelu hluboko pod arénou spěchal Hunt ke světlu. Nakonec dorazil k jeho zdroji a zjistil, že je to svislá šachta, dílo lidských rukou, jež shora ústí do chodby. Tunel sám tady končil kolmou skalní stěnou. Z kaluží na dně a z vlhkých, slizem pokrytých stěn komínu mladík usoudil, že slouží jako odpadní kanál na přebytečnou vodu.

Hunt se prakticky ani nezastavil. Vzepřel se rukama o stěny šachty, vytáhl se, pak se zapřel i nohama a začal stoupat vzhůru. Vnitřek komínu byl kluzký a postup namáhavý, ale když se dlaněmi i chodidly opíral dostatečnou silou, šlo to. Nad sebou uviděl kovovou mříž. Pokusil se na ni zatím nemyslet a lezl dál.

Když byl zhruba v polovině cesty, podíval se pod sebe, kde stál na dně šachty jeho společník. Ten samozřejmě vzhůru vylézt nedokázal. Stěny byly hladké a nebylo na nich místo, kde by se mohl zachytit tlapami. Hunt pocítil záchvat odporu ke své zbabělosti. Měl zemřít s tím lvem. Díky němu sice bude mít dost času, aby se dostal na vrcholek komínu, ale on měl zůstat dole a zahynout s ním - bok po boku v boji. Jad-bal-ja zvedl hlavu a vycenil zuby, jako by se usmíval. Pak se obrátil a vykročil zpět, vstříc řvoucí obludě, která se blížila - a Hunt se rozhodl. Pokračoval v cestě vzhůru.

Když do arény vstoupila Jean, Kurvandi se pohodlněji opřel o trůn. Tohle by mohlo být zajímavé, pomyslel si. Ne snad proto, že by ji považoval za soupeřku schopnou vzdorovat Jedě, kterou viděl vybojovat mnoho vítězných soubojů. Zajímalo ho spíš, jakým způsobem se Jeda rozhodne svou křehkou protivnici zabít.

Kurvandiho lóže byla pro podobné účely skvěle umístěna. Bylo z ní vidět do celé arény, ale prostor, kde měly svést souboj Jean s Jedou, byl přímo pod ní. Když Jeda vstoupila na písčitou plochu kolbiště, podívala se na Kurvandiho a usmála se. Občas se spolu pomilovali. Obvykle potom, co Jeda vybojovala zápas v aréně a byla ještě pokryta krví.

Cítila, že být milenkou krále by mohlo být v jistých politických okamžicích důležité, a ona byla velmi citlivá.

Rozhodla se, že to s tou bílou holkou protáhne, nechá ji nějakou dobu dusit ve vlastní šťávě. Její smrt pak musí být co nejkrvavější, aby se to Kurvandimu líbilo. Zuřil, když boj skončil rychle a nevyteklo při něm dost krve.

Jeda se usmála na Kurvandiho a on jí úsměv oplatil. Přitom si pomyslel: Jednoho dne ji budu muset dát zabít, dřív než se stane nebezpečnou, než bude příliš oblíbená.

Oba černí lvi, usazení vedle Kurvandiho, se zvedli na zadní a přední tlapami se opřeli o parapet lóže. Stejně jako jejich pán arénu milovali. Krev, řev davu, pach strachu, to všechno je vzrušovalo. A když bylo po všem, jejich pán jim většinou dovolil, aby sestoupili do arény a dosyta se nažrali. Vždycky se tam našlo něco dobrého.

Do amfiteátru vjel muž na zebrě. Nesl dva dlouhé oštěpy a dva nože v kožených pouzdrech s řemeny. Hodil po jednom před Jedu i před Jean. Jezdec pak něco oznámil v jazyce Uranů a odklusal. Jeda si připjala opasek s nožem, uchopila oštěp a Jean ji následovala. Bílá dívka byla vystrašená k smrti, měla dojem, že se jí nohy mění v rosol a ten ve vodu, která se v nejbližší chvíli vsákne do písku arény.

Ruka se zbrání se jí nekontrolovatelně třásla, ale aby to nedala najevo, zamávala zuřivě oštěpem a vykřikla několik urážek. Byly to pošetilé výroky, ale protože nikdo z Uranů angličtině nerozuměl, věděla, že jde spíš o tón řeči a výraz obličeje, které vyjadřují hrozbu.

"Tvoje matka chodí jako slon v porcelánu!" zvolala. "Kdy ses naposledy koupala? A kdo ti udělal to hnízdo na hlavě?"

V salónech krásy austinské smetánky by to byla velmi silná slova, ale tady tak trochu ztrácela význam. Na druhé straně, řekla si Jean, i když tady stojím jen v podprsence, jsem jednou skrz naskrz Texasanka a Texasané jsou tvrdší než podkovy, a já se teď ponořím do svého nitra a tu houževnatost vytáhnu na světlo. Já se teď...

Její úvahy o vlastní tvrdosti byly přerušeny, když Jeda použila svůj oštěp, bleskovým výpadem ji bodla do ramene a způsobila jí mělkou ránu.

Jean tomu nemohla uvěřit. Útok byl tak rychlý, že ho téměř nestačila sledovat. A teď, vteřinu poté, co skončil, cítila palčivou bolest a teplou stružku, která jí stéká po rameni. Jako břitva ostrý hrot kopí se jí zakousl do masa a ona krvácela.

Jeda se otočila a ratištěm kopí ji udeřila pod kolena. Jean povolily nohy a ona těžce dosedla do písku arény.

Dav spokojeně zařval.

Černoška se k dívce obrátila zády a v pozdravném gestu pozvedla oštěp k divákům.

Tohle Jean považovala za největší potupu ze všech, které v posledních dnech zažila. Mohutná bojovnice ji tedy ani v nejmenším nebrala vážně.

Jean se zvedla na kolena, natáhla ruku s oštěpem a píchla svou soupeřku ze všech sil do zadku. Ta vyskočila do vzduchu a rychle se obrátila, zatímco aréna se naplnila hlasitým smíchem publika.

Jeda koutkem oka zachytila tvář Kurvandiho, který se smál tak pobaveně, že se mu péřová čelenka na hlavě třásla.

Zdálo se, že se usmívají dokonce i černí lvi, nahlížející z lóže do arény.

Černoška vztekle vykřikla na Jean, a i když dívka slovům nerozuměla, pochopila jejich význam. Věděla, že nastal její konec.

A možná že to tak je nejlepší, pomyslela si. Budu dráždit Jedu tak dlouho, až se rozzuří a zabije mě na místě. Rychlá smrt bude lepší než pomalé, postupné a bolestivé umírání.

V onom okamžiku, kdy Jean dělily od konce pouhé vteřiny, dorazil Hunt na vrchol šachty a současně se na jejím dně Jad-bal-ja vrhl na Ebopu. Nestvůra lva zatlačila skloněnou hlavou až na konec tunelu a pak se narovнала. Lev, který se ji zachytil tlapami nad cvakajícími čelistmi, se proti své vůli zvedal s ní, podobný živému, zuřícímu klobouku. Ebopa se vztyčil v úzkém komíně.

Hunt byl najednou nesmírnou silou přitlačen na mříž v ústí šachty, kam ho přimáčklo Jad-bal-jovo tělo, nadlehčované Ebopou. Naštěstí mříž povolila a mladík se ocitl venku. Horší však bylo, že šachta ústila přímo do královské lóže, za Kurvandiho trůn. Když král uslyšel skřípot odsunované mříže, zvědavě se otočil. Při pohledu, který se mu naskytl, užasl.

Vedle odvodňovacího kanálu klečel na všech čtyřech otrhaný bílý muž a za ním se ze šachty zvedal obrovský lev sedící na čísi hlavě...

Král v hrůze vyskočil.

Byl to Ebopa. Kurvandi zaječel jako krysa drcená sloní tlapou. Lev seděl na hlavě Nesmrtelného boha Uru.

Varéně zatím Jeda, která nepochybovala o svém vítězství, přestala zčásti věnovat pozornost Jean a obrátila se ke Kurvandimu, aby zjistila, proč se dal do křiku. To byla velká chyba.

Jean hodila svůj oštěp. Byl to špatný vrh a zbraň proletěla válečníci nad hlavou. Ta se obrátila zpět k bělošce, ale Texasanka vytáhla od pasu nůž a vrhla se kupředu. Kdyby Jeda nebyla tak překvapena náhlou zuřivou bojovností své soupeřky, byla by ji velmi snadno zabila. Ve chvíli, kdy si uvědomila, že by se i Jean mohla stát skutečnou hrozbou, bylo příliš pozdě.

Dívka vrazila černošce nůž do oka, strhla ji k zemi a čepelí několikrát otočila v ráně, jako kdyby zarážela vývrtku do zátky v hrdle láhve.

Jeda, velká válečnice, zemřela podivuhodně snadno a rychle.

Tarzan se zatím neoddával nečinnosti. Hned potom, co válečníci odvedli Jean, se rozběhl ke spojovací zdi a začal po ní pomalu stoupat vzhůru. Byla téměř hladká, ale pán džungle, s řetězem obtočeným kolem zápěstí, i přesto pomalu šplhal vzhůru. Mezi jednotlivými balvany byly mělké spáry vyplněné maltou, a ty stačily neuvěřitelně silným prstům opího muže poskytnout oporu. Byl to pomalý a nesmírně namáhavý výstup, ale nakonec dovedl Tarzana na vrcholek zdi - přesně v okamžiku, kdy se Jean vrhla kupředu a zabila Jedu.

Tarzan byl svědkem té události a povzbudivě vykřikl.

Jean, klečící obkročmo nad tělem své soupeřky, se ohlédl a viděla, že bronzový obr stojí na vrcholu stěny, oddělující malý prostor, kde byli všichni tři uvězněni, od nejvyšších sedadel arény, hned pod šarlatově rudou vlajkou na dlouhé žerdi. Pozvedla nůž a vyrazila vítězný výkřik. Tarzan si pomyslel, že v něm bylo cosi téměř animálního. Nad hlavou bílé dívky, v Kurvandiho královské lóži uviděl něco, co ho současně potěšilo i znepokojilo. Jad-bal-ja visel na hlavě jakési obludy a bezvýsledně na ni útočil jak zuby, tak drápy.

Kurvandi se stáhl do nejvzdálenějšího kouta lóže a oba černí lvi se přidali k Jad-bal-jovi v hrdinském pokusu strhnout Ebopa k zemi. To však zdaleka nebylo snadné. Jednoho z nich netvor náhle odhodil máchnutím končetiny. Zvíře proletělo vzduchem a padlo na hřbet do arény. I z té vzdálenosti Tarzan slyšel, jak mu se zvukem podobným ráně biče praskla páteř. Lev chvilku škubal nohama, ale pak znehybněl.

V opačném rohu lóže vládce pralesa zahlédl Hunta s přelomeným oštěpem v ruce. Jak se zdálo, byl ochotný, i když ne nadšený, pustit se do boje.

Tarzan vytrhl dlouhou žerď praporu z držáku ve zdi, otočil se a spustil tyč Nyamě. Ta se zachytila konce oběma rukama a Tarzan ji vytáhl nahoru.

Pán džungle s černou dívkou v patách se vydali po koruně zdi a proti nim se po téže příčce rozběhla řada válečníků. Tarzanovi se nelíbila přesila, která proti nim stála, ale podmínky pro boj byly skvělé. Bez ohledu na množství nepřátel mohl se mu vždy postavit jen jeden. Použil žerď praporu a shazoval je ze stěny, podrážel jim nohy, rozbíjel hlavy a válečníci jeden po druhém padali dolů. Zeď nebyla tak vysoká, aby se pádem zabili. Většinou se jen zranili - utrpěli zlomeniny končetin nebo si rozrazili lebku. Zanedlouho dole sténalo nebo leželo v bezvědomí více než deset bojovníků. V příhodném místě Tarzan řekl Nyamě, aby skočila, a ona ho bez jediného slova poslechla. Dopadli do prachu arény a rozběhli se k Jean. Ze stěn kolem kolbiště se začali spouštět urští válečníci a všichni mířili k nim.

Ještě nikdy předtím nebyly Jad-bal-jovy tesáky a drápy tak bezmocné. Ebopa natáhl jednu ze svých končetin opatřených ostrými háky, sevřel ji lva a hodil ho přímo na Kurvandiho. Jad-bal-ja škrábal a kousal, ale nebylo mu to nic platné - dopadl na krále plnou silou a muž i šelma se v jediném klubku zřítily k zemi. Když se lev postavil znovu na nohy, byl Kurvandi mrtev, protože mu mocné dravcovy tesáky rozdrtily hlavu jako lískový ořech.

Ebopa, podrážděný černým lvem, který mu visel na jedné noze, větrovitou končetinou natáhl a otřel si ji o trůn, jako by si znužený člověk otíral něco ošklivého z podrážky boty.

Černý lev dopadl na dlaždice lóže a čirou náhodou narazil do Jad-bal-ji. Mezi zvířaty se okamžitě rozpoutala rvačka.

Obě obrovské šelmy se převalovaly sem a tam v jediném velkém prskajícím klubku tesáků, drápů a srsti.

Ebopa obrátil hlavu podobnou černé dýni k Huntovi a podíval se na něj. Ten v životě podobný pohled neviděl. Byl téměř hypnotický. Netvor se přikrčil a udělal jeden pomalý krok. Pak rozevřel čelisti a ukázal dvě řady ostrých zubů.

Mladík přeskočil okraj lóže a vrhl se do arény.

Hunt, napůl omámený Ebopovým pohledem, si vůbec nevšiml zástupu válečníků, kteří se přibližovali k Tarzanovi, Jean a Nyamě. Když spatřil bílou dívku, dodalo mu to klidu a odvahy, a jakmile si uvědomil, že vedle ní stojí Tarzan, byl ještě nadšenější. Tu druhou ženu neznal, ale podle jejího chování poznal, že patří k Jean a jejímu divokému společníkovi.

Teprve pak si všiml ozbrojenců, kteří se k nim hnali.

Z deště pod okap, pomyslel si.

Zatím Ebopa, zklamaný, že mu unikla kořist a jeho oblíbený pokrm - člověk - natáhl nohy a pružně a lehce jako luční kobylka seskočil i on do pískem pokryté arény. Dopadl za čtveřici uprchlíků, kterou se právě chystali napadnout urští válečníci.

Urané spatřili svého boha, zděšeně se rozkřičeli a dali se na útěk směrem, odkud právě přišli. Zoufale se pokoušeli zdolat vysoké stěny amfiteátru, ale bylo to nad jejich síly. Lezli jeden po druhém jako mravenci a nedbali na to, že ušlapali několik svých druhů. Malému počtu šťastnějších se přece jen podařilo zeď zdolat, mnoho jich však zůstalo ležet mrtvých v prachu a zbytek se vyděšeně tiskl ke svislé stěně.

Tarzan vrhl pohled přes rameno a viděl, co způsobilo paniku v řadách vojáků.

Ebopa se zvolna plížil k Huntovi.

"Hunte!" zvolal Tarzan. "Za vámi!"

Mladík se otočil a spatřil Ebopa.

Nestvůra se přikrčila a ohnula nohy.

Pak se vrhla skokem kupředu.

Kapitola XXII.

Tarzan použil vlajkovou žerď jako skokanskou tyč. Vyletěl velkým obloukem vzhůru a ve chvíli, kdy se podivný bůh Uranů vrhl kupředu, dopadl Ebopovi na hlavu. Stvoření se zakývalo, ztratilo rovnováhu a zarylo se hlavou do písku arény. S řevem se zvedlo a setřásl Tarzana prudkým pohybem ze zad.

Netvor zaujal podivnou pozici na jedné noze s ostatními třemi končetinami napřaženými před sebe. Pak svou polohu

bleskurychle změnil. Ebopa tančil kolem, kroutil se sem a tam a při tom vydával zvláštní syčivý zvuk. V tom okamžiku Tarzan pochopil jednu věc. Kresby zobrazující figury a údery bojového umění, které viděl na zbytku stěny nedaleko Ur, zachycovaly pohyby téhle obludy. Obvyčejná kudlanka nábožná, vzdálený a mnohem menší bratranec téhle noční můry, se pohybovala stejně. Byla na nich založena i jedna z obranných technik starých Číňanů a podobným způsobem bojovali i válečníci Ur. Pokoušeli se napodobit svého boha, rozvinuli celý bojový systém založený na oněch podivných trhavých pohybech.

Tarzan odhodil vlajkovou žerď a křičel teď na ostatní, aby ustoupili stranou.

"Nemůžete s ním bojovat sám," odvětil Hunt.

"Počkejte, až ho zaměstnám," zvolal Tarzan, "a pak na něj udeřte."

Opí muž napodobil pohyby obrovského hmyzu. Pokusil se soustředit jen na Ebopu. Vyčíst úmysly obludy z jejího chování bylo téměř nemožné. Řeč jejího těla byla zcela odlišná od způsobů, jakými se projevovala těla lidí nebo zvířat. Nenápadný pohyb, svádějící k domněnce, že bude následovat útok z té či oné strany, mohl vést v případě tohoto podivného tvora k naprostému omylu. Jeho svaly, kosti i celé končetiny pracovaly úplně jinak.

Ebopa začal skákat sem a tam a zaujímal zvláštní postavení. Tarzan dělal totéž. Tvor vyrazil jednou přední nohou do útoku, muž ránu vykryl a zaútočil sám. Udeřil obrovskou kudlanku bylo jako zasáhnout holou pěští cihlovou zeď. Pán džungle ucouvl, opatrně odmotal řetěz, který měl kolem pasu, obtočil si ho kolem ruky a volným koncem začal kroužit nad hlavou. Ebopa ho pozoroval s neskrývanou zvědavostí. Pohyb lesklého řetězu nestvůru fascinoval. Když měl Tarzan dojem, že její pozornost dostatečně rozptýlil, švihl řetězem nízkou při zemi, takže se jeho konec obtočil Ebopovi kolem zadní končetiny.

Pak stačilo silné trhnutí a bůh Uranů padl na záda do písku amfiteátru. Jean, Nyama a Hunt vyrazili kupředu, ale Tarzan je výkřikem varoval. Řetěz se jeho protivníkovi svezl z nohy a obluda se s téměř nadpřirozenou rychlostí zvedla.

Dav kolem arény zprvu propadl panice, ale jak diváci, tak vyděšení vojáci kolem stěn teď začali pozorovat boj se vzrůstajícím zájmem a úžasem. Nebyl mezi nimi jediný, který by kdy viděl Ebopu ležet v prachu arény na zádech. Nikdy nezažili, aby se nějaký člověk bohovi Ur postavil jeho vlastním stylem a s takovou odvahou.

Jad-bal-ja ještě jednou stiskl čelisti na krku černého protivníka, zuřivě jím zatřásl a pak klesl k zemi. Mrtvé tělo černého lva padlo na něj. Jad-bal-ja se pokusil setřást onu neživou váhu, avšak jeho zranění byla příliš těžká. Cítil tam dole na písku muže, kterého miloval, věděl, že je jeho přítel v nouzi, ale už mu nemohl pomoci. Bolestivě kňučel a pomalu se začal vyvlékat zpod těla svého soupeře.

Po schodech rychle vyběhla drobná postavička a doskákala k ležícímu lvovi. Byl to Nkima. Malý opičák, hledající Tarzana, narazil na pach lva a po této stopě dorazil až do královské lóže.

Jad-bal-ja tiše zapředl a Nkima ho pohladil po hlavě.

"Rád bych tě snědl," zavrčel lev.

"To nemůžeš," zaštěbetal malý opičák, "protože já jsem Nkima a jsem na tebe příliš rychlý."

Hanson, Billy a Wilson dorazili na dohled velkého města Ur. Dokonce i z takové dálky slyšeli řev davu.

"Zní to, jako kdyby tam hráli baseballový zápas," naklonil Hanson hlavu ke straně.

"Jestli si myslíte, že tam prostě vjedeme, vysvobodíme vaši dceru a zase odjedeme, tak to jste pěkný šílenec," zavrčel Wilson.

"Držte hubu," zasyčel vztekle Hanson. "Držte hubu, než vás zastřelím jako psa."

"Uklidněte se, bwana," ozval se Billy, "ale ten lump on má pravdu. Jestli tam jen tak jedeme, budeme hned potom děraví od šípů. Raději bychom měli ty zebry odstrojít, pustit a dál pokračovat po nohách."

"Jo, jenom je pusťte," usklíbl se Wilson. "Zamířej rovnou domů. Někdo ve městě se jistě rozhodne zjistit, co se stalo s chlapama, který měli ty zebry na starost. Možná je hledají už teď."

"Jestli to byla lovecká výprava, tak by je ještě hledat nemuseli," zamyslel se Hanson.

"Ten lotr má pravdu, bwana," přikývl Billy. "Raději bychom měli ty zebry zabít."

"Ale vždyť ta zvířata za nic nemůžou," bránil se Hanson.

"Já taky za nic nemůžu," upozornil ho Billy. "A jsem naživu jen jednou. A rád bych tak zůstal. Mám rád zebry. Ale sebe mám raději."

"Svážeme jim přední nohy," navrhl Hanson. "Daleko nedorazí. Necháme je tady, dokud ve městě neskončíme, pak by se nám mohly ještě hodit."

"Jste měkřej, Hansone," zašklebil se Wilson pohrdavě.

"Jediné vaše štěstí," upozornil ho profesor. "Kdybych nebyl, už dávno by na vás hodovali červi."

Ebopův mozek zažil emoci, kterou doposud neznal. Úžas. Tahle věc! Ta křehce vyhlížející věc vůbec nebyla křehká! A jak byla rychlá! Skoro jako sám Ebopa! Nerozuměl tomu. Ta věc nebyla jen silná a hbitá, ale dokonce ho zraňovala. Útočila lesklým dlouhým ocasem, a když ocas dopadl, bolelo to.

Tarzan si uvědomil, co Ebopa pravděpodobně cítí. Bolest. Lev předtím útočil na tvrdé oblasti trupu, chráněné kostí a silným chitinovým krunýřem, ale Tarzan se zaměřil tam, kde se spojovaly jednotlivé části Ebopova těla, kolena, lokty, krk, které, jak se ukázalo, byly jeho slabými místy.

Pán džungle postoupil kupředu a z hrdla se mu vydral řev rozzuřeného opičího samce. Řetěz se kýval sem a tam jako ocas škorpióna a dráždil obludu tak dlouho, že se nakonec dal Ebopa přece jen vyprovokovat. Spolehl se na svou nesmírnou rychlost a vrhl se na opičího muže. Ten mu sice nedokázal uskočit z cesty úplně a jedna z předních končetin vyzbrojených háky roztrhla Tarzanovi rameno, ale to už byl vládce džungle mimo Ebopův dosah. Stačil se zachytit paže

svého protivníka, stlačit ho k zemi a omotat mu řetěz kolem krku.

Ebopa se vztyčil a rozběhl se arénou, Tarzan mu visel na zádech a přitahoval smyčku řetězu. Vzepřel se obludě o hřbet a kromě jeho síly mu byla spojencem i zemská přitažlivost. Pomyslel si, že kdyby ve vhodný okamžik ze všech sil trhl řetězem, mohla by Ebopovi prasknout páteř.

Nestvůra padla na záda, ale její "kolena" se složila v opačném směru a ztlumila náraz. Pak urský bůh potřásl hlavou a jako blesk se ohnul kupředu. Tarzan mu přeletěl přes hlavu, dopadl však na všechny čtyři jako kočka, překulil se a vyskočil na nohy, dřív než k němu netvor svými rychlými trhavými kroky dorazil.

Jakmile se Ebopa vztyčil před Tarzanem, opí muž se bleskově svalil na záda, zdvihl jednu nohu, opřel mu ji o hrud' a vykopl ze všech sil. Ebopa se zapotácel zpět a narazil na stěnu arény pod Kurvandiho lóži. S mrštností šelmy se Tarzan zvedl ze země a naskytl se mu úžasný pohled.

Ebopa se dal na útěk. Vylezl po hladké stěně arény stejně snadno, jako by se pohyboval po zemi. Bez námahy se dostal do královské lóže a z té přeskočil mezi sedadla v hledišti.

Původně příjemně napjatí diváci se teď dali na útěk před svým bohem. Ten se mezi ně vrhl a lidé kolem padali jako mouchy pod mokrým ručníkem rozzuřeného nepřítele hmyzu. Urané prchali, křičeli a umírali.

Tarzan se zdržel jen na tak dlouho, aby si omotal řetěz kolem pasu, pak se znovu chopil žerďi praporu a s její pomocí vyskočil do královské lóže. Tam objevil ubohého Jad-bal-ju a vyděšeného Nkima. Lev byl těžce zraněn. Tarzan natrhal pruhy z Kurvandiho královské róby, a zatímco velkou šelmu ovazoval, doléhaly k němu zvuky Ebopova řádění - výkřiky hrůzy, praskot kostí, dusot pádících nohou. Město Ur propadlo panice.

Nkima tiše zaštěbetal.

"Ale ale, můj příteli," usmál se Tarzan. "Takže navzdory své zbabělé povaze jsi mi nakonec přece jen přišel na pomoc?"

Nkima mu vyprávěl několik vylhaných historek o odvážných skutcích, které vykonal cestou, ale bez nadšení. To všechno jen proto, aby něco říkal. Pak ze sebe vypravil sérii krátkých kňučivých zvuků. Ptal se na lva.

"Nevím, Nkimo," zavrtěl Tarzan hlavou. "Jad-bal-ja je těžce raněný. Ale je silný."

Hanson, Billy a Wilson pomalu postupovali pralesem podél silnice a právě dorazili k planině, za níž viděli padací most, když zaslechli výkřik, který se nepodobal ničemu, co kdy slyšeli.

"Tak to musel bejt vítěznej gól," zabručel Wilson.

Najednou padací most klesl a vyděšení válečníci, otroci i obyčejní obyvatelé města se ho pokoušeli přeběhnout všichni najednou. Někteří z nich padli pod nohama sousedů, přátel nebo příbuzných, mnozí byli sraženi do příkopu plného krokodýlů, ale nikdo si jich nevšímal.

"Zpátky," ozval se Billy. "Tady děje něco špatného."

Hanson nasadil Wilsonovi hlaveň pušky na záda a všichni tři pomalu zmizeli v džungli, zatímco s úžasem pozorovali nezvyklé divadlo.

Když Tarzan ošetřil Jad-bal-jova zranění, jak nejlépe to šlo, spustil do arény žerď praporu a vytáhl své společníky jednoho po druhém do lóže.

První byla Nyama. Podívala se na tělo mrtvého Kurvandiho, s hlavou rozdrcenou jako meloun, ležící v jednom rohu lóže. Z jeho překrásné čelenky zbývala jen krvavá kaše.

"Takhle tedy skončil velký Kurvandi," pravila klidně. "Předpokládám, že to udělal lev?"

"Ano," přikývl Tarzan a spustil tyč, aby se jí mohla zachytit Jean. "Nejdříve zabil Kurvandiho a pak černého lva. Je velmi odvážný. Jad-bal-ja je věrný přítel."

"Umírá?"

"Možná."

Jean se zachytila tyče a Tarzan ji pomalu vytáhl nahoru. Pak totéž opakoval ještě jednou a zanedlouho stál v lóži i Hunt. Všichni se dívali na Jad-bal-ju, který jim bezmocně ležel u nohou.

"Ten lev má rytířského ducha," řekl Hunt. "A byl to skvělý společník."

"To máte pravdu," souhlasil Tarzan. "Kurvandi tady má nosítka. Položím do nich Jad-bal-ju. Je velmi těžký, ale když se budete střídat a nosítka použijete jako vlek, dokážete ho dostat do bezpečí. Chci, aby s vámi šel i Nkima. Nechte ho, a jestli se někde nezapomene, dovede vás do civilizovaných oblastí."

"A co vy?" zeptala se Jean.

"Má cesta odtud vede jiným směrem," odpověděl Tarzan.

"Ebopa?" nadhodila Nyama.

"Také," přikývl Tarzan. "Ale teď běžte, dřív než se ti lidé vzpamatují a rozhodnou se zvolit si nového krále. Jděte, než na tom budete hůř než předtím."

Nkima vyskočil Tarzanovi na rameno a zaštěbetal mu něco do ucha.

"Ne, Nkimo," zavrtěl jeho pán hlavou. "Tentokrát opravdu ne, kamaráde. Běž s těmihle lidmi a Jad-bal-jou."

Tarzan zvedl lva do nosítek tak opatrně, jako by to bylo raněné kotě. Jad-bal-ja mu olízl ruku. Vládce pralesa k šelmě promluvil jazykem džungle. "S těmihle Tarmangani budeš v bezpečí, příteli. Postarají se o tebe. A jestli to osud a zákony džungle dovolí, ty, já a Nkima se znovu sejdem."

Hunt si s Tarzanem potřásl rukou. Jean řekla: "Vy jste skutečně velmi zvláštní muž, pane Tarzane."

"Ano, já vím," odpověděl s úsměvem.

"A velmi skromný," pokračovala Jean.

"Moje největší nectnost," přikývl Tarzan.

Nyama a Jean ho na rozloučenou objaly, s Huntovou pomocí se chopily nosítek a nato se všichni vydali na cestu.

Těsně předtím, než začali opatrně sestupovat po schodišti, pozvedl lev hlavu a podíval se na pána džungle. Pysky se mu ohrnuly.

Tarzan si pomyslel: A kdo tvrdí, že se zvířata neumějí smát?

Když Hunt, Nyama a Jean s nosítky, v nichž ležel raněný Jad-bal-ja a na kterých s důležitým výrazem seděl malý Nkima, dorazili na hlavní náměstí, užasli nad chaosem, jenž tam vládl. Zmatený a řvoucí dav neprojevoval ani ten nejmenší náznak lidskosti nebo civilizovaného chování. Ženy, děti, staří lidé padali pod nohama vyděšeného zástupu a prchající po nich nemilosrdně šlapali. Když obyvatelé Uru viděli, jak bílý cizinec vyděsil jejich boha, jak Ebopa propadl amoku a začal hubit své vlastní uctivače, bylo to na ně příliš.

Ve snaze uniknout smrti ze spárů vlastního božstva nedbali na nic. Na útěku ze svých chatrčí odhazovali louče, převraceli svíce a lampy. Ur začal hořet.

Oheň se rychle šířil, zanedlouho vyšlehly z oken většiny domů plameny a azurově modrou oblohu i bílé obláčky pokryl černým závojem hustý kouř.

Nyama okamžitě převzala velení. "Tudy," ukázala a nosítka se začala prodírat davem zmatených lidí zpět k hořící budově.

"Zahyneme!" vykřikl Hunt.

"Ne," odporovala Nyama. "Vyznám se v paláci. Musíme přes kuchyň."

V jedné chvíli prchající Urané málem převrátili nosítka a pošlapali Hunta a obě ženy, ale pak se prostor kolem trojice poněkud uvolnil díky tomu, že největší davy prchaly z hlavního náměstí a okolí arény. Skupina se teď ubírala směrem, kde lidí ubývalo. Zanedlouho už dívky s Huntem v čele snášely nosítka po dlouhém schodišti do kuchyně velkého paláce.

Když se společně dostali do kuchyňského sálu, byli téměř vyčerpaní, ale přesto se nezastavili. Rychle prošli několika dalšími místnostmi a zadními dveřmi ven na dvůr. Kolem nich prchali válečníci s pěnou u úst, kteří vypadali jako nakažení vzteklinou, ale ani jeden si malého hloučku uprchlíků s nosítky nevšiml. Všechno, na čem byl vybudován jejich život, se v několika málo okamžicích rozpadlo na kusy, a teď byli téměř šílení. Měli jediný cíl - dostat se z ohroženého města bez ohledu na to, kam a za jakou cenu.

Nyama vedla malou skupinku přes zadní nádvoří a bez nejmenších překážek se dostali malou brankou v hradbách do polí za městem. Přešli po úzkém padacím můstku a zamířili k nedaleké zelené stěně džungle.

Hanson, Billy a Wilson ze svého úkrytu mezi stromy s úžasem pozorovali, jak obyvatelé Uru opouštějí město. Mnoho prchajících spadlo do vodního příkopu nebo bylo ušlapáno svými spoluobčany, ale teď se objevil další velký problém. Přetížený padací most se začal bortit. Nakonec se rozpadl a silné trámy a prkna se rozletěly na všechny strany.

Prakticky všichni, již se v té chvíli nalézali na mostě, se zřítili do vody mezi krokodýly, pro které byl tento den skutečně nezapomenutelným svátkem spojeným s hostinou. Voda zhoustla rudou krví a až do pralesa doléhaly strašlivé výkřiky raněných a umírajících.

"Jestli byla Jean živá a uvnitř..." nedokončil Hanson.

"To nevíme," uklidňoval ho Billy.

"Já bych se vsadil, že byla," zašklebil se Wilson. "Na vašem místě bych si našel nějakou ženskou, udělal bych si jinou dceru a šel bych domů."

Hanson se otočil, udeřil Wilsona pěstí do obličeje a srazil ho k zemi.

Wilson vyplivl zub a znovu se na Hansona ušklíbl. "Jak jednoduchý, když mám ruce svázaný za záda, co?"

"Rozvaž ho, Billy," přikázal Hanson.

"Bwana, já bych to..."

"Povídám, rozvaž ho!"

Billy zavrtěl hlavou, vytáhl nůž a přerázl Wilsonovi pouta.

"Mně se to nelíbí, bwana," řekl.

Wilson vstal. "A až uvidíš, co s tím tvým bwanou provedu, bude se ti to líbit ještě méně. Připravte se, Hansone, teď vám udělám z ksichtu fašírku."

V džungli byla malá mýlina, velká asi jako polovina boxerského ringu, a oba muži se na ni přesunuli. Wilson na špičkách tančil kolem, zkusmo na svého protivníka útočil a Hanson jeho lehké rány odrážel lokty. Profesor si rychle uvědomil, že jeho sok dobře ví, co dělá. Boxoval dost dlouho na to, aby poznal, že Wilson není žádný nováček. Ale Hanson došel zároveň k závěru, že navzdory tomu všemu je on sám ve výhodě. Pomyslel si: Wilson neví, že já vím, co vím. Neví, že mám jisté zkušenosti z ringu, a když to nedám najevo, stoupne mu sebedůvěra, začne mě podceňovat, a až se to stane...

Hanson úmyslně o něco spustil ruce. Wilson okamžitě zaútočil a zasáhl ho do čela. Hanson stačil úderu v poslední chvíli takřka uhnout, ale i tak to byl tvrdý zásah. Během několika vteřin se znovu jakoby neopatrně odkryl. Wilson vyrazil k útoku, kterým chtěl zápas rychle a definitivně ukončit.

V té chvíli nasadil Hanson do hry to, co považoval za svou nejsilnější zbraň - spodní hák. Švihl rukou v dokonale načasované ráně a zasáhl svého soupeře pod bradu takovou silou, že většímu muži hlava odletěla dozadu. Wilson se zapotácel a Hanson pozvedl pěst do výše a udeřil jej znovu, tentokrát těsně nad pravé oko. Do úderu vložil sílu ramene i váhu větší části těla.

Wilson se svezl k zemi a ztratil vědomí.

Hanson, který těžce lapał po dechu, řekl: "Teď ho můžeš znovu svázat, Billy."

Billy se zasmál. "Vy tvrd'as, bwana. Nikdo nesmí vás rozzlobit. Vy fakticky tvrd'as."

"V téhle chvíli," usmál se slabě Hanson, "jsem akorát hrozně unavený."

Ebopa se sice ztratil Tarzanovi z očí, ale jeho pachová stopa zůstávala. S řetězem v ruce se Tarzan vydal za svým nepřítelem. Nakonec našel obludu opět v aréně, kde se dobývala do velkých dřevěných vrat. Zdálo se, že Ebopa kvůli svým zraněním slábne. Takže údery, které vládce džungle urskému bohu zasadil, nakonec přinesly své ovoce. Netvor však stále ještě vládl takovou silou, že pod jeho ranami se ze vrat loupaly kusy dřeva a létaly kolem.

Tarzan ho pozoroval ze sedadel, z výše patnácti stop nad arénou. Pak se ale spustil do amfiteátru a v téže chvíli se obrovskému stvoření konečně podařilo prorazit bránu a vejít do temného tunelu vedoucího do katakomb.

Opí muž následoval Ebopu do tmy. Stvoření se i teď pohybovalo velmi rychle. Tarzan usoudil, že Ebopa ještě nebyl nikdy předtím v boji poraněn. V minulosti se nevyskytl nikdo, kdo by mu dokázal způsobit jakoukoliv újmu. Pán džungle došel k názoru, že obluda zemře, ale bude jí to trvat dlouho. Musí ji dobít. Ani tak děsivý netvor jako Ebopa by se neměl trápit.

Cesta neustále klesala a Tarzan, vedený jen čichem, pospíchal černočernou tmou. Nakonec jeho nos zachytil pach oleje. Natáhl ruce a rychle zjistil, že podél stěny chodby se táhne jakýsi žlab naplněný surovou naftou. Odvinul si od pasu řetěz, uchopil jeho konce do rukou a udeřil články o sebe. Zazářila jiskra. Další úder. Bylo zapotřebí skoro tuctu ran, než jedna z jisker padla do žlabu a zažehla olej. Po hladině koryta se rozběhly plameny a v chodbě se rozsvětlilo. Tunel se točil sem a tam, ale stále klesal a jeho stěny byly čím dál tím chatrnější. Místy se z nich sypal zvětralý kámen. Vzduch v chodbě houstl zápachem obrovského hmyzu. Vzdálenost mezi oběma protivníky se zkracovala. O pár minut později se Tarzan ocitl v rozlehlé temné jeskyni. Vedle ústí chodby, která ho sem přivedla, našel vládce pralesa řadu vyschlých loučí. Jednu z nich zapálil od hořícího žlabu a bez nejmenšího zaváhání pokračoval v cestě.

Světlo pochodně se krivolace odrazilo od okolních skal a ozářilo Ebopu. Bůh Uranů ležel na zemi vedle kamenné vyvýšeniny, na které spočívalo nazelenalé, kožnatě vyhlížející vejce. Netvor namáhavě dýchal. Jedna z jeho předních končetin ležela v ochranném gestu vedle vajíčka. Od stropu se tu a tam sypaly tenké praménky suchého prachu a Tarzan si uvědomil, že to není způsobeno jen davy lidí, divoce pobíhajícími nahoře, ale také tím, že strop jeskyně je podpírán napůl zteřelými trámy a umírající Ebopa padl na jeden z nich a přerazil jej.

Pán džungle teď pochopil, že Ebopa není jen sameček, ale současně i samička. Oplodnil sám sebe. Tarzan viděl kolem na zemi zbytky vaječných skořápek, právě tak jako pozůstatky dospělých jedinců. Chápal už, jak bylo možné, že Ebopa žil tak dlouho. Byl tady uvězněn už dávno, ale když stárnul, oplodnil sám sebe a zrodil svého nástupce. Bylo mnoho Ebopů.

Ale další už nebudou.

Takové stvoření nemá na světě tam nahoře co dělat.

Tarzan pomalu přistoupil k Ebopovi, řetěz připravený k ráně. Když se však dostal tak blízko, že mohl ležícího tvora dorazit, Ebopovi najednou klesla hlava, končetina opatřená háky s hlasitým skřípem sklouzla po kameni a Ebopa, Větev, která kráčí, bůh města Ur, zemřel.

Tarzan obrátil svou pozornost k nazelenalému vejci. Zakývalo se a objevila se v něm prasklina. Z té se vynořila malá, háčky opatřená noha, zakroutila se a zatápala kolem.

Země se zatřásla.

Tarzan zvedl hlavu a viděl, že strop jeskyně se bortí. Rozběhl se zpět, ale hořící žlab ve vchodu do tunelu najednou zmizel za oponou prachu. Divoký úprk lidí nahoře, ztrouchnivělé trámy, narušené stěny katakomb, to všechno se teď najednou spojilo. A výsledek byl jednoduchý.

Zkáza.

Země se zavlnila a rozhoupala. Na Tarzana padal jeden z podpěrných trámů. Zachytil ho a odhodil stranou.

Pak se na něj zřítíl svět.

Kapitola XXIII.

Zbylí Urané, vyděšení požárem města a hroutícími se budovami, si jako hlavní směr útěku zvolili udržovanou silnici. Čas velkého města Ur se naplnil - zatímco Billy a Hanson z úkrytu přihlíželi, začaly se hradby rozpadat a většina z nich se zřítíla do vodního příkopu. Za nimi se objevilo rozlehlé hořící město.

Pak začalo klesat i to. S duněním se propadalo do stále se rozšiřující praskliny v půdě a nesmírný oblak prachu, který se vyvalil z vnitřností země, se spojil s černým kouřem požárů. Temný mrak se ovíjel kolem města jako jedovatý had.

Z celého Uru nakonec zbyl jen obrovský dýmající kráter v zemi.

"Ó bože," řekl Hanson. "Tohle nemohl nikdo přežít."

"Já bych nebyl tak jistý," prohlásil Billy a vystoupil z přítmi stromů na okraj travnaté planiny. "Podívejte, bwana."

Podél okraje pralesa se k nim blížil Hunt, Jean a černá žena, kterou neznali, a pachtili se s ozdobnými nosítky, na jejichž vrcholu seděl malý Nkima.

"Pane, děkuji ti," zašeptal Hanson.

Spoutaného, bezvědomého Wilsona nechali ležet na zemi a rozběhli se trojici vstříc.

Jean nevěřila svým očím. "Tati!"

Položili nosítka s Jad-bal-jou a Jean se vrhla k otci. Objal ji, přitiskl k sobě a zasypal polibky. "Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím," řekl.

"A já myslela, že jsi mrtev," vypravila ze sebe mezi vzlyky.

Hunt popošel kupředu a potřásl si s Hansonem a Billym rukou. Billy se podíval na Nyamu. "Já tebe neznám."

"Já tebe taky ne," odpověděla Nyama. "Ale nevypadáš špatně."

"Ty taky ne."

"To ovšem neznamená, že by ses mně musel zamlouvat," pokračovala Nyama. "To, že jsi docela pěkný mužský, ještě vůbec nic neznamená."

"Ne," přikývl Billy, "ale pořád je lepší, než kdybych vypadal jako zadní konec zebry."

Jean rychle Nyamu představila ostatním a pak jim vysvětlovala: "Musíme se postarat o Tarzanova lva. Byl těžce poraněn, když nám zachraňoval život."

Nkima začal poskakovat sem a tam a za hluk, který tropil, by se nemuselo stydět celé hejno opic.

"Myslím, že trochu zanedbáváme Tarzanova opičáka," upozornil Hunt. "Nkima je velice zhýčkaný."

"Hodná malá opička," řekla Jean a pohládila Nkimu po hlavě. Jak se zdálo, toho to velmi potěšilo. Vyskočil dívce na rameno a pohodlně se tam usadil.

"A Tarzan?" zeptal se Hanson.

Jean se přestala usmívat. Obrátila se a upřela oči směrem, kde ještě před nedávným stálo město Ur. "Nevím.. pochybuji, že je naživu."

Billy poznamenal: "Jestli existuje někdo, kdo by mohl přežít něco takového, je to Tarzan. Nikdo jiný by to nedokázal. Tarzan ano."

"Rád bych věřil, že máš pravdu," řekl Hanson. "Alespoň si to chci myslet."

"Pojďme domů," pravila Jean. "Chci zapomenout, že nějaký Ur existoval."

"Co se mě týče," přikývl Hanson, "je to prostě pořád ztracené město."

Billy a Hanson jim pomohli s nosítky k místu, kde ležel Wilson, stále ještě v bezvědomí. Znovu ošetřili Jad-bal-jova zranění, a když se Wilson probal, vydali se zpět cestou, kterou přišli, a pátrali po zebrách se svázanými nohama. Brzy však zjistili, že zvířata si zřejmě vzali někteří z prchajících Uranů, a tak Hansonova výprava dál pokračovala pěšky. Malý Nkima je skutečně vedl a ukazoval jim správnou cestu.

Trvalo to celý měsíc a zažili mnoho obtíží, ale zdoluhavý pochod měl i své dobré stránky. Mezi Billym a Nyamou vykvetla láska a Jean došla k názoru, že Hunt není tak hloupý a neschopný, jak si vždycky myslela. Na konci onoho měsíce se dostali k prvním výspám civilizace a už se nemohli dočkat toho, až předají Wilsona úřadům a vrátí se k normálnímu životu.

V té době už byl Jad-bal-ja v pořádku a den předtím, než výprava dorazila do první velké civilizované vesnice, lev a Nkima jednoduše zmizeli. Ještě předtím však Jad-bal-ja ulovil tučnou antilopu, kterou nechal v táboře jako dárek na rozloučenou. Hanson s ostatními si maso upekli a dosyta se najedli. Nikdy v životě už se pak nesetkali s Tarzanem, Jad-bal-jou ani malým Nkimou.

Hluboko dole, v prašných vnitřnostech Země, se něco pohnulo. Tarzan. Celé hodiny ležel v bezvědomí, ale teď se probudil. Zasypala ho suť, avšak jako vodní vlna ho odtlačila ke stěně jeskyně, která se nakonec pod tlakem provalila, a když posun v podzemí ustal, Tarzan se probal v jakési vedlejší dutině, jejíž stěny slabě fosforeskovaly a ozařovaly tak celý prostor.

Tarzan se posadil a vedle sebe našel prázdnou kožnatou skořápku Ebopova vejce. Malá obluda byla pryč.

Pán džungle zavětral. Tvor mířil dolů po klesajícím dně jeskyně, směrem do nitra Země. To byla cesta, kudy sem pravděpodobně dorazil první Ebopa, kterého nějaká podobná nehoda, jako se odehrála teď, odřízla od jeho světa a uvěznila v podzemí spojeném s katakombami Ur. Teď, po další obdobné nehodě, se ta cesta znovu otevřela a poslední urský bůh se po ní vracel domů.

Tarzan chvíli uvažoval o tom, že se pokusí proniknout na povrch, ale vrátit se stejnou cestou bylo nemožné. Byla zapečetěna tunami kamene a dřeva.

A kromě toho, proč by se vlastně vracel?

Napadal ho jen jediný důvod. Na okamžik se mu v hlavě objevila podoba Jane, ale rychle opět zmizela. Teď byly takové myšlenky zcela zbytečné a rozptylovaly ho. Nemělo smysl toužit po něčem, co v téhle chvíli nemohl mít. Možná později. Ať se stane, co se má stát. Stále ještě žije. Tarzan vstal a vykročil po stopách malého Ebopy.

Dolů, dolů, stále dolů, ke středu Země.

K Pellucidaru, kde člověk jako on bude králem navěky.